திருக்கோயில்

ஏப்ரல் 1983 விலை 2.00

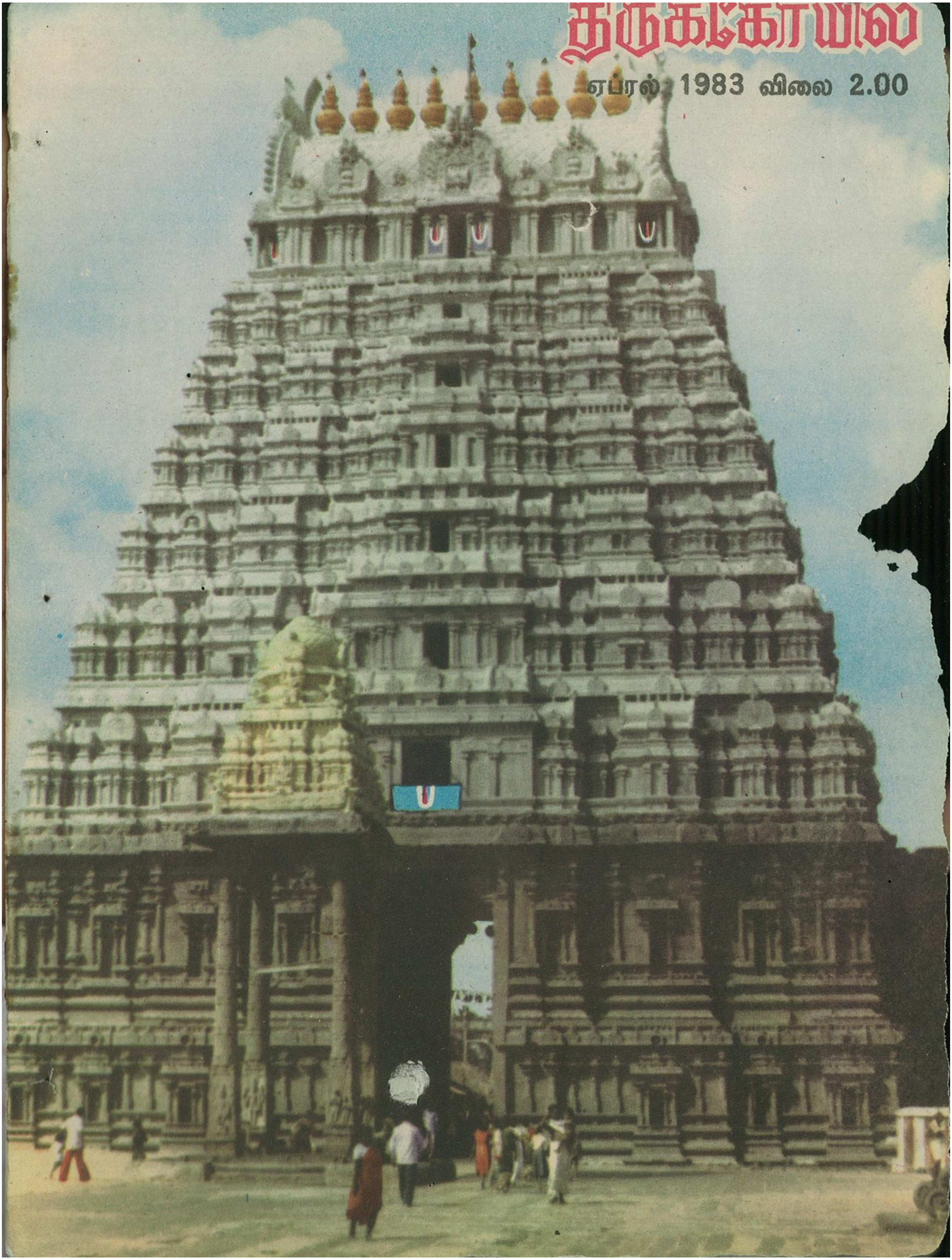

திருநெல்வேலி இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை உதவி ஆணையர் அலுவலகக் கட்டிடத் திறப்பு விழாவில், அறநிலைய அமைச்சர் மாண்புமிகு **இராம. வீரப்பன்** அவர்கள் உரை நிகழ்த்துதல்.

இவ்விழாவில் தமிழ்நாடு கதர் மற்றும் பொதுப்பணித் துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு **எஸ். என். இராஜேந்திரன்**, பி.ஏ., பி. எல், சட்டமன்ற உறுப்பினர் பாளை. திரு. வி. கருப்பசாமி பாண்டியன், எம். எல். ஏ., அறநிலைய ஆணையர் திரு. **ஆர். ஷண்முகசிகாமணி**, ஐ. ஏ. எஸ்., மாவட்ட அறநிலையத்துறை மண்டலக் குழுத் தலைவர் பாளை. திரு எஸ். நாராயணன், மண்டலக்குழுவின் உறுப்பினர்கள் திரு. பி கே. வி. குத்தாலலிங்கம், திரு. சௌ. பாலசுப்பிரமணியம், திரு. அ. முத்தைய்யா, திரு. எஸ். தங்கராஜ், மற்றும் பொறியர் திரு. சி. சண்முகசுந்தரம், துணை ஆணையர் பொ. சி. கோபாலசுவாமி, பி.ஏ., பி.எல்., உதவி ஆணையர் திரு. சு. அருச்சுனன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

முகப்பு

அருள்மிகு
தேவராஜ சுவாமி
திருக்கோயில்,
காஞ்சிபுரம்

திருக்கோயில்

ஆசிரியர் : ந. ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L.

மாலை : 25	திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2014, ருத்ரோத்காரி ஆண்டு-சித்திரை ஏப்ரல் 1983 ரூ. 2-00	மணி : 7

சந்தாதாரர்களுக்கு வேண்டுகோள்!

திருக்கோயில் திங்கள் இதழின் சந்தாதாரர் களாகச் சேர விருப்பமுள்ளவர்கள்,

ஆணையர் அவர்கள்,
அறநிலைய ஆட்சித்துறை,
சென்னை — 600 034

என்ற முகவரிக்கு மணியார்டர் மூலம் பணம் அனுப்பிச் சந்தாதாரராகச் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

ஜனவரி முதல் டிசம்பர் வரையுள்ள காலம், சந்தா ஆண்டு எனக் கணக்கிடப்படும்.

தனிப்பட்ட சந்தாதாரர்கள் ஒவ்வொருவரும் நேரடியாக ஆணையர் அலுவலகத்திற்கே பணம் அனுப்புமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது.

நாளுக்கு நாள் உயர்ந்துவரும் தாள்விலை, அச்சகக் கட்டணம், அஞ்சல்தலைக் கட்டணம் காரணமாக, 1983 ஜனவரி முதல் "திருக்கோயில்" திங்கள் இதழின் ஆண்டுச்சந்தா உள்நாட்டிற்கு ரூ.15 லிருந்து ரூ.24 ஆகவும், இலங்கை மலேசியா முதலிய வெளிநாடுகளுக்கு ரூ.25 -லிருந்து ரூ.36 -ஆகவும் உயர்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஆதலின், திருக்கோயில் இதழின் ஆண்டுச் சந்தா 1983 ஜனவரி மாதம் முதல், பின்வருமாறு நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது:

உள்நாடு	ரூ.	24.00
வெளிநாடு	ரூ.	36.00

பழைய சந்தாதாரர்கள், கடிதம் எழுதும் பொழுதும், பணம் அனுப்பும்பொழுதும், தங்கள் சந்தா எண்ணையும் தவறாமல் தெரிவித்து உதவினால்தான், உடனுக்குடன் ஆவன செய்ய வசதியாக இருக்கும். புதிய சந்தாதாரர்கள் பணம் அனுப்பும் பொழுது மணியார்டர் கூப்பனில், புதிய சந்தா என்பதைக் குறிப்பிடுமாறும், சரியான முழு முகவரியைப் பின்கோட் (Pin Code) எண்ணுடன் தெரிவிக்குமாறும், கேட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றனர்.

வெளிநாட்டுச் சந்தாதாரர்கள் அவ்வப்போது தங்கள் சந்தாவைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளக் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றனர்.

பொருளடக்கம்

தமிழிசைச் சங்கவிழாத் தலைமையுரை
—அறநிலைய அமைச்சர்

அறநிலையத்துறையின் அரும்பெரும் பணிகள்
—அறநிலைய ஆ[illegible]

திரு.வி.க.வும், சிவத்திருஞானியார் அடிகளு[illegible]
—திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார்

ஓரே கவி ராமாயணம்
—திரு. நா. வேணுகோபாலநாயகர்

தேவாரம் உணர்த்தும் ஆன்மீகம்
—திரு. க. வெள்ளைவாரணனார்

திருமந்திரயோகம்
—தவத்திரு. சுத்தானந்தபாரதியார்

நாவுக்கரசர் நவிலும் ஞானம்
—திரு. மா. சண்முகசுப்பிரமணியம்.

இதிகாச புராணங்கள்
—திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார்.

'எண்குணத்தான்'
—திரு. கி. பழநியப்பனார்.

தேவாரப் பாடல் பெற்ற
பாண்டியநாட்டுச் சிவத்தலங்கள் —ஆசிரியர்

இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை வெளியீடு

உடுமலைத்
தமிழிசைச் சங்க விழாவில்,
தலைமைச் சிறப்புரை *

மாண்புமிகு இராம. வீரப்பன் அவர்கள்,
அறநிலைய அமைச்சர்

சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகள்:

திரு தி. சா. சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகள், நெல்லையிலே பிறந்து, தமிழகத்திற் பல இடங் [illegible]லே, பல சிறந்த பணிகளையெல்லாம் ஆற்றி [illegible]கள். அவர்கள் தேவார இசைப்பணியை [illegible]மேயன்றி, நாடகப் பணியையும், இலக் [illegible] பணியையும், இசைச் சொற்பொழிவுப் [illegible]யையும்கூட, மிகவும் சிறந்த முறையில் [illegible]றினார்கள். ஐம்பது ஆண்டுக் காலம், இந்த மண்ணிலே பிறந்து வாழ்ந்து, பெருமையும் புகழும் பெற்றிருக்கின்ற அந்தப் பெருமகனார், உடுமலையிலே வாழ்ந்தார்களா? அவர்கள் பெயரில் உடுமலையிலே 'சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகள் தமிழிசைச் சங்கம்' தோன்றியிருக்கிறதே? என்ற சந்தேகம் வந்தது. அப்போது நான் டாக்டர் சந்திரசேகரன் அவர்களை, அதுபற்றிக் கேட்டேன். சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகள், உடுமலையில் வாழவில்லை என்று, அவர் தெரிவித்தார்.

உடுமலைத் தமிழிசைச் சங்கம்:

உடுமலையிலே சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகள் அவர்கள் வாழவில்லை என்றாலும், அவர்கள் பெயராலே தமிழிசைச் சங்கம் உடுமலையில் இருக்கின்றது என்று சொன்னால், ஏதோ இந்த ஊரில் பிறந்தவர்களுக்காக மட்டும், இந்தத் தமிழிசைச் சங்கம் இயங்கவில்லை! தமிழ் நாட்டிலே இசையை வளர்த்த பெருமக்களின் பெயரிலெல்லாம், தமிழிசைச் சங்கங்கள் ஆங்காங்கே அமைய வேண்டும் என்கின்ற ஒரு நல்லுணர்வோடு, நம்முடைய நண்பர் திரு. செந்தில் ஆறுமுகம் அவர்கள், இந்தத் தமிழிசைச் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்துள்ளார்கள். அதற்காக நான் அவரைப் பாராட்டுகின்றேன்.

நாம் நம் பெரியவர்களைப் போற்றுதல் வேண்டும்:

ஆனால், இந்த ஊர் மக்களிலே எவ்வளவு பேருக்குச் சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகளைப்பற்றித் தெரியும்? இந்த ஊர் மக்களிலே எவ்வளவு பேருக்குத் தெரியும் என்று கணக்கிட்டால், இந்த மாவட்டத்திலே, இந்தத் தமிழ்நாட்டிலே எவ்வளவு பேருக்குத் தெரியும் என்று கணக்கிடலாம். சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகள் 1942ஆம் ஆண்டில் மறைந்திருக்கின்றார்கள். சுதந்திரம் வருவதற்கு முன்னாலேயே மறைந்து விட்டார்கள். ஒருவேளை சுதந்திரம் கிடைத்ததற்குப் பின் மறைந்திருந்தால் அவர்களது பெயர் இன்னும் சீக்கிரம் மறைந்திருக்குமோ என்னவோ? நாம் நம்முடைய முன்னோர்களை, பெரியவர்களை, அறிஞர்களைச் சரிவரப் போற்றுவதில்லை. எந்தச் சமுதாயம் அறிஞர்களையும் பெரியவர்களையும் சரிவரப்போற்றுகின்றதோ, அதுதான் வளர்ச்சியும் சிறப்பும் பெற்றுச் சிறந்தோங்கும்.

தமிழிசை இயக்கம்:

ஒரு நல்ல தமிழியக்கம், தமிழிசை இயக்கம், இந்த நாட்டிலே தோன்றிக்கொண்டு இருந்த காலத்திலே, சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகள் மறைந்திருக்கின்றார்கள். அவர்களின் மறைவே தமிழிசைக்கு ஒரு வேராக, அடித்தளமாக அமைந்திருக்கிறது என்றுகூட, நான் நினைக்கின்றேன். ஆகவே அப்படித் தோன்றிமறைந்த பெருமக்களின் அருமை பெருமைகளைப் பற்றி, நாம் இந்த நாட்டு மக்களுக்கு ஓரளவேனும் தெளிவுபடுத்தியிருக்கின்றோமா? எவ்வளவு தெளிவுபடுத்தியிருக்கின்றோம்? தமிழிசையை

---

* உடுமலைத் திரு. சுந்தர ஓதுவா மூர்த்தி தமிழிசைச் சங்க விழாவில், அறநிலைய அமைச்சர் மாண்புமிகு இராம. வீரப்பன் அவர்கள் நிகழ்த்திய ''தலைமைச் சிறப்புரை'' இங்கு வெளியிடப் பெறுகின்றது.

—ஆசிரியர்.

வளர்க்க வேண்டும் என்று முயற்சி செய்கின்ற
நாம், தமிழிசையை வளர்ப்பதற்கு, முறையாக
அமைப்பதற்கு, எவ்வாறு செயல்பட வேண்டும்
என்றுதான், நம்முடைய தமிழிசைச் சங்கத்தை
நடத்துபவர்கள் அருள்கூர்ந்து சிந்தித்துப்
பார்க்க வேண்டும். இன்று இசைக் கச்சேரி
களிலே, இசைப்புலவர்கள் நம்முடைய தமிழி
சையைப் பாடுவதில்லை என்பதுதான், நம்மு
டைய பெருங்குறை.

சமீபகால மாற்றம்தான்:

இன்று இசைக் கச்சேரி செய்பவர்கள்
தியாகய்யர், சாமாசாஸ்திரி, முத்துசாமி தீட்சி
தர் முதலியவர்கள் பாடி வைத்துள்ள, தெலுங்
கிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் உள்ள சாகித்தியங்
களை மட்டுமே, பாடிக் கொண்டிருக்கின்
றார்கள். இது சுமார் ஒரு நூற்றைம்பது
ஆண்டுக் காலமாக, ஏற்பட்டுள்ள நவீன மாற்
றம்; சமீப காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம்தான்.
ஒரு இருநூறு ஆண்டு காலத்திற்கு முன்னாலே
தான், இத்தகைய மாற்றம் உருவாக்கப்பட்டுள்
ளது. ஆனால் இந்த இருநூறு ஆண்டுக்கால
இடைவெளியில், நமது தமிழிசை என்பது அடி
யோடு மறைக்கப்பட்டுவிட்டது. அல்லதுஅறவே
மறக்கும்படி செய்யப்பட்டுவிட்டது. தமிழி
சைக்கென்று ஓர் இயக்கம் கண்ட நாம், தமி
ழிசைக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கின்ற
நாம், நம் சங்கீத வித்துவான்கள் தெலுங்கு,
சமஸ்கிருதக் கீர்த்தனைகள் பாடுவதற்குப் பதி
லாக, நம்முடைய தமிழ் முன்னோர்கள்அருமை
யாகப் பாடிவைத்துள்ளார்களே, அந்த இசைப்
பாடல்களைப் பாடும்படி கேட்டோமா? அல்லது
அந்தத் தமிழ்ப் பாடல்களை எடுத்துத் தந்
தோமா? அது போகட்டும்.

திருமுறை—திவ்வியப் பிரபந்தப் பாடல்கள்:

நம்முடைய சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகள்
பெயராலே அமைந்திருக்கின்ற தமிழிசைச்
சங்கம், அந்தச் சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகள் எத
னாலே பெரும்புகழும் சிறப்பும் பெற்றார்களோ,
அந்தத் திருமுறைகள், தேவார திருவாசகப்
பாடல்கள் ஆகியவற்றையாவது, சிறந்த பண்
களிலே அமைத்து, தெலுங்குக் கீர்த்தனைகளும்
சமஸ்கிருதக் கீர்த்தனைகளும் பாடிக்கொண்
டிருக்கின்ற சங்கீத வித்துவான்களுக்குத் தந்
தோமா? நமது தமிழ்மொழியில் உள்ள, நம்
முடைய தமிழிசையைப் பரப்புவதற்குச்சுமார்
1,300 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தேவார திரு
வாசகத் திவ்வியப் பிரபந்தப் பாடல்களைக்
காட்டிலும், உயர்ந்த சிறந்த இசைப்பாடல்கள்
உண்டா? அவைகள் உலகமே வியந்து பாராட்டு
கின்ற ஒப்புயர்வற்ற அரும்பெரும் தெய்விகக்
கலைச் செல்வங்கள் அல்லவா? அவற்றை
மக்களிடையிற் பரப்பி வளர்க்கும் முயற்சிக
ளிலே, நாம் ஈடுபட்டு உள்ளோமா? என்று,
அருள்கூர்ந்து நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டு
கின்றேன்.

தமிழ்ப் பாடல்கள், துக்கடா உருப்படிகளா?

யாரேனும் ஒரு சங்கித வித்துவானைத்
தமிழிலே பாடுங்கள் என்று நாம் சொன்னால்,
அவர் பாடங் கற்றுக் கொண்ட ஆசிரியரும்,
தமிழிலே பாடவில்லை. அவ்வாசிரியரின் குரு
வும் தமிழிலே பாடவில்லை. இப்பொழுது
பாடிக் கொண்டிருக்கிறவர்களை மட்டும்,
நாம் தமிழிலே பாடும்படி சொன்னால், அவர்
எந்தத் தமிழ்க் கீர்த்தனையைப் பாடுவார்?
எந்த உருப்படியைப் பாடுவார்? அவருக்குக்
கிடைத்ததெல்லாம், ஒரு சில தமிழ்த் துக்கடா
உருப்படிதான். அதையும் கடைசியிலே கச்சேரி
முடிகின்ற நேரத்திலே, ஓரிரண்டு பாடல்கள்
தான் பாடுவார். துக்கடா பாட ஆரம்பித்
தாலே, கச்சேரி முடியப் போகிறது, மங்களம்
பாடப்போகிறார் என்று, பொதுமக்கள்எழுந்து
கலைந்து விடுவார்கள். ஆகவே கடந்த 40-50
ஆண்டு காலத்தில், நம்முடைய தமிழிசைக்
கென்று முயற்சிகள் எடுத்த பெருந்தலைவர்கள்,
இன்னும் கொஞ்சம் விரிவான ஆக்க முயற்சி
எடுப்பதற்கு, தம்முடைய முயற்சியிலே ஓர[illegible]
குறைவுபட்டு உள்ளார்களோ என்பது, எ[illegible]
டைய தாழ்மையான உணர்வு.

தமிழ்நாட்டில், முன்பே தமிழிசை இருந்தது:

இன்றைக்கு நம் தேவார திருவாசகப்
பாடல்கள், திவ்வியப் பிரபந்தம், திருப்புகழ்,
திருவருட்பாப் போன்ற அற்புதமான இசைப்
படைப்புகள், தமிழிலே இருக்கின்றன. இவை
களைப் போன்ற தெய்விகமான, சிறந்த, பண்
பாடுமிக்க இசைப் பாடல்கள், வேறு எந்த
மொழியிலும் இல்லை. நம்முடைய தெலுங்குக்
கீர்த்தனங்கள், தியாகய்யர், சாமா சாஸ்திரி,
முத்துசாமி தீட்சிதர் போன்றவர்களால் பாடப்
பெற்ற, கர்நாடக சங்கீதப் பாடல்கள் ஆகிய
வைகள் எல்லாம், 18ஆம் நூற்றாண்டில்தான்
இயற்றப்பட்டுள்ளன. சங்கீத மும்மூர்த்திகள்
என்று தற்போது சொல்லப்படுகின்ற இந்த
மூவரும், 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்
தோன்றி வாழ்ந்தவர்கள்தான். தியாகய்யர்
1767-1847இலும், சியாமா சாஸ்திரி 1762-
1827இலும், முத்துசாமி தீட்சிதர் 1776-1835
இலும் வாழ்ந்திருந்தார்கள். அப்படியானால்
இவர்களுக்கு முன்பு தமிழ்நாட்டில் தமிழிசை
என்று ஒன்று இருந்ததா? இல்லையா?
''தமிழோடு இசை பாடல் மறந்தறியேன்''
என்று, கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே,
1300 ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே, நம்மு
டைய திருநாவுக்கரசர் பெருமான் பாடியிருக்
கின்றாரே! 18-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர்
வாழ்ந்திருந்த தமிழ் மக்களாகிய இசைப்பேரறி
ஞர்கள், தம்முடைய இசை நிகழ்ச்சிகளில்
தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடி வந்திருக்க
வில்லையா? அவைகள் எல்லாம் இப்போது
எப்படியோ முற்றிலும் மறந்து, மறைந்து
போய்விட்டனவே! அவற்றுக்கு நாம் புத்து
யிர்ப்பும் புதுவாழ்வும் அளிக்க வேண்டுவது,
நம்முடைய கடமையல்லவா?

சங்க காலத்திலேயே தமிழிசை இருந்தது:

இங்கு உடுமலையிலே, நம்முடைய சுந்தர ஓதுவாமூர்த்திகள் தமிழிசைச் சங்கத்தின் சார்பிலே, ஓர் அருமையான சிறப்பு மலரை வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். அம்மலர் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ''இசையாய் இன் தமிழாய்'' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்துள்ளது. இம்மலரில் பல அருமையான கட்டுரைகளை, அறிஞர்களும் கவிஞர்களும் தீட்டித் தந்திருக்கின்றார்கள். அவ்வறிஞர்கள் 1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட பழம் பெரும் சிலப்பதிகாரத்தில் இருந்து தொடங்கி, இசைக்குத் தமிழன் எப்படி இலக்கணம் கண்டிருக்கின்றான் என்று சொல்லி, விளக்கியிருக்கின்றார்கள். இலக்கணம் எப்பொழுது தோன்றும் என்றால், ஓர் இயல்மொழி முன்னாலேயே தோன்றியிருந்தால்தான், அதனை ஒட்டி, அதற்குப் பின்னர் இலக்கணம் தோன்றும். ஆகவே, இலக்கணம் தோற்றுவிக்கக் கூடிய சூழ்நிலையிலே, நம் தமிழ் மக்கள் சிலப்திகாரகாலத்திற்கு முன்பே, அதாவது இரண் ...ரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, சிறந்து ...கியிருந்திருக்கின்றார்கள் என்று சொன் ... அதற்கும் மிகமிக முன்னாலேயே இசை ...றியிருந்திருக்கிறது என்பது திண்ண ...மா!

பரிபாடல் என்ற சங்ககால நூலின் பாடல்களுக்குப்பண்கள் பல வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும், பத்துப்பாட்டு என்னும் சங்ககாலத் தொகை நூல்களில் ஒன்றான மதுரைக் காஞ்சியில், இராவணன் ஒரு சிறந்த இசைக் கலைஞன் என்னும் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. இந்த உண்மைக்கு நம்முடைய புராணங்களிலேயும் ஆதாரம் காணப்படுகின்றது. இராவணனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது, அவன் ஒரு சிறந்த இசைக் கலைஞன் என்றுதான் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அவ்வாறு இசையிலே மிகச் சிறந்த பெரும் புலவர்களாக இருந்தவர்கள், ஒப்புயர்வற்ற கலைஞர்களாக விளங்கியவர்கள், இறைவனை அடைவதற்கு உரியதாக ஏற்றுக்கொண்ட மார்க்கம், இசை என்று தெளிவாக அறியப்படுகின்றது. இறைவனையே இசை வடிவாகப் பார்த்த சமயம் சைவ சமயம்; இந்த நாட்டுச் சமயம். இறைவனையே கலைவடிவமாக, நம்முடைய நாட்டுச் சமயம் கண்டுணர்ந்து போற்றி வருகின்றது. ''ஏழிசையாய் இசைப் பயனாய்'' இறைவன் விளங்குகின்றான் என்று, சைவ சமய ஆசிரியராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடியிருக்கின்றார்.

தமிழிசை எவ்வாறு மறைந்தது?

இவ்வாறு சங்ககாலம் தொட்டே, பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே தமிழ் நாட்டில் தமிழிசை முழுங்கிக் கொண்டிருந்தது என்று தெளிவாகத் தெரிந்தும் கூட, ஒரு சிலர் சுமார் 150-200 ஆண்டுகளுக்கு இடையிலே, புதிதாக நுழைந்து புகுந்து தோன்றிய கர்நாடக சங்கீதம்தான், நமது தமிழ்நாட்டுச் சங்கீதம் என்று கூறி வருதல் எவ்வாறு பொருந்தும்? சிலப்பதிகார காலம்தொட்டே தமிழிசை இருந்ததா? இல்லையா? அந்தத் தமிழிசை எங்கே போயிற்று? அதை இப்பொழுது கண்டுபிடிக்கின்ற முயற்சியில்தான், நமது தமிழக முதல்வர் மாண்புமிகு புரட்சித்தலைவர் அவர்கள் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதைத்தான், டாக்டர் சந்திரசேகரன் அவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டார்கள்.

நாம் நம்தமிழிசையைப் புறக்கணித்துப் புதைத்து விட்டோம்: இசை இலக்கியங்களையும் ஏடுகளையும், ஆற்று வெள்ளத்தில் தூக்கி எறிந்துவிட்டோம்; ஆடிப் பதினெட்டாம் பெருக்கிலும், பொங்கலுக்கு முன்னாலே வருகின்ற போகிப் பண்டிகையிலும், நம்முடைய இலக்கியச் செல்வங்களையும், கலைக்களஞ்சியங்களையும் ஆற்று வெள்ளத்தில் மிதக்க விட்டு விட்டோம்! அரும் பெரும் கலைச் செல்வங்களை ஆற்று வெள்ளம் அடித்துக் கொண்டு போக விடுவதை, ஒரு பெரிய சிறந்த புனிதமான கடமை என்று, தவறாக நினைத்து, நம்முடையஅரும்பெரும் கலைச் செல்வங்களையும், இலக்கியக் கருவூலங்களாகிய ஏடுகளையும், நூல்களையும் அழித்து ஒழித்துவிட்டோம்.

நாம்தான் குற்றவாளிகள்

அவ்வாறு அழிந்து மறைந்து போன அருங் கலைகள் பலவற்றில், இசைக் கலையும் ஒன்றாயிற்று. அதனால், சென்ற 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், 19-ஆம் நூற்றாண்டிலும், அதாவது இன்றைக்குப் பெரிதும் போற்றப்படுகின்ற தியாகய்யர் முதலியவர்களின் காலம் தொட்டுத்தான், தமிழ்நாட்டில் இசைக்கலை ஏற்பட்டது என்றும்; தமிழர்களுக்கென்று இசைக்கலை எதுவும் இருந்திருக்கவில்லை என்றும்; கர்நாடக சங்கீதம் வந்த பிறகுதான், தமிழ்நாட்டில் இசை வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்றும்; நம்மில் பலர் நம்பிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வாறு எண்ணிக் கொண்டும், சொல்லிக் கொண்டும் இருக்கிறவர்களை, நாம் குற்றம் கூறவில்லை. அவர்கள் தங்கள் அறியாமையினால், அவ்வாறு கூறுகின்றார்கள். நமக்குக் கிடைத்த நம்முடைய சிறந்த கலைச் செல்வங்களைப் பாதுகாக்கத் தவறிய தமிழர்களாகிய நாம்தான் குற்றவாளிகள்!

தமிழிசையின் ஆதி மும்மூர்த்திகள்

பழனியிலே நடைபெற்ற தமிழ்ச் சங்க விழாவிலே, நான் ஒரு செய்தியை எடுத்துச் சொன்னேன். சென்னையிலேயும் கூறினேன். நம்முடைய அன்பிற்கும் வணக்கத்திற்கும் உரிய தியாகய்யர், சாமா சாஸ்திரி, முத்துசாமி தீட்சிதர் ஆகியவர்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னரேயே, சங்கீத மும்மூர்த்திகள் என்று புகழ்ந்து சொல்லப்படுகின்ற இவர்கள் பிறப்பதற்கு முன்னாலேயே, நம் தமிழ்நாட்டிலே 'ஆதி சங்கீத மும்மூர்த்திகள்' என்று போற்றத்தக்க சிலர் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்று, வரலாற்றுச் செய்திகளை எடுத்துக் கூறியுள்ளேன்.

16-ஆம் நூற்றாண்டில், அதாவது சுமார் 400 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, சீர்காழி முத்துத் தாண்டவர் (1560-1640), தில்லைவிடங்கன் மாரிமுத்தாபிள்ளை (1712-1787), சீர்காழி அருணாசலக் கவிராயர் (1711-1779) என்கின்ற தமிழ்ப் பெரியவர்கள், தமிழிசைப் பேரறிஞர்களாக விளங்கியிருந்திருக்கின்றார்கள். முத்துத் தாண்டவர், தமிழில் அரிய அழகிய கீர்த்தனங்களும், பதங்களும் பாடியுள்ளார். மாரிமுத்தாபிள்ளை கீர்த்தனங்கள் பதங்கள் மட்டுமேயன்றித் தூது உலா பள்ளு நொண்டிநாடகம், அநீதிநாடகம் முதலிய பல நூல்களும் பாடியுள்ளார். அருணாசலக் கவிராயர், சீகாழிப் பள்ளு, சீகாழிப் புராணம், சீகாழிக் கலம்பகம், அசோமுகி நாடகம், தியாகேசர் வண்ணம், சம்பந்தர் பிள்ளைத் தமிழ் முதலிய பல நல்ல நூல்களைப் பாடியதோடு, புகழ்மிக்க இராமநாடகக் கீர்த்தனை என்ற பெரு நூலையும் பாடியுள்ளார்.

இவர்கள் மூவரும், தியாகய்யர் முதலியவர்களுக்குச் சுமார் 200 ஆண்டு காலம் முற்பட்டவர்கள். இசைக் கலையில் பெரும் திறமையும் புலமையும் பெற்று விளங்கிய மாரிமுத்தா பிள்ளை, முத்துத்தாண்டவர், அருணாசலக் கவிராயர் போன்றவர்கள், தம்முடைய இசை இலக்கியங்களையும், பாடல்களையும், கீர்த்தனைகளையும், தமிழிலேயே இயற்றியளித்துள்ளனர். கர்நாடக சங்கீதம் என்பது, தமிழகத்தில் நுழைவதற்கு முன்னரேயே, இவர்களைப் போன்ற பலர், தமிழ்நாட்டில் இசையுலகில் பெரும் புகழ் பெற்று விளங்கி, அரசோச்சிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். சுமார் 400 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவர்கள் இவர்கள். இன்றைக்கும் இவர்களது பாடல்களும் கீர்த்தனைகளும் மக்களிடையிற் பரவி[illegible]ங்கி வருகின்றன; அழியாப் புகழ் பெற்றுள்ளன. இன்றைக்கும் நமது வித்துவான்களிலே பலர் பாடுகின்ற பாடல்கள், நல்ல சிறந்த கீர்த்தனங்கள், பதங்கள், சாகித்தியங்கள் என்பன எல்லாம், இவர்கள் இயற்றியவைதான். ஆனால் இவ்வளவு சிறந்த நல்ல இசை இலக்கியங்களைத் தேடி, நம்முடைய தற்கால இசைப் புலவர்களுக்குத் தருவதற்கு நாம் தவறிவிட்டோம்.

இணையற்ற சிறந்த தெய்விக இசை இலக்கியங்கள்

இதற்கும் மேலே போனால், இந்த 400 ஆண்டுகளுக்கும் மிக முற்பட்டு, ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, அதாவது கி. பி. 6-7 ஆம் நூற்றாண்டு முதற்கொண்டே, தமிழ்நாட்டில் ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் பக்தி இயக்கத்தைப் பரப்பி வளர்த்து, நம் தமிழ்நாட்டில் தமிழிசைக் கலையானது மிகவும் சிறந்தோங்கிச் செழித்து வளரச் செய்திருக்கின்றார்கள். இங்கே இவ்விழாவில் நாம் போற்றிப் பாராட்டுகின்ற, நம்முடைய சுந்தர ஓதுவாமூர்த்திகள் அவர்கள் பாடி வளர்த்தார்களே, அந்தத் திருமுறைப்பாடல்கள், தேவார திருவாசகப் பாடல்கள் என்பவற்றைவிடச் சிறந்த இசை இலக்கியங்கள், உலகத்தில் வேறு எந்த மொழியிலாவது உண்டு என்று சொல்ல முடியுமா? இனியாவது அவைகளைப் போல உலகத்தில் வேறு எந்த நாட்டிலோ, மொழியிலோ தோன்ற முடியுமா? தேவார திருவாசகத் திருமுறைப் பாடல்களையும், நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் போன்ற பாடல்களையும், வேறு எந்த நாட்டிலும், வேறு எந்த மொழியிலும் காண்பது அரிது என்று, பல மேலைநாட்டு அறிஞர்களே வியந்து புகழ்ந்திருக்கின்றார்களே! இவைகளையெல்லாம் எண்ணி நாம் பெருமையும், பெருமித உணர்வும் கொள்ள வேண்டாமா?

சமயப் பெருஞ் சான்றோர்கள்

இந்த நாட்டிலே சம்பந்தர், இரண்டே தாளங்களைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பி, ந[illegible] முழுவதும் சுற்றுப் பயணம் செய்தார். [illegible]றைக்கும் இங்கே நடைபெற்றுக் கொண்[illegible]கின்ற சமய மாற்ற நிகழ்ச்சிகள் போல[illegible]றைக்கும் இருந்தன. அரசர்களின் அனு[illegible]டும் அதிகாரத்தோடும் இந்த நாட்டிலே[illegible]கள் படையெடுத்தன. சம்பந்தர் தமது 1[illegible] வயதுவரை பாடியிருக்கின்றார். தாம் பிறந்த மூன்று வயதிலேயே பாடினார் என்ற பெருமையைக்கூட, சம்பந்தர் பெற்றிருக்கின்றார். அவர் மூன்று வயதில் பாடினாரா? அல்லது வளர்ந்து பெரியவராகிய பின் பாடினாரா? என்ற ஆராய்ச்சிக்குள்ளே, நாம் நுழைய வேண்டாம். அப்படிப்பட்ட அற்புதங்கள் நிகழ்கின்றனவா இல்லையா? என்பதை, இன்றைக்கும் நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். உலகத்திலே அத்தகைய அற்புதங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றன. ஆனால், சம்பந்தர் தமது பதினாறு வயதுக்குள்ளே இவ்வளவு அற்புதமான பாடல்களை இசையோடு பாடி, இந்த நாடு முழுவதும் கால்நடையாகவே பயணம் செய்து, அல்லது சிவிகையிலே ஏறிச் சென்று, இரண்டு தாளத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டே, இசைக்கலையை வளர்த்திருக்கின்றார். அவர் காலத்திலேயே அப்பர் உடன் இருந்திருக்கின்றார். அதற்குப் பிறகு சுந்தரமூர்த்தி வருகின்றார். அதற்கு முன்னாலோ அல்லது பின்னாலோ மாணிக்கவாசகர் இருந்திருக்கின்றார். இவர்களுக்கெல்லாம் பிறகு அருணகிரிநாதர், தாயுமானவர், என்று பல அருளாளர்கள் தோன்றியிருக்கின்றனர். இராமலிங்க வள்ளலார் காலம் வரையில், தமிழிசை இலக்கியத்தை உருவாக்கிய பெருமக்கள் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். இவர்களெல்லாம் அளித்துவிட்டுச் சென்ற பழமையும் பெருமையும் செழுமையும் தெய்விகச் சிறப்பும் வாய்ந்த, இசை இலக்கியங்களைப் போற்றிப் பாதுகாத்து வைத்திருந்து, நாம் நம் இசைப் புலவர்களிடத்திலே எடுத்துக் கொடுப்பதற்குத் தவறி இருக்கின்றோம்.

பாட நூல்களில் சேர்க்க வேண்டும்

நான்கூட, நண்பர் செந்தில் ஆறுமுகம் அவர்களைக் கேட்டேன். நீங்கள் தமிழ்ப் புலமையில் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றிருக்கின்றீர்களே, அந்தத் தமிழ்ப் புலமைக்கான எம்.ஏ. வகுப்பில், இந்தத் தேவார திருவாசகங்கள் எல்லாம் சொல்லித் தரப்படுகின்றனவா? அந்தப் பாடல்களையெல்லாம் பாடமாக வைத்திருக்கின்றனரா? என்று கேட்டேன். அதற்கு ''இப்போது ஏதோ ஒரு சில பாடல்களை மட்டும் வைக்கின்றார்கள்'' என்று அவர் குறிப்பிட்டார். தமிழ் இலக்கியங்களைப் பாடமாக அமைக்கும் அறிஞர்களையும், பெரியவர்களையும் நான் பெரிதும் பணிவன்புடன் வேண்டிக் கொள்ளுகின்றேன்: ''தமிழ் நாட்டிலே இயற்றமிழையும், இசைத் தமிழையும், நாடகத் தமிழையும் வளர்க்க வேண்டும் என்றும், அதற்கு அடிப்படையான தமிழ் இலக்கியங்களை வளர்க்க வேண்டும் என்றும், உண்மையிலேயே விரும்புவீர்களேயானால், தேவாரத்தை - திருவாசகத்தை - திவ்வியப் பிரபந்தத்தை - திருப்புகழை - திருவருட்பாவை விட்டுவிட்டு, இயற்ற[illegible]ழையோ இசைத்தமிழையோ வளர்க்க முடி[illegible]ன்று, நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களா? நீங்கள் [illegible]த் தமிழை, இயற்றமிழ் இலக்கியங்களு[illegible]சேர்த்துப் பாடநூல்கள் தொகுத்துத் தர[illegible]யானால், தமிழ்ப் பாடத் திட்டத்தில் [illegible]துப் புகுத்தவில்லையானால், அதன்மூலம் [illegible]ழ்ப்புலவர்களுக்குப் பாடுகின்ற ஆற்றலைப் பயிற்றுவிக்கவில்லை யானால், எப்படி இந்த நாட்டிலே தமிழோ, தமிழிசையோ வளரும்? தமிழிற் பாடதிட்டங்கள் அமைக்கின்றபோது, நம்முடைய பழம்பெருந் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் அருளிச் செய்த தெய்விகப் பாடல்களையும், அவற்றில் சேருங்கள் என்று வேண்டிக் கொள்ளுகின்றேன்.

ஓதுவார்களை மதித்துப் போற்றுதல் வேண்டும்

இன்றைக்கு ஓதுவார்கள் என்றாலே, நாம் கொஞ்சம் கேலியாகவே பார்க்கின்றோம். தயவு செய்து நாம் உண்மையை மறைத்துப் பேசுவதில் பயனில்லை. இன்றைக்குச் சுந்தர ஓதுவாமூர்த்திகள் பெயராலே, ஒரு தமிழிசைச் சங்கம் உடுமலையில் இயங்குகின்றது. இது பெரிதும் மகிழ்ந்து புகழ்ந்து போற்றுதற்குரிய செயலேயாகும். ஆனால், இன்றைக்குக் கோயிலுக்குள்ளே போகும்போது, அங்கே நின்று பாடிக் கொண்டிருக்கின்ற ஓதுவார்களை, நம்மில் எத்தனைபேர் மதிக்கின்றோம்? அவர் பாடுகின்ற பாட்டை எத்தனைபேர் கேட்க வேண்டுமென்று விரும்புகின்றோம்? அவர் பாடுகின்ற பாட்டில் எத்தகைய கருத்துப் பொதிந்துள்ளது என்பதனை, நம்மில் எத்தனைபேர் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகின்றோம்? எங்கேயோ வெளியில் இருக்கின்ற பண்டாரம், ஆண்டிப்பண்டாரம் என்று சொல்லுகின்ற வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தவில்லையே தவிர, யாரோ ஒரு பண்டாரம், தேவாரம் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றார் என்று சொல்லுகின்ற ஓர் அவலச் சூழ்நிலையை நாம், கடந்த பல ஆண்டுகளிலே இந்த நாட்டு மக்களுக்குத் தோற்றுவித்திருக்கின்றோமா? இல்லையா?

சுந்தர ஓதுவாரின் கலைநலச் சிறப்புகள்:

நம்முடைய புகழ்மிக்க, சிறந்த இசைப் பேரறிஞராக விளங்கிய சுந்தர ஓதுவாமூர்த்திகளுடைய வரலாற்றைத் தயவு செய்து இந்த நாட்டு மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள். குறிப்பாக இளைஞர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள். அவர் நெல்லையிலே பிறக்கின்றார். யார் யாரிடம் எல்லாமோ சென்று சேர்ந்து முனைந்து முயன்று சங்கீதம் பயில்கின்றார். பின்னர் நாடகக் கம்பெனியில் சேர்ந்து சிறந்த நடிகர் ஆகின்றார். சில திரைப்படங்களிலும் நடித்திருக்கின்றார். பிறகு காஞ்சிபுரத்திலே வந்து பழைய குருவைச் சந்திக்கின்றார். அதற்குப் பிறகு அவர் ஒப்புயர்வற்ற சிறந்த சங்கீத வித்துவான் ஆகின்றார். இசையுலகில் முடிசூடா மன்னராகத் திகழ்ந்திருந்த நாயனாப் பிள்ளை போன்றவர்களெல்லாம் மதித்துக் கேட்டு மகிழத்தக்க, மிகப் பெரிய சங்கீத வித்துவானாகத் திகழ்கின்றார். இசைக் கருவிகள் பலவற்றைச் சிறந்த முறையில், தேர்ச்சிமிக்க நிலையில், வாசிக்கக் கற்றுக் கொள்கின்றார். கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய்க், கேளாரும் வேட்டு விரும்பத்தக்க முறையில், இன்னிசைக் கதை விரிவுரைகள் (கதாகாலட்சேபங்கள்) செய்கின்றார். அவருடைய அற்புதமான நயம் பொருந்திய குரலில் அமைந்த இனிய இசையைக் கேட்டு, எத்தனையோ பல இடங்களில், எத்தனையோ பல ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்கள், மனமுருகி மெய்யுருகிப் பக்திப் பரவசம் அடைந்து, அவரைப் போற்றிப் பாராட்டுகின்றார்கள். தமிழகத்தின்கண் உள்ள எண்ணற்ற சிற்றூர்களுக்கும், பேரூர்களுக்கும், சிவத்தலங்களுக்குமெல்லாம், பலகாலும் ஆண்டுதோறும் சென்று சென்று, அவர் அரும்பெரும் தேவார இசை மழை பொழிந்து, பக்திப்பயிர் செழித்து வளர்ந்தோங்கச் செய்கின்றார். அவருக்குத் ''திருநெறித் தமிழிசை வேந்தர்''— ''தேவார இசைநாயகம்''—''பண்ணிசை மன்னர்''—''தமிழிசைத் தனிப்பெருஞ் சான்றோர்'' என்றெல்லாம், பல சிறப்புப் பட்டங்கள் வழங்கப்பெறுகின்றன.

சென்னையில் சைதாப்பேட்டையில், அவருடைய பாட்டைக் கேட்ட ஒரு பேரறிஞர், பிராமண சமூகத்தைச் சேர்ந்த மூர்த்திராவ் பாகவதர், சுந்தர ஓதுவாமூர்த்திகள் பாடிக் கொண்டிருந்த மேடையிலே ஏறிப்போய், அவரைக்கட்டிப் பிடித்துத் தழுவி மகிழ்ந்து பாராட்டித் ''தமிழிசை ஞானத் தனிப் பெருமணி'' என்னும் சிறப்புப் பட்டத்தை வழங்கியிருக்கின்றார். இத்தகைய தேவாரத் திருப் பாடல்களைக் கேட்பதற்காவது, கேட்டுச் சுவைத்து மகிழ்வதற்காவது, இந்நாட்டு மக்களை, இன்றைக்கு நாம் தயார் செய்திருக்கிறோமா? அவருடைய அரிய இனிய சிறந்த வரலாற்றைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றோமா?

ஞானியாரடிகள், மறைமலையடிகள், திரு.வி. கலியாணசுந்தரனார், வ. உ. சிதம்பரனார், பேராசிரியர் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளைபோன்று, எவ்வளவு பெரிய பெரிய அறிஞர்கள், சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகளின் பாட்டைக் கேட்டு வியந்திருக்கின்றார்கள்; மனமகிழ்ந்து போற்றிப் பாராட்டியிருக்கின்றார்கள்.

ஓதுவார் என்ற சொல் ஓர் உயர்ந்த சொல்:

சென்ற வருடப் பிறப்பன்று, சென்னையிற் கந்தகோட்டத்திற்கு நான் சென்றிருந்தபொழுது, அங்கு ஓதுவா மூர்த்திகளையெல்லாம் உட்கார வைத்துத் திருமுறைகளைப் பாடச் சொன்னார்கள். நானும் அக்கறையுடன் கவனித்தேன். அங்கு யாராவது 50 வயதுக்கு உட்பட்டவர்கள் பாடினார்களா என்றால் இல்லை. எல்லோருமே 'ரிட்டையர்ட்' ஆகிப் 'பென்ஷன்' வாங்குகிறவர்களாகவே இருந்தார்கள். நான் அங்கேயே ''தேவாரம் ஓதுவது தவறு; அது ஒரு இழிவான செயல் என்று, எண்ணுவதை, இந்த நாட்டில் நாமே உருவாக்கி விட்ட பிறகு, தமிழிசையை நாம் எப்படிக் காப்பாற்ற முடியும்?'' என்று கூறினேன்.

'ஓதுவார்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களே, அந்தப் பெயரின் அடிப்படையே நமக்கு இன்னும் தெரியவில்லையே. 'பாடுகிறவர்' என்று சொல்லுவது இல்லை. தேவாரத்தைப் பாடுபவர்களை 'ஓதுவார்' என்றுதான் சொல்லுகின்றோம். நம்முடைய சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகள் அவர்களையும், 'ஓதுவார்' என்றுதான் சொல்லுகிறோம். எதற்காக அந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார்கள் என்று நினைக்கின்றீர்கள்? பாடுவது என்பது எளிது. எல்லோரும் பாடி விடலாம். ஆனால் பாடுவதனால் ஏற்படும் பலனைவிட, ஓதுவதனால் ஏற்படும் பலன் அதிகம். இதை இந்தச் சமுதாயத்தின் முன்னோர்கள் நம்பினார்கள், நன்கு உணர்ந்திருந்தார்கள், வழி வகுத்துச் சென்றார்கள்.

''சேமம்உற வேண்டும் எனில் தெருவெல்லாம்
தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்''

என்று பாடினார் பாரதியார். அதன்படி உண்மையிலேயே தெருவெல்லாம் **தமிழ் முழக்கம்** செழிக்கச் செய்பவர்கள், தமிழகத் திருக்கோயில்களின் விழாக்களிலே, கோயில்களின் நான்கு மாடவீதிகளிலும், தெருக்களிலும் தேவார திருவாசகத் திருமுறைகள் ஆகிய செந்தமிழ்த் தெய்விகப் பாடல்களை இன்னிசையோடு பாடுகின்ற ஓதுவார் பெருமக்களே ஆவர்.

ஓதுவது என்பது எதற்குச் சொல்வது என்றால், வேதம் ஓதுவது என்பார்கள். 'திருமுறைகளை ஓதுவது' என்பார்கள். 'தேவாரத்தை ஓதுவது' என்பார்கள். ஓதுவது என்றாலே, உள்ளத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கிற உணர்வுகளையெல்லாம் ஒருமுகப்படுத்தி, தெய்விக உணர்வுடன் இனிய இசையோடு சேர்த்து வெளிப்படுத்தி, இந்த நாட்டு மக்களின் காதுகளிலே ஒலிக்கச் செய்வது என்பதுதான் பொருள். 'காதல் ஆகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஓதுவார்' என்று சம்பந்தர், தம் தேவாரத்திற் குறிப்பிட்டிருக்கக் காண்கின்றோம்.

ஓதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம்:

அதனால்தான் 'ஓதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம்' என்ற பழமொழி எழுந்தது. அதிலே நமது பள்ளிப் பிள்ளைகளுக்கு என்ன சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள் என்றால், தினசரி படிக்காமல் இருக்காதே என்று சொல்கிறார்கள் என்றுதான் கருதுகின்றேன். ஏனென்றால், நான் படிக்கும்பொழுது எனக்கு அப்படித்தான் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். படிப்பதற்குப் பிள்ளைகள் வந்த பிறகு, படிக்காமல் இருக்க முடியுமா? படித்தால்தானே 'பாஸ்' செய்ய முடியும்! அப்படியானால் படிக்கிற பிள்ளைகளுக்கு 'ஓதாமல் ஒருநாளும்' என்கிற அந்தப் பழமொழியை ஏன் பாடமாக வைத்திருக்கின்றார்கள்? ஓதுவது என்பது வேறு, படிப்பது என்பது வேறு. இந்த நா... டிலே தமிழறிந்த மக்கள், தமிழைத்தா... மொழியாகக் கொண்டவர்கள், கால... மாலையிலோ தினமும் திருமுறைகளை... றாமல் ஓத வேண்டும் என்று அறிவுறு... குத்தான், 'ஓதாமல் இருக்கவேண்டாம்... பெரியவர்கள் சொல்லி வைத்தார்கள்!

புதிய நல்ல திட்டம்:

ஆசிரியர்களும் ஓதுவதில்லை. மாணவர்களுக்கும் ஓதுவதற்குச் சொல்லித்தருவதில்லை. ஓதுவதற்கென்று சிலபேரை, 'ரிட்டையர்டு' ஆகிப் 'பென்ஷன்' என்கின்ற ஓய்வூதியம் பெறுகிறவர்களை, ஏதோ சாதியில் கடைசியில் இருப்பவர்களைப் போலத் தள்ளி ஒதுக்கி வைத்திருக்கின்றோம். அதனாலேயேதான், நாங்கள் சமீபத்தில் கூட, ஒரு முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். இனிமேல் ஆலயங்களில் தேவாரம் திருவாசகம் திருப்புகழ் திருவருட்பா திவ்வியப்பிரபந்தம் பாடுகிறவர்களுக்கு, ஒரு நல்ல நிலையை, அந்தஸ்தை ஏற்படுத்த வேண்டும்; அவர்களுக்கு ஒரு நல்ல மதிக்கத்தக்க கணிசமான ஊதியத்தைத் தரவேண்டும் என்று திட்டமிட்டு வருகின்றோம்.

திருப்புகழிலே, தேவாரத்திலே, திருவாசகத்திலே, சித்தர் பாடல்களிலே இல்லாத இசை, வேறு எந்தப் பாடல்களிலே இருக்கிறது? ஒருவேளை இவைகள் பழமையாக உள்ளன, புதுமையானவையாக இல்லை என்று நீங்கள் கருதினீர்களேயானால், ஒரு நல்ல புதிய பாணியிலே, புதிய முறைகளிலே அமைத்துத் தருவதற்கு நாம் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டாக வேண்டும். நல்ல இசையையும், சிறந்த மொழியையும் உருவாக்கிப் படைத்து வளர்த்தவன் தமிழன்தான்! அதைத்தான் டாக்டர் சந்திரசேகரன் சொன்னார்கள். மற்றவர்களும் வலியுறுத்தினார்கள். எல்லோரும் சொல்லிக்கொண்

டேதான் இருக்கின்றோம். ''நாம்தான் தமிழை இயல் இசை நாடகம் என்று மூன்றாகப் பிரித்தோம். நாம்தான் இசைத் தமிழ் என்று கூறினோம். தமிழன்தான் பிறப்பிலிருந்து இடுகாடு செல்லும்வரையில் இசையையே வாழ்க்கையாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றான்; எல்லா வகையான வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் இசையையும் பாடலையும், அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ப அமைத்துக் கொண்டிருக்கின்றான்'' என்று சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம். சொல்லிவிட்டால் மட்டும் போதுமா?

திருவாசகத்திற்கு உருகாதார், ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்:

இவ்வளவு சிறப்புப் பெற்ற நம்முடைய சமுதாயம், இன்றைக்கு இழிந்து போய், அந்த இசையையே கேவலப்படுத்துகிற உணர்வோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. உலகத்திலே எந்த மொழியிலும் இசை ஒலியில்தான் இருக்கிறது. ...ன்றைக்குப் 'பாப் மியூசிக்' என்கிறார்கள். ...தோ பெயரிட்டு அழைக்கின்றார்கள். ...த்...ய இளைஞர்கள் தேனில் ஈ விழுவது ...ச சென்று விழுந்து கொண்டிருக்கிறார் ...அந்த இசையெல்லாம் எந்த மொழியின் ...டையில் இருக்கிறது என்கிறீர்கள்'? ஒலி...யும் தாளத்தையும் இணைத்து, அதனுடன் மொழியையும் இணைத்தவன், நம்தமிழன் அல்லவா? அதனால்தானே ''திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒருவாசகத்திற்கும் உருகார்'' என்கிறார்கள். வேறு எந்த நாட்டில் இசை இலக்கியத்திற்கு இந்த அளவிற்குப் பெருமை இருக்கிறது? வேறு எந்தப் பாடலைப் பாடினால் உள்ளமெல்லாம் பரவசப்பட்டு உருகி மகிழ்கின்ற தன்மை இருக்கின்றது ?

இன்றைக்கு முறையோடு, இந்தச் சமய இலக்கியங்களை, நல்ல பண்ணிசையோடு, அருமையான முறையில், நம்முடைய சுந்தர ஓதுவாமூர்த்திகளைப் போன்றவர்கள் இனிமையாகப் பாடினால், அதனைக் கேட்டு மயங்காதவர் யார்? இவ்வளவு இனிமையான இந்தப் பாடல், எந்த நூலிலே இருக்கிற பாடல் என்று கேட்கமாட்டார்களா? தேவாரத்தைப் பாடுகிற பொழுது, அதனை முறையோடு இன்னிசையோடு பாடினால், அதற்கு உருகாதவர்கள் இருப்பார்களா? திருவாசகத்தை எடுத்துக் கொண்டால், அதில் இல்லாத விஞ்ஞானக் கருத்துக்களா? மெய்ஞ்ஞானத் தத்துவங்களா? அவற்றின் அருமை பெருமைகளை யெல்லாம் அறிந்து கொள்ளாமல், நாம் எப்படி அவைகளை ஒதுக்கி வைத்திருக்கின்றோம்! ஏதோ தேவாரம் திருவாசகம் என்றால், இது ஆண்டவனைப் பற்றியே பாடியிருக்கிறது என்று, ஆண்டவனைப் பற்றிப் பாடியிருக்கின்ற காரணத்தினாலேயே, நாம் அவற்றின் அருமை பெருமைகளை அறிந்து கொள்ளாமல், எண்ணிப்பாராமல் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறோம்.

தமிழ்ச் சங்கீதம்:

அது மட்டுமா? அவற்றிற்குப் பதிலாக வேறு சிறந்த பாடல்களையோ, இசையையோ, உருவாக்காத காரணத்தாலே, இன்றைக்குத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ச் சங்கீதம்-தமிழகச் சங்கீதம் என்பதொன்று இல்லை, என்று சொல்லப்படக் கூடிய அளவுக்குக் கர்நாடக சங்கீதம் என்ற பெயராலே, வேற்றுமொழி இசைகள் பரவி இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த நிலையை மாற்றச் சொல்கின்ற நேரத்திலே, நாம் அதற்குப் பதிலாக, அதனிலும் சிறந்த மற்றொன்றை உருவாக்கிக் காட்ட வேண்டும். உத்தமர் காந்தியடிகள் வெள்ளைக்காரனின் வெளிநாட்டு ஆடையைக் கட்டாதே என்று சொன்னார். கட்டாதே என்று மட்டும் சொல்லியிருந்தால், எல்லோரும் அம்மணமாக இருக்க வேண்டும் என்பது பொருளா? என்று அவரைக் கேட்டிருப்பர். 'வெள்ளைக்காரன் உற்பத்தி செய்கின்ற துணியைக் கட்டாதே, அதற்கு மாறாக நீயே நெய்து கொள். நம்முடைய தோழர்களுக்கு வேலை கொடுத்து, நம்முடைய கிராமங்களிலே நாமே உற்பத்தி செய்து, அதைக் கட்டுங்கள்' என்று சொன்ன மாற்றுத் திட்டத்தினால்தான், வெள்ளைக்காரனை வெறுத்தவர்கள் கதரைக் கட்டினார்கள். வெள்ளைக்காரனின் துணியை வெறுக்கவேண்டும் என எண்ணியவன், கைத்தறி ஆடையைக் கட்டினான்.

அதுபோலவே கர்நாடக சங்கீதம் என்ற பெயராலே, தெலுங்கும் சமஸ்கிருதமும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கின்ற நிலையை மாற்ற வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள், நம்முடைய தமிழிசையை அதற்குப் பதிலாகச் சிறந்த முறையில் எடுத்துத் தரவில்லையே! சுந்தர ஓதுவாமூர்த்திகள் பாடினார். அவருக்குப்பின் ஒரு தண்டபாணி தேசிகர் பாடினார். அதற்குப் பிறகு யார்? இன்றைக்குச் சீர்காழி கோவிந்தராசன் பாடுகின்றார். இவர்களைப்போல வேறு எத்தனை பேர் இருக்கின்றனர்? இதிலேயும் என்ன கஷ்டம் என்றால், இவர்கள் தெலுங்கு சம்ஸ்கிருத கீர்த்தனங்களைப் பாடாமல், தமிழ்ப் பாட்டுப் பாடிக் கொண்டிருக்கின்ற நேரத்திலே, இவர்களைச் சங்கீதம் தெரிந்த வித்வான்களாக, ஒரு சிலர் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அதற்காக, சங்கீத வித்வான் என்கிற பெயரையும் இடத்தையும் பிடிப்பதற்காக, இவர்கள் ஏறிய ஏணியையே சில நேரங்களில் உதைத்து உதறித் தள்ளி விட்டு, பிறமொழிக் கீர்த்தனைகளைப் பாடுகின்றார்கள்.

நான் பல நேரங்களில், நம்முடைய மிகப் பெரிய தமிழிசைக்கு உயிரூட்டக் கூடிய, சிறந்த தமிழர்களாகிய இசைப் பேரறிஞர்கள் செய்கின்ற கச்சேரிகளில் போய் உட்கார்ந்தால், மூன்று மணிநேரம் செய்யக் கூடிய கச்சேரியில், இரண்டரை மணிநேரம் வரையில் தெலுங்குக் கீர்த்தனைகளைத்தான் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். என்ன காரணம் என்று கேட்டால், இந்தத் தெலுங்குக் கீர்த்தனைகளைப் பாடி, பல்லவியைப் பாடி, நிரவல் செய்து,

சுரவரிசை செய்து, ஆவர்த்தனம் பாடவில்லையானால், இவர்களைச் சங்கீத வித்வான்கள் என்று மதித்து ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கின்றார்களாம்.

பண்டைய இசை நூல்களைப் போற்றிப் பாதுகாப்போம்

தமிழிசை என்கின்ற பெயரில் ஒரு மகாநாடு, ஒரு பெரிய விழாவை இங்கு இன்று நாம் நடத்துகின்றோம். என்றாலும் இன்றைக்குக் கூட இந்த உடுமலையில் எவ்வளவுபேர் நாம் கூடியிருக்கின்றோம்? இந்தப் பள்ளியின் மாணவர்களைக் கழித்துவிட்டுப் பார்த்தால் எத்தனைபேர் மிச்சம்? என்னோடு வந்தவர்களைக் கழித்துவிட்டுப் பார்த்தால், மேலும் எத்தனை பேர் மிச்சம்? இந்நிலையில் நாம் இருந்தால், எங்கே? எப்படி? தமிழிசை வளரும்? நம்முடைய ஆண்டவனே வந்து வளர்த்தால்கூட, தமிழிசை வளராதே! இந்த அவல நிலையை எப்படியேனும் மாற்றியே ஆக வேண்டும்.

தமிழ் நாட்டிலே நம்முடைய பழைய தமிழ் இசை நூல்களை, தேவார திருவாசக-தெய்விக இசைப் பாடல்களை, அவற்றின் அருமை பெருமைகளை அறியாமல், அவற்றை நாம் இழிவானவை என்று ஒதுக்கிப் புறக்கணித்து விட்டோம். அவற்றிலுள்ள பெருமையைச் சொல்லி, மக்களிடையில் பரப்புவதற்கு உரிய கடமையில் இருந்து நாம் தவறி விட்டோம்; அவைகள் ஏதோ மூடநம்பிக்கையை வளர்ப்பவை என்று தவறாகக் கருதித் தூர எறிந்து விட்டோம்.

தேவாரத்தில் இருக்கிற அருமை பெருமைகள், நம்மில் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்? திருவாசகத்தில் உள்ள சிறப்புக்களை நம்மில் எத்தனைபேர் அறிவார்கள்? நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் உள்ள ஞானநலங்களையும், பக்தியுணர்வுகளையும், நம்முடைய மக்களிற் பெரும்பாலோர் உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளவில்லை. பள்ளிகள் தொடங்குகின்ற நேரத்திலே, தேவாரத்திலேயிருந்து ஒன்றிரண்டு பாடல்கள், அல்லது திருவாசகத்திலிருந்து ஒருசில பாடல்கள்; அல்லது திருக்குறளிலிருந்து சில செய்யுள்கள் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும்; தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற உணர்வே இன்று இல்லையே!

தமிழிசையை வளர்க்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்ற நாம், விரைவில் இனிமேலாவது சில ஆக்க வேலைகளை, சில செயல் திட்டங்களைச் செய்தாக வேண்டும். இன்றைக்கு மீண்டும் ஒரு மறுமலர்ச்சி, ஒரு விழிப்புணர்ச்சி தோன்றியிருக்கின்றது. எதிர்ப்பு என்பது ஒரு ''நெகட்டிவ் ஆஸ்பெக்ட்'' (Negative aspect), எதிர்மறை வாதம் தான். ஒன்றை எதிர்க்கின்ற நேரத்திலே, எதிர்க்கப்படுகின்ற பொருளுக்குப் பதிலாக, நாம் வேறு எதை வழங்கப் போகின்றோம்; என்ன மாற்றுத் திட்டத்தை அளிக்கப் போகிறோம் என்று சிந்தித்துச் செயல்படுதல் வேண்டும். அந்தப் 'பாசிட்டிவ் அப்ரோச்' (Positive approach) உடன்பாட்டு அணுகுமுறைச் செயல் திட்டம் இல்லையென்றால், எந்தவொரு செயலுமே வெற்றியைத் தராது.

இசையின் பெருமை

தற்போது தமிழ்நாட்டை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கின்ற கர்நாடக இசையை, வேண்டாம் என்றோ, கூடாது என்றோ நாம் சொல்லவில்லை. எங்களுக்குப் புரிகிற மொழியிலே பாடுங்கள். மொழியோடு சேர்த்துப் பாட்டைக் கேட்டுச் சுவைத்தால்தான், இசைக்கலைவளரும் அந்த இசையோடு இலக்கியம் வளரும். அந்த இசைக்கலையாலும், இலக்கிய நூல்களாலும், நம் நாட்டின் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் வளர்க்க முடியும்? மக்களின் அறிவையும் ஒழுக்கத்தையும் வளர்க்க முடியும். இசைக் கலைக்கு அவ்வளவு ஆற்றல் உண்டு. எவனுக்கும் எதற்கும் கட்டுப்படாதவன், இசைக்குக் கட்டுப்படுகின்றான். இசையினால் விஷப் பாம்பையே மகுடியினால் கட்டுப்படுத்துகின்றார்கள். இசைக்குக் கட்டுப்படாதவன் மனிதனே அல்லன். மிருகத்திலும் கீழானவன்.

இசைக்குக் கட்டுப்படுகின்ற மன[illegible] தில் இசையோடு கருத்துக்களைத் [illegible] டும். உணர்வுகளை வளர்க்க [illegible] அறிவை ஊட்ட வேண்டும். அதற்[illegible] தமிழிலக்கியங்கள்இசையிலக்கியங்கள் [illegible] யிருக்கின்றன. அவற்றை நாம் வளர்க்கத் தவறி விட்டோம். நிறைவுபடுத்தவும் தவறி விட்டோம். ஆண்டுக்கு ஒருமுறை எப்போதோ விழா அமைத்துப் பேசுவதோடு நிறுத்தி விட்டோம். அதனால்தான் நண்பர் செந்தில் ஆறுமுகம் அவர்கள், இவ்வளவு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளுகின்றார்கள் என்பதைக் காணும்போது, எனக்கு மிகுந்த அன்புணர்ச்சி அவர்களிடத்தில் எழுந்தது.

உடுமலையின் உயர்வளம்

தமிழிசையை வளர்க்க வேண்டும், சுந்தர ஓதுவாமூர்த்திகள் போன்ற பெரியவர்கள் பெயராலே வளர்க்க வேண்டும், தேவார திருவாசகத்தை வளர்க்க வேண்டும், என்றெல்லாம் திரு. செந்தில் ஆறுமுகம் எடுத்துக் கொள்ளுகின்ற முயற்சிக்கு, இங்கு உடுமலையில் உள்ள பெரியவர்கள் நிச்சயம் உதவி புரிவார்கள்என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. காரணம், இந்த மண் அப்படிப்பட்ட சிறந்த மண். ஆற்றல் மிக்க இசைப் புலவர்களையும், இலக்கிய அறிஞர்களையும், நல்ல பண்பாட்டாளர்களையும் தந்திருக்கின்ற புனிதமான மண். ஆகவேதான், இங்கு அவர்கள் இந்தத் தமிழிசைச் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றார்கள். கொஞ்சம் கஷ்டமான காரியம்தான். வேறு என்ன செய்வது? தமிழகத்தின் நிலை அப்படி. இப்படி ஒரு சிறந்த முயற்சிக்கு, நான் எங்களது அறநிலையத்துறையின் மூலம், என்ன என்ன உதவிகள் தேவையோ அதைச் செய்யத் தயாராக இருக்கின்றேன்.

ஆனால் பழநியில் மிகவிரைவில் இத்தகைய அடிப்படை வசதிகள் கொண்ட கலைக்கல்லூரி ஒன்று தோன்ற இருக்கிறது. இசைக்கலை, நாடகக் கலை, நாட்டியக் கலை, நாதசுவரக் கலை, மற்ற தமிழிசைக் கலைகளையெல்லாம் அடிப்படையாகக் கொண்ட, ஒரு கல்லூரி தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை, அக்கோயிலின் அறங்காவலர் குழுத்தலைவர் பரிசீலித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

நாட்டுப் பாடல்கள்

தமிழகத்தில் இன்று மறைந்து கொண்டிருக்கின்ற 'நாடோடிப் பாடல்கள்' என்பவைகள் உள்ளன. 'நாடோடிப் பாடல்கள்', 'நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்' என்கிற பெயர்களைக் கேட்கிறபொழுதே, அவைகள் எல்லாம் ஏதோ நாட்டுப்புறத்தான் கேட்கின்றபாடல்கள் என்று எண்ணி, ஒரு சிலர் ஒதுங்கிக் கொள்ளுகின்றனர். நாட்டுப்புறத்தில் இருந்துதான், நகரமும் நாகரிகமும் வந்திருக்கின்றன. நாட்டுப்புறத்தான் உழைக்கவில்லையானால், நகரத்தில் இருக்கின்றவன், உணவு உண்ண முடியாது. [illegible]னால் இன்றைக்கு யார்மீது ஏறிச் சவாரி [illegible]லாம் என்ற உணர்வுதான், மக்களிடை[illegible]த்[illegible]ர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஆகவே [illegible]சடிப் பாடல்கள்', 'நாட்டுப்புறப் [illegible]ள்' என்ற பெயர்களைக்கூட, நாம் [illegible]ளைக் கேவலப்படுத்தி, ஏளனம் செய் [illegible]"மாதிரியே உச்சரிக்கின்றோம். ஆனால் இவைகள்தான், இந்த நாட்டுப் பாடல்கள்! இதை மனதில் நன்றாகப் பதிய வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த 'நாட்டுக்குரியபாடல்கள்' அவை. நாடோடிப் பாடல்களும் அல்ல, நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் அல்ல!

நாம், நமது நாட்டுப்பண்ணைப் பாடுகின்றோமே, அது வங்காளத்தில் இயற்றப்பட்ட பாடல். வங்காள மொழியிலுள்ள பாடல். அது இன்றைக்கு வந்துள்ள பாடல். ஆனால் நாம் தேடிக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றோமே செல்வங்கள், அவைகள்தான் இந்த நாட்டுப் பாடல்கள், நாட்டின் பாடல்கள், அவைகள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னாலே, தமிழ்மக்கள் சீரோடும் சிறப்போடும் செல்வச் செழிப்போடும் வாழ்ந்தார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்ற பாடல்கள். ஆகவே அந்த இலக்கியங்களையெல்லாம் திரட்டிப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்ற முயற்சியிலே, தமிழக அரசு ஈடுபட்டிருக்கின்றது.

முடிவுரை

அதைப் போலவே இங்குள்ள பெரியவர்களும் நண்பர்களும் முயற்சி செய்து, 'தமிழிசைச் சங்கம்' என்கின்ற பெயராலே தமிழிசையைப் பாதுகாப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கின்றேன். தமிழிசை காக்கப்படவேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன், சீரிய முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற, சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகள் தமிழிசைச் சங்கத்தினரைப் பாராட்டுகின்றேன். அவர்கள் தொடங்கவிருக்கும் தமிழிசைக் கல்லூரிக்கு அறநிலையத்துறை தக்க பாதுகாப்பும், உதவிகளும் அளிக்கும். எனினும் இப்பணி சிறக்கும் வண்ணம், பொதுமக்கள் அனைவரும் தகுந்த சிறந்த ஆதரவு தரவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

வணக்கம்.

தொண்டுகள் போற்றி வாழ்வாம்!

செந்தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்தோர்!
தெய்விக இசைஞர் வேந்தர்!
சிந்தையைக் கவரும் சைவத்
திருமுறை ஓதும் மேலோர்!
நம்தமிழ் இசையே பாடி,
நன்னெறி வளர்த்த சான்றோர்!
சுந்தர ஓதுவா மூர்த்தி,
தொண்டுகள் போற்றி வாழ்வாம்!

—ந. ரா. முருகவேள்.

இ—2

அறநிலையத் துறையின் அரும்பெரும் பணிகள் *

திரு. ஆர். ஷண்முகசிகாமணி, I.A.S.,

ஆணையர், அறநிலைய ஆட்சித் துறை, சென்னை-600 034

1. தொன்றுதொட்டே தமிழ்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையில், அறநிலையங்களாகிய திருக்கோயில்கள், மற்றும் சமயத் தொடர்புடைய நிறுவனங்கள், ஒரு சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்ந்து வருகின்றன. பழங்காலத்தில் திருக்கோயில்கள் கல்விக் கூடங்களாக விளங்கின; இசை, நடனம், சிற்பம், ஓவியம் முதலிய கலைகளை வளர்க்கும் நிலைக்களன்களாகத் திகழ்ந்தன. மேலும் நூலகங்களாகவும், நீதிமன்றங்களாகவும் அவைகள் இருந்திருக்கின்றன. ஆவணக் காப்பகங்களாகவும், அறச்சாலைகளாகவும் பயன்பட்டன; பிணியாளர்களுக்கு மருத்துவவசதிகள்வழங்கிப் பணிபுரிந்தன; தம்மைச் சார்ந்துள்ள மக்களுக்குப் பலவகைத் தொழில்தரும் நிறுவனங்களாகவும் இயங்கி வந்தன. இக்காலத்தில் உள்ள வங்கிகளைப் போன்று, அவைகள் பணம் கொடுத்தும்-வாங்கியும், மக்களுக்கு உதவி புரிந்தன. இங்ஙனம் மக்களின் சமய—சமுதாய வாழ்க்கைகட்குச் சீரும் சிறப்பும் விளைவிக்கும் வகையில், பலவகையான அறச் செயல்களைத் திருக்கோயில்கள் இடையறாது செய்து வந்திருக்கின்றன.

2. 1925, 1927, 1951 ஆண்டுகளில் இயற்றப்பட்ட அறநிலையச் சட்டங்களின்கீழ் இயங்கி வந்த அறநிலையங்கள், தற்போது 1959ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட இந்து சமய அறநிலையச் சட்ட விதிமுறைகளின்படி இயங்கி வருகின்றன. சைவ வைணவத் திருமடங்கள், திருக்கோயில்கள், கட்டளைகள் போன்ற 33,767 சமய நிறுவனங்கள், தற்போது இத்துறையின் நிர்வாகத்தில் உள்ளன.

3. இரண்டு ஆடவர் கலைக் கல்லூரிகள், மூன்று மகளிர் கலைக் கல்லூரிகள், இரண்டு பலதொழில் பயிற்சிப் பள்ளிகள், மூன்று தொடக்கப் பள்ளிகள், ஐந்து நடுநிலைப்பள்ளிகள், பதினைந்து உயர்நிலைப்பள்ளிகள், ஐந்து மேல்நிலைப்பள்ளிகள், ஏழு தேவார பாடசாலைகள், ஆறு வேதாகம பாடசாலைகள், மூன்று தவில்-நாதசுவரப்பள்ளிகள், ஒரு காது கேளாதோர் -ஊமையர் பள்ளி, மூன்று முதியோர் இல்லங்கள், இருபது சித்தமருத்துவ மனைகள், இரண்டு ஆங்கிலமுறை மருத்து[illegible] மனைகள், சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கான [illegible] இல்லங்கள் முப்பத்தொன்று, இருநூற்[illegible] நூலகங்கள் ஆகியவைகளைத் தற்போ[illegible] நிறுவனங்கள் நடத்தி வருகின்றன. இ[illegible] மூலம் கல்வி, மருத்துவம், தமிழ் இசை[illegible] நலிந்தோர் மெலிந்தோர் பராமரிப்பு [illegible] சமுதாயப் பணிகளைத் தமிழகத்தின் சமய நிறுவனங்கள் ஆற்றி வருகின்றன.

4. நமது திருக்கோயில்களிலுள்ள விலைமதிப்பற்ற கலைச் செல்வங்களை முறைப்படி போற்றிப் பேணி, வருங்காலச் சந்ததியினருக்கு அளித்திட வேண்டிய பொறுப்பு, நமக்கு உள்ளதன் காரணமாகத் திருக்கோயில் திருப்பணிகளுக்கு அரசு மான்யம் அளித்து, ஆண்டுதோறும் பல திருக்கோயில்களில் திருப்பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. 1982ஆம் ஆண்டில் மட்டும் 214 திருக்கோயில் திருப்பணிகளுக்காகச் சுமார் ரூ. 346 லட்சம் செலவிடப்பட்டுள்ளது. நடப்பு ஆண்டில் இதுவரை 56 திருப்பணி வேலைகளுக்காகச் சுமார் ரூ. 111 லட்சம் செலவிட அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆதி திராவிடர் குடியிருப்புகளில் இருந்து வரும் 11 திருக்கோயில்களில் அரசு மான்யமாக ரூ. 1,32,000 செலவில் திருப்பணி செய்யப்பட்டுள்ளது. 1982ஆம் ஆண்டில் 59 திருக்கோயில்களிலும், நடப்பு ஆண்டில் இதுவரை 31 திருக்கோயில்களிலும் குடமுழுக்கு செய்யப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய திருப்பணி வேலைகள் சமய ஆர்வத்தை ஏற்படுத்துவதுடன், தமிழகத்தில் சிற்பக்கலை மற்றும் சித்திரக் கலைகளுக்கு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட வழிவகை செய்கின்றன.

* நமது அறநிலைய ஆணையர் திரு. ஆர். ஷண்முகசிகாமணி, I.A.S. அவர்கள், சென்னை வானொலி நிலையத்தில், "வளரும் தமிழகம்" என்னும் தொடர் சொற்பொழிவு நிகழ்ச்சியில், 3—7—83 ஞாயிறு மாலை 7 மணியளவில் நிகழ்த்திய ''அறநிலையத் துறையின் அரும்பெரும் பணிகள்'' என்னும் சொற்பொழிவு இங்கு வெளியிடப்பெறுகின்றது.

—ஆசிரியர்.

5. திருக்கோயில்களில் வழிபடக் குங்குமம் சந்தனம், பன்னீர், பஞ்சாமிர்தம் முதலான பொருள்கள் தரமுள்ளனவாகவும், நியாயமான விலைக்குக் கிடைக்கவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. திருச்செந்தூர், பழனி, திருக்குற்றாலம், திருத்தணி, சுவாமிமலை, திருவண்ணாமலை, திருவேற்காடு, இராமேசுவரம், குமாரவயலூர் போன்ற பல தலங்களில் வழிபடுவோர் தங்கும் விடுதிகள் கட்டப்பெற்றிருக்கின்றன. நவீன வசதிகளுடன் வழிபடுவோர் தங்குவதற்குப் பழனியில் மேலும் 76 அறைகளும், அதேபோலத் திருச்செந்தூரில் 108 அறைகளும் கட்டப்பெற்றிருக்கின்றன.

6. வாழ்க்கைச் செலவு உயர்ந்துவரும் இந்தக் காலத்தில், ஏழை எளியவர்கள் மிகவும் குறைந்த செலவில், திருமணம் நடத்திக் கொள்ள வசதியாகப் பல திருக்கோயில்களில் 102 திருமணக் கூடங்கள் உள்ளன. 10 திருக்கோயில்களில் ரூ. 22 இலட்சம் செலவில் மேலும் 10 திருமணமண்டபங்கள் கட்டப்பட்டு வருகின்றன. இவையன்றி ஆதித் திராவிடர் ற்றும் பிற்பட்ட வகுப்புக்களைச் சேர்ந்த எளியவர்களுக்கு, அரசின்கொள்கைப்படி யில் செலவில் இலவசத் திருமணங் த்தி வைக்கப்படுகின்றன. கடந்த ஆண்டுகளில் ரூ. 6 லட்சம் செலவில் சத் திருமணங்கள் ஆதித் திராவிட 293 இலவசத் திருமணங்கள் ஏனை ருக்கும் திருக்கோயில்களில் மாண்புமிகு அறநிலையத்துறை அமைச்சர் அவர்கள் முன்னிலையில் நடத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளன.

7. சாதி இன பேதங்களை நம் சமயத்தில் இருந்து அகற்றும் நோக்கத்துடன், மாண்புமிகு தமிழக முதல்வர் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட சிறப்புக் கூட்டு வழிபாடும், பொதுவிருந்தும் சுதந்திரத் திருநாளன்று சிறப்புடன் கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக 5000 திருக்கோயில்களில் செயல்படுத்தப்பட்டுப் பல்லாயிரம் மக்கள் இவற்றில் பங்கேற்றனர்.

8. தமிழகத்திருக்கோயில்களில் அர்ச்சகர்களும் பணியாளர்களும் உட்படச் சுமார் 82,600 பணியாளர்கள் பணிபுரிகின்றனர். இப்பணியாளர்களுக்கு அவரவர் பணியாற்றும் திருக்கோயில்களின் வருமானத்திலிருந்து 40 சதவீதம் வரை ஊதியம் அளிக்கவும், குறைந்த மாத ஊதியம் ரூ. 100-ஆக இருக்கத்தக்க வகையிலும், ஊதியம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. வருமானம் இல்லாத திருக்கோயில்களிற் பணியாற்றும் ஊழியர்களுக்கு, வருமானமுடைய திருக்கோயில்களிலிருந்துநிதிமாற்றம் அளித்து ஊழியர்கள் அனைவருக்கும் உரிய காலத்தில் ஊதியம்வழங்க வழிவகை செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆயுள் காப்புத் திட்டத்தின்கீழ், 1.7.82 முதல் பணியில் இருந்து இயற்கை எய்தும் அனைத்து ஆலய ஊழியருக்காகத் தொகுதிக் காப்புத் திட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இத்திட்டத்தில் மாதம் ரூ. 100- க்குக் குறைவாக ஊதியம் பெறும் பணியாளர்கள் பிரிமியம் எதுவும் செலுத்த வேண்டியதில்லை. பணியில் இருக்கும்பொழுது இயற்கை எய்திய 17 பணியாளரின் வாரிசு, ஒவ்வொருவருக்கும் தலா ரூ. 5000-க்கான காசோலைகள், அண்மையில் திருப்பரங்குன்றத்தில் மாண்புமிகு அறநிலையத் துறைஅமைச்சர் அவர்களால் வழங்கப்பட்டன.

9. கடந்த மார்ச் திங்களில் புது டில்லியில் நடைபெற்ற கூட்டுச் சேராத , நாடுகளின் மாநாட்டில், திருக்கோயில்களில் வழிபாட்டில் இல்லாத சுமார் 60 பஞ்சலோகத் திருமேனிகள் காட்சியில் வைக்கப்பட்டன. மத்திய மாநில அரசுகளின் பல துறைகள் இணைந்து நடத்திய இக்காட்சியினைக் காணும் வாய்ப்புப் பெற்ற அயல்நாட்டுத் தலைவர்கள், இக்கலைச் செல்வங்களைப் பாராட்டி உள்ளதனை, இந்தத் தருணத்தில் நினைவுபடுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அரசுப் பொருட்காட்சிகளில் அறநிலையத்துறை பங்கேற்றுப் பல பரிசுகள் பெற்று வருகின்றன.

10. 'திருக்கோயில்' என்கிற இத்துறையின் மாதாந்திரப் பத்திரிகை, நம் நாட்டிலும், வெளிநாடுகளிலும் விற்பனையாகி வருகின்றது. தமிழிசை வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமளிக்கும் வகையில், நாதஸ்வரம், தவில் ஆகியவற்றில் பயிற்சி பெறும் மாணவருக்குத் திருக்கோயில்களில் உதவித்தொகை வழங்கப்படுகிறது. இளமையிலேயே பக்தி உணர்வூட்டும் வகையில் திருக்கோயில்களில் தேவார—திவ்வியப் பிரபந்தப் பாடல்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. தமிழ்ப் புலவரை ஆதரிக்கும் திட்டத்தின்கீழ்த் தற்போது 40 தமிழ்ப் புலவர்கள் திருக்கோயில்களில் பகுதி நேரப் பணியாளராகப் பணியாற்றி வருகின்றனர்.

11. இவ்வாறு இந்து சமய அறநிலையத் துறை ஆற்றிவரும் பணிகள் பலப்பல. இந்த அரும்பெரும் பணிகளையெல்லாம் மக்கள் அனைவருக்கும் பயன்படுகின்ற வகையில் மேலும் சீருடனும், சிறப்புடனும், ஆற்றப் பொதுமக்களின் மேலான ஆதரவையும், ஆலோசனைகளையும் வேண்டுகிறேன்.

திரு. வி. க. வும், சிவத்திரு ஞானியார் அடிகளும்

[திரு. வி. க. நூற்றாண்டு விழாக் கட்டுரை]

ஆசிரியர் முன்னுரை :

[திருப்பாதிரிப்புலியூர்ச் சிவத்திரு ஞானியார் அடிகள் (1873-1942), நம் தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனாக வந்துதித்தவர்கள். அவர்களை நினைக்குங்காலெல்லாம், ''ஞானத்தின் திருவுருவை நான்மறையின் தனித்துணையை'' எனப் போதரும் சேக்கிழார் பெருமானின் திருப்பாடல், நினைவிற்போந்து இன்புறுத்துகின்றது. சிவப்பிரகாசர், குமரகுருபரர், சிவஞான முனிவரர் ஆகிய பலரும் ஒருருவாய்த் திரண்ட பேருருவே, ஞானியார் சுவாமிகளின் திருவுருவம் எனக்கூறி, இறும்பூது எய்தலாம்படி, அவர்களின் பெருமாட்சிமை இணையற்றுப் பிறங்குகின்றது.

சிவிகை இவர்ந்து தென்னாடெங்கணும் திருவுலா எழுந்தருளிச் செந்தமிழ் பரப்பிய செயலால், சுவாமிகள் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் எனும்படி திகழ்ந்தனர். சிந்தை இடையறா அன்பும், திருமேனி தன்னில் அசைவும் கொண்டு, ''மொய்த்துவளர் பேரழகு மூத்த வடிவேயோ? அத்தகைய மூப்பெனும் அதன் படிவமேயோ?'' என வியக்கும் வண்ணம் சிவவேடப் பொலிவழகு சிறந்து சிவநெறி வளர்த்த செயலால், திருநாவுக்கரசர் போன்று விளங்கினர். உலகிய லுணர்வின் உயர்வாற் சுந்தரமூர்த்திகள் போலவும், கனிவும் கசிவும் மிக்க மனநிலையின் மாட்சிமையால் மாணிக்கவாசகர் போலவும், மக்களிடையிற் பக்திச் சுவையும் நெறியும் பரப்பிய பான்மையாற் சேக்கிழார் பெருமான் போலவும், ஞானியார் சுவாமிகள் நலமுறப் பொலிந்தனர் எனலாம்.

கல்விக் கடலாய், குணமலையாய், செந்தமிழ்த் திங்களாய், சிவநெறிச் செஞ்ஞாயிறாய், இன்சொல் மணக்கும் தென்றலாய், அறிவுநலங் கொழிக்கும் பேரருவியாய், நகைமுகிழ்த்து அருட்டேன் சொரியும் நறுமலராய், சார்ந்தார்க்கு நலம்புரியும் தண்பொழிலாய், வாழ்ந்து வயங்கி யொளிர்ந்த சுவாமிகளின் அருமை பெருமைகளை, எம் ஒரு நாவாற் கூறல் ஒல்லுமோ? அவை விரிப்பின் அகன்றும், தொகுப்பின் எஞ்சியும் செல்லும் சிறப்பினவாகும்.

சிவத்திரு ஞானியார் அடிகள், ஆசிரியர் திருமூலர் ''ஞானம் உண்டாக்குதல் நலமாகும் நாட்டிற்கே'' என அருளிச் செய்ததன் நுட்பம் தேர்ந்து, நாட்டின் நலம் வளர, மக்களிடையே அறிவொளியைப் பரப்பி, அறியாமை இரு[ளை] நீக்குதல் வேண்டும் எனத் தெளிந்து, ஒப்புயர்வற்ற அரும்பெருஞ் சொற்[பொழிவு]களால், ஏறத்தாழ 60 ஆண்டுக[ள்] ''நாளும் தமிழ் பரப்பும்'' நற்பெருந்[தொண்டு] புரிந்தருளிய பெருந்தகையார் ஆவர்[.] [அடி]களின் சொற்பொழிவுகள் நான்கு ஐந்து [மணி] நேர அளவும் கூட நிகழும். சுவாமிகளின் சொற்பொழிவுகளிற் பொதுளி நிறைந்து விளங்கும் சிறந்த கருத்துக்களின் செறிவும், ஆழ்ந்த பேருணர்வும், பரந்து விரிந்த அறிவு நலனும், சீரிய நோக்கங்களில் தூய ஈடுபாடும், பிறவும் எவருள்ளத்தையும்கவர்ந்துகொள்ளைகொண்டு விடும்.

ஞானியார் சுவாமிகளின் சொற்பொழிவுகளிற் பேசுபவரும் கேட்பவரும், தம்மையும் உலகையும் மறந்து, சொற்பொழிவின்கண் ஈடுபட்டு ஒன்றித் திளைத்து இன்புறுவர். எத்துணைநேரம் சொற்பொழிவு நீட்டிப்பினும் ''ஆ! இத்துணை விரைவிலா சொற்பொழிவு முடிந்துவிட்டது?'' என்றே யாவரும் இரங்கி நிற்பர். கற்றாரும், கல்லாரும், இளைஞரும், முதிஞரும், ஆண்களும் பெண்களும் ஆகிய பலதிற நிலையினரும் பெருந்திரளாக ஒருங்கு கூடியிருந்து, சுவாமிகளின் சொற்பொழிவைச் 'சித்திரப் பாவையின் அத்தக அடங்கியிருந்து செவி வாயாகவும், நெஞ்சு களனாகவும்' அமையக் கேட்பர். ஒலி பெருக்கிகள் முதலியன வழக்கத்திற்கு வாராத அந்தநாளில், ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் ஒருங்கு திரண்டு ஊசிவிழும் ஒலி கேட்கும் வகையில், மிகவும் அமைதியாக இருந்து, ஆர்வத்துடனும், பயபக்தியுடனும் அடிகளின் சொற்பொழிவைச் செவியாற்பருகி அறிவுவேட்கை தணியப் பெறுவர்.

'' மருவியகால் விசைத்தசையா ;
மரங்கள்மலர்ச் சினைசலியா ;

கருவரைவீழ் அருவிகளும்
கான்யாறும் கலித்தோடா :
பெருமுகிலின் குலங்கள்புடை
பெயர்வொழியப் புனல்சோரா;
இருவிசும்பின் இடைமுழங்கா ;
எழுகடலும் இடைதுளும்பா !''

—பெரியபுராணம்

எனத் தக்க நிலையில், ஆனாயரின் குழலோசை கேட்டு, நிற்பனவும் சரிப்பனவுமாம் அனைத்துயிரும் இசை மயமாய்ச் செயலற்று நின்றது போல, மிகவும் அமைதியாக இருந்து, பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் ஆர்வம் பெருகச் சுவாமிகளின் சொற்பொழிவைக் கேட்பார்களெனின், அவர்தம் சொல்வன்மையை என்னென்று சொல்வது?

ஞானியாரடிகளின் சொற்பொழிவுகள், கடல்மடை திறந்தாற்போலவும், திருக்குற்றாலத்து அருவிப் பெருக்கம் போலவும் தங்கு தடையின்றி, வெண்கல ஒலியுடன் 'கணீர்' என்று, செஞ்சொற்களான் இயன்று, இன் [illegible]ாசை அமைந்து, பயனில் சொற்கள் சிறிதும் [illegible]மல், பொருள் நலங்கள் பொதுளிப் [illegible]த் [illegible]லம் பொருந்தித் தொடக்க முதல் [illegible]வரையில் சுவைநிரம்பிக் களிதுளும்ப [illegible]. ''கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகைய [illegible]ளாரும் வேட்ப மொழிவதாம் சொல்'' [illegible] திருக்குறளுக்குச் சிறந்த இலக்கியமாக விளங்கியவை, ஞானியார் சுவாமிகளின் சொற்பொழிவுகளாகும். ''நரைமுதிர் யாக்கை நடுங்காநாவின் உரை மூதாளர்'' என மணிமேகலையின்கண் அறவண அடிகள் போற்றப் பெறுதல் போல, நமது ஞானியார் அடிகளார், தமது துமை நிலையிலும் நடுங்கா நாவின் உரை மூதாளராகத் திகழ்ந்து, தேன்தரு மாரி போன்று செஞ்சொல் விரிவுரைகள் செய்து போந்தனர்.

அவ்விரிவுரைகள் ''உடல்குளிர, உயிர் தழைக்க, உணர்ச்சி ஓங்க, உளங்கனிய, மெய்யன்பர் உள்ளத்தூடே கடல் அனைய பேரின்பம் துளும்பச் செய்யும்''. அடிகளார் வடமொழி தென்மொழி தெலுங்கு கன்னடம் ஆங்கிலம் என்னும் பல மொழிகளைப் பல ஆண்டுகள் முயன்று பயின்று தேர்ந்த ''பல்கலைக் குரிசில்'' ஆதலின், மேன்மேற் பொங்கிப் பெருகும் தங்குதடையற்ற கருத்துச் செறிவும், புலமை வளப்பமும், ஆராய்ச்சி மாட்சிமையும், அவர்தம் சொற்பொழிவுகளிற் காணப்படும்.

சுவாமிகள் தமது சொற்பொழிவுகளின் இடையிடையே உலகியற் பழமொழிகளின் செம்பொருளை விளக்குவார்கள்; சாத்திரங்களின் நுணுக்கங்களையும் மரபுகளையும் தெளிவிப்பார்கள்; இனிமை பொருந்திய இயற்கையான இருபொருட் குறிப்பு மொழிகளை இடம் பொருள் என்பவற்றிற் கேற்பப் பேசி மகிழ்விப்பார்கள். தூய்மை மிக்கு உயரிய பெருந்தகைமை சான்ற நகைச்சுவையினை விளைவிப்பார்கள்; அரிய நுண்ணிய கருத்துக்களை எளிய இனிய முறையில் தெளிவித்தல் குறித்துச் சிறிய சிறிய கற்பனைக் கதைகளையும் கூறுவார்கள். வேதாகம உபநிடதங்களிலிருந்தும், சங்க இலக்கியங்கள், திருமுறைகள், சித்தாந்த சாத்திரங்கள், தனிப்பாடல்கள், தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கணங்கள் ஆகியவற்றில் இருந்தும், சீரிய மேற்கோள்கள் பலவற்றை எடுத்துக் காட்டுவார்கள். புராண கதைகளின் நுண்பொருள்களைப் புலங்கொளத் தெருட்டுவார்கள். ''உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்'' என்பதற்கேற்பச், சுவாமிகளின் பேச்சில் ஈடும் எடுப்பும் அற்ற பேராற்றலும் பேரொளியும் பிறங்கித் திகழும். கலைபயில் தெளிவும், கட்டுரை வன்மையும் மட்டுமேயன்றி, அடிகளார் உலகியல் உணர்விலும் தலைசிறந்து மேம்பட்டு விளங்கினர்.

தொகையாலும் வகையாலும் சொலமேற்கொள்
பொருள்விரித்துத், துலங்கு தற்கா
நகையோடு பொருள்செறிந்த நல்லுவமை,
நன்மேற்கோள், நயமும் காட்டித்,
தகையாய வழக்கோடு சாத்திரத்தின்
நுணுக்கங்கள் தகவிற் சாற்றித்,
திகையாவும் தமிழ்பரப்பும் திருப்புலிசை
ஞானியர்தாள் சிந்தித் துய்வாம்!

—ந.ரா.முருகவேள்

காலமும் இடனும் வாலிதின் நோக்கி, எவர் மனமும் புண்படாமல், எச்சமயத்தினையும் இகழாமல், எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்குப் புறம்போகாமல், அவை யறிந்து பேசும் உலகியல் உணர்வில், ஒப்புயர்வற்ற பெருந்தகைமை மிக்கவர் நமது அடிகளார். 'மலைபடுகடாம்' என்னும் சங்ககால நூலின் கண்,

''நல்லோர் குழீஇய நாநவில் அவையத்து
வல்லார் ஆயினும் புறம்மறைத்துச்,
சென்றோரைச்
சொல்லிக் காட்டிச் சோர்வின்றி விளக்கி,
நல்லிதின் இயக்கும்அவள் சுற்றத்து ஒழுக்கம்''

எனப் போதரும் வரிகளிற் கூறப்படுதல் போல, அறிஞர்கள் சிலர் அவையத்தின்கண் தாங்கள் கற்றவற்றை மனங்கொள்ளக் கூறமாட்டாமல், தடுமாறிப் பிழைபடக் குழறுவராயினும், அதனை மறைத்து, அவர்கள் சார்பில் அப்பொருளைத் தாம் சொல்லிக் காட்டிப் பிழையின்றாக எல்லார் மனமும் கொள்ளும்படி தெளிவிப்பார்கள்.

தமது தலைமையின்கீழ்ப் பேசுபவர்களைப் பெருமைப்படுத்தித் தண்ணளி புரியும் நல்லியல்பு உடையவராதலின், ஞானியார் அடிகளின் தலைமையிற் பேசி, அவர்தம் அருள் கனிந்த வாழ்த்துரையைப் பெறுவதற்கு அறிஞர்கள் அனைவரும் ஏக்கற்று நிற்பர். ''இல்லறத்தான் அல்லேன் இயற்கைத் துறவி யல்லேன்'' என்பன போன்ற பலப்பல பாடல்கள் சுவாமிகளின் சொற்பொழிவாற் பெற்ற புதுப் பொருள் விளக்கங்கள் எவர் உளத்தையும் இன்

புறுத்துவனவாகும். ''யாவதும் கற்றோர் அறியா அறிவினர், கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பு ஆகிய தலைமையர்'' என விளங்கிய சுவாமிகளின் சொற்பொழிவுகளைக்கேட்டுச் சுவைத்துச் சுவைத்தே சிறந்த புலமை கைவரப்பெற்றோர் மிகப் பலராவர் எனின், அடிகளின் சொற்பொழிவு மாண்பு எத்தகையதாய் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்று யாவரும் தெள்ளிதின் உணரலாம்.

தமிழ்க் கல்லூரிகள் தோன்றாத காலத்தில், நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் தோன்றி விளங்குவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் ஞானியார் அடிகளேயாவர். இவ்வருட் பெருந்தகையின் தூண்டுதலாலேயே திரு.பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்கள், மதுரையில் நான்காம் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவினர். செந்தமிழ்ப் புரவலர்-தமிழவேள்-இராவ்சாகிப் திரு. த. வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை அவர்களும், அவர்தம் அருமைத் தம்பியாரும் நிறுவிய தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கும், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரிக்கும் அடிகள் பெரிதும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தார் என்பது மிகையன்று. சமய சமுதாயச் சீர்திருத்த நோக்குடன் தோன்றிய ''குடியரசு'' என்னும் இதழைத் தொடங்கி வைத்துத் தந்தை பெரியார் அவர்களுக்கு வாழ்த்துரை வழங்கியருளியவர், ஞானியாரடிகளே என்பதும் நாம் அறிந்து மகிழ்தற்குரியது.

''ஞானத் தால்தொழு வார்சிவ ஞானிகள்;
ஞானத் தால்தொழு வேன்உனைநான்அலேன்:
ஞானத் தால்தொழு வார்கள் தொழக்கண்டு
ஞானத் தாய்உனை நானும் தொழுவனே''

என்றாற்போல, எத்தனையோ பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் தம்மைக் கண்டும் கேட்டும் தொழுதும், நல்லுணர்வும் நல்லொழுக்கமும் பெற்று வாழ்க்கை நலம் பெற்றுத் திருந்தியுய்ந்து உயர்தற்கு வழிகாட்டியாக-ஞானாசிரியராக-விளங்கிய அருட்டிரு ஞானியார் அடிகளின் சிறப்பிற்கு ஓர் எல்லையில்லை. 'செந்தமிழ்த் தென்றல்' திரு. வி. க. அவர்கள், ஞானியார் அடிகளார் பற்றி எழுதியுள்ள கருத்துக்கள், இங்குத் தொகுத்துத்தரப்படுகின்றன.

—ஆசிரியர்].

திரு. வி. க. கட்டுரை :

''ஞானியார் சுவாமிகளின் முழுப்பெயர், சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள் (1873—1942) என்பது. சுவாமிகள் திருக்கோவலூர் ஆதீனம் ஞானியார் மடத்தின் தலைவராயிருந்தவர். அம்மடத்தின் கிளையுள்ள திருப்பாதிரிப் புலியூர் அறப்பள்ளியே சுவாமிகளின் உறைவிடமாயிருந்தது.

தமிழ்நாட்டில் எத்துணையோ மடங்கள் உள்ளன. அவைகள் என்னை ஈர்த்தனவா? இல்லை. அம்மடங்களுள் ஒன்றாகிய ஞானியார் மடம் மட்டும் என்னை ஈர்க்குமோ? பின்னே என்னை ஈர்த்தது எது? ஞானியார் சுவாமிகளின் பரந்த கலையொளி. ஞானியார் சுவாமிகள் தென்மொழியில் பெரும்புலமை வாய்ந்தவர்: வடமொழியில் புலமையுடையவர். சுவாமிகட்கு ஆங்கிலமுந் தெரியும். இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகச் சுவாமிகளிடத்தில் இயற்கைப் புலமை அமைந்திருந்தது.

சுவாமிகளை யான் முதன் முதல் 1913ஆம் ஆண்டிலே வேலூரிலே சைவ சித்தாந்த மகா சமாச ஆண்டுவிழா மேடையிலே கண்டேன். அந்நாள் நன்னாள். ஆறுமுக நாவலரை யான் கண்டதில்லை. அவரது நாவன்மையைப்பிறர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இளமையில் யான் கண்ட நாவலர் கதிரைவேற்பிள்ளையே. ஞானியார் சுவாமிகள் பேச்சைக் கேட்ட பின்னர், தமிழ்நாட்டில் மற்றுமொரு நாவலர் இருத்தலைக் கண்டேன். தமிழ்நாட்டிலும் கிளாட்ஸ்டன்கள், சுரேந்திரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று என் நெஞ்சம் எண்ணியது.

ஞானியார் சுவாமிகள் அறப்பள்ளித் தலைமையேற்றுஅரைநூற்றாண்டுஆகியபோது, அப்பள்ளிச் சார்பில் பொன்விழா (1939) கொண்டாடப்பட்டது. அவ்விழா மலரில் என் சிறுமொழியும் இடம் பெற்றது. அம்[illegible] யில் இரண்டொரு பகுதியை அகழ்ந்து [illegible] தருகின்றேன். அஃது ஈண்டைக்குப் [illegible] மாகும் :

''.....முருகன் சேவடி வருடி யு[illegible] நெஞ்சும், அவன் புகழ் பேசி இனிக்கும் [illegible] வும், தண்மை பொழியும் செவ்விய நோக்கும், வெண்ணீறு துதையும் நெற்றியும், மாணிக்கக் குழை பிறங்குஞ் செவியும், பொன்னொளிரும் மணிமார்பும், கருமைக்கதிர் விரிக்குந் திருமேனியும், 'சண்முகா-சண்முகா' என்று நீறளிக்கும் நீண்ட கையுங் கொண்ட அடிகளின் திருவோலக்கப் பொலிவு, என்னுள்ளத்தில் ஓவியமெனப் படிந்து நிற்கிறது. அஃது எவர் உள்ளத்தையுங் கவரும்: எவர்க்கும் எளிதில் இன்பூட்டும்.....

.......ஞானியார் சுவாமிகள் மாணாக்கருக்குப் பாடஞ் சொல்லும்போதும், சொற்பொழிவு நிகழ்த்தும்போதும் தொல்காப்பியனாராகவும், நக்கீரராகவும், திருவள்ளுவராகவும், இளங்கோ அடிகளாகவும், கச்சியப்பராகவும், கம்பராகவும், சேக்கிழாராகவும், வியாசராகவும், நீலகண்டராகவும், சிவஞான முனிவராகவும் பிறராகவும் முறைமுறையே விளங்கி விளங்கி, இலக்கிய இலக்கண சாத்திர நுட்பங்களை வெளியிடுவதைக் கேட்டுப் புலவரானவர் பலர். பழம் புலவர் பலரும் ஞானியார் ஒருவரிடம் விளங்குதல் வியப்பன்றோ?...

....சுவாமிகளின் பேச்சுத் திறனைஎதற்கு ஒப்பிடுவது? கடல்மடைத் திறப்புக்கா—வெண் கலக் கோட்டையில் அரசுவா புகுதலுக்கா— பெரும்புயலுக்கா—ஓயா மழைக்கா? எதற்கு, எதற்கு ஒப்பிடுவது? பலர் பலவாறு கூறுவர்.

திருப்பாதிரிப் புலியூரில் வீற்றிருந்து அடியவர்க்கருள் புரியும் கோவலடிகள் கருமை பூத்த ஒரு பொறுமை மலை. அம் மலையினுச்சியில்-மூளையில்-கலைமேகங்கள் பொழிந்த அறிவு

மழைநீர், தேங்கித் தேங்கிப் புரண்டு திரண்டு பன்முகங் கொண்டெழுந்து முட்டி முடுகி, வாயின் வழியே முழங்கி விரைந்து இடையீடில்லாச் சொற்றொடர் அருவியாக இழிந்து, பல திறச் சுவை நுட்பப் பொருள்கள் மிதந்து சுழல, அன்பு வெள்ளப் பெருக்காய்ப் பரவிப் பரந்து, அருள் அலை கொழித்துக் கொழித்து ஓடும். நீர் பருகப் போந்த புலி, கரடி, யானை மான், பசு முதலியன அருவி முழக்கிலெழும் இன்னொலி கேட்டு, அதில் ஈடுபட்டுத் தன் பகைமை மறந்து மயங்கி நிற்கும். கரை நீராடுவோர் வெள்ளத்திலுறும் மின்விசையால் பிணி நீங்கப் பெறுவர். ஞானியார் சுவாமிகள் பேச்சால் விளைந்த நலன் அளப்பரிது...''

சுவாமிகள் முதன் முறை தென்னாடு நோக்கியபோதும், சென்னை போந்தபோதும், என் பத்திரிகைகள் முன்னணி வேலைகள் செய்தன. அடிகள் தென்னாடு சென்றபோது 'தேசபக்தன்' தொண்டாற்றினான்; சென்னை சேர்ந்த போது 'நவசக்தி' பணி செய்தாள்.

தமிழ்நாட்டிலே பலவிடங்களிலே பலதிற விழாக்கள், ஞானியார் தலைமையிலே நடை[illegible]றும். அவ்விழாக்களில் என் ஒலிபெறாதன, [illegible] சிலவாயிருக்கும். சுவாமிகள் தலைமை[illegible]த்[illegible]ன் பேசிய பொருள் வகைகள் பலதிறம். [illegible]ளையெல்லாம் சுவாமிகளின் முடிவுரை [illegible]ய்யும்.

[illegible]னியார் இலௌகிகத்தில் வல்லவராம். ஆனால் சுவாமிகள் என்னிடம் இலௌகிகம் பேசியதே இல்லை; பெரிதும் பொதுக்காரியங்களைப் பற்றியே பேசுவர். சென்னை இராயப் பேட்டைப் பாலசுப்பிரமணிய பக்த ஜன சபைக்கு இரண்டாம் முறை சுவாமிகள் எழுந்தருளியபோது, சுவாமிகளும் யானும் ஓய்வாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது சுவாமிகள், ''நீங்கள் ஏன் செல்வரை அருவருக்கின்றீர்'' என்று கேட்டார். ''யான் செல்வரை அருவருப்பதில்லை; ஓரேஇடம் செல்வம் திரள்வதை அருவருக்கிறேன்; செல்வரிடம் பொருளுக்குச் செல்வதில் எனக்கு அருவருப்புண்டு'' என்றேன்.

யான் இளமைதொட்டு ஞானியார் சுவாமிகளை வணங்கி வந்தேன். ஒருவரை ஒருவர் வணங்குதல் கூடாதென்று சிலர் பேசுவர். அவருள் ஒருவர் ''நீங்கள் ஏன் ஞானியாரை மட்டும் வணங்குகிறீர்?'' என்று கேட்டார். அதற்கு, 'ஞானியாரை வணங்கும் பழக்கம் எனக்கு இன்று ஏற்பட்டதன்று. அஃது ஏற்பட்டு நீண்ட காலமாயிற்று. அதை வலிந்து நிறுத்தப் புகுவது ஆணவமாகும்'' என்று பதிலிறுத்தேன்.

ஞானியார் சுவாமிகள் முதல் ஆண்டுவிழா, கடந்த (1942) தைப்பூசத்தில் இரண்டு நாள் நடைபெற்றது. முதல்நாள் 'சுவாமிகளின் படத்திறப்பு' என்னால் நிகழ்த்தப்பட்டது. இரண்டாம் நாளும் யான் பேசுதல் நேர்ந்தது. அப்பொழுது ஓரிடத்தில், 'யான் ஒருவரை வணங்கி வந்தேன். அவரும் மறைந்தார்.....' என்று குறிப்பிட்டேன்.

*1941*ஆம் ஆண்டு அன்பர் இராமசாமி சென்னை போந்தனர். அவர் சுவாமிகளையும் என்னையும் தென்னாப்பிரிக்காவுக்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்பினர். சுவாமிகளைக் காண நாயுடுவும் யானும் காஞ்சி சென்றோம்; சுவாமிகளைக் கண்டோம். நாயுடு சுவாமிகளிடம் தமது கருத்தைத் தெரிவித்தனர். 'எனக்குள்ள தடைகளை முதலியார் சொல்வர்' என்ற பதில், சுவாமிகளிடத்திருந்து நகைப்புடன் பிறந்தது. காஞ்சியில் கண்ட அந்நகைமுகக் காட்சியே இறுதியதாயிற்று!''

—திரு. வி. க. வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்.

சந்தாதாரர்கள் கவனத்திற்கு

1983 ஜனவரி முதல் ''திருக்கோயில்'' இதழின்—

ஆண்டுச் சந்தா (அ) உள்நாடு — ரூ. 24—00

(ஆ) வெளிநாடு — ரூ. 36—00

என நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது.

எனவே, ஏற்கனவே 1983ஆம் ஆண்டிற்குப்பழைய சந்தாத் தொகையான ரூ.15–00 அனுப்பியுள்ள உள்நாட்டுச் சந்தாதாரர்கள், மீதியுள்ள ரூ. 9-00ஐயும், 1983ஆம் ஆண்டிற்கு இந்தியப் பணம் ரூ. 25-00 முன்பே செலுத்தியுள்ள வெளிநாட்டுச் சந்தாதாரர்கள், மீதியுள்ள இந்தியப் பணம் ரூ. 11-00 ஐயும் உடனடியாகப் பண அஞ்சலில் இவ்வலுவலகத்திற்கு அனுப்பி வைத்து, 1983 ஆம் ஆண்டு முழுவதிற்கும் முழுச் சந்தாதாரராகப் பதிவு செய்து கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்படுகின்றார்கள்.

—ஆசிரியர்.

ஒரே கவி கம்பராமாயணம்

திரு. நா. வேணுகோபால் நாயகர், B.A., B.L.,

செயலாளர்: ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மகா சங்கம், சென்னை.

''அரியணை அநுமன் தாங்க
அங்கதன் உடைவாள் ஏந்தப்
பரதன் வெண்குடை கவிக்க
இருவரும் கவரி வீச
விரை செறி குழலி ஓங்க
வெண்ணெயூர்ச் சடையன் தங்கள்
மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி
வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி''

இராமச் சக்கரவர்த்தியின் முடிசூட்டு விழாக் காட்சிதான்! நுணுக்கமாக விவரிக்கப் படுகிறது. நாம் நேரிலேயே பார்த்து வைக்கக் கொடுத்ததுபோல.ஏழு காண்டங்களாக அமைந் துள்ளது இராமாயணம். இராமச் சக்கரவர்த்தி யின் மகுடம் அணி விழாவும் ஏழு சிறப்புகளு டன் இயம்பப்படுகிறது. ஏழு காண்டங்களின் சாரத்தையும் சேர்த்துக் கலந்த அமுதமே இது. முடி சூடும் வைபவத்தில் முதல் சேதி,

''அரியணை அநுமன் தாங்க''

அடுத்தபடியான சேதி

''அங்கதன் உடைவாள் ஏந்த''

ஒரு வானரம் (அநுமன்) அரியின் திருவவ தாரமான இராமனின் திருவடிகளைத் தாங்கு கிறதாம். மற்றொன்று (அங்கதன்) சக்ரவர்த்தி யின் சர்வ வல்லமையைக் குறிக்கும் விசேட முள்ள வாளைத் தாங்குகிறதாம். இராமனின் திருவடிகளைத் தானே தாங்கவேணும். உடை வாளையும் தாங்கவேணும். அவ்வளவுதானே. ஏன் அங்கதன் அரியணைகளைத் தாங்கலாகாது. அநுமன் உடைவாளை ஏந்தலாகாது. ஆபத்துத் தான். பேராபத்துத்தான். இராமாயணத் தையே திருப்பி எழுதவேண்டியதாகிவிடும்.

அநுமனுடைய பெருமை, இராமனுடைய திருவடிகளில் கைங்கரியம் (குற்றேவல்) செய் வது மட்டுமல்ல. திக்கற்றவர்கட்கும், தீனர் கட்கும் இராமனது திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் காட்டித் தந்ததும், பெற்றுத் தந்ததுமான பெருமை அநுமனையே சாரும். நாடிழந்து நல மிழந்து வாடிய திக்கற்ற சுக்கிரீவனுக்கு இராம னின் திருவடிகளில் அடைக்கலம் பெறுவித்தது அநுமனே. 'எதிராளியின் உளவாளி' என்று எல்லோரும் சந்தேகித்த சூழ்நிலையிலே, வாதாடித் தீனனான வீடணனுக்கு இராமனின் திருவடிகளில் தஞ்சம் அளிக்கச் செய்தவனும் இவ் அநுமனே. இன்றும் இராமனின் திருவடி களில் சரணம் அடைய விரும்பும் பக்தர்கட் கெல்லாம், வழியும்-வழிகாட்டியுமாக விளங்கு[illegible] பவன் அநுமனேயாகும். 'திருவடி' எ[illegible] லேயே அநுமனைத்தான் குறிக்க[illegible] வைணவத் தனிமொழியிலே!

எனவே, அரியணையை அதாவ[illegible] னின் திருவடி இணைகளைத் தாங்[illegible] அநுமன். 'அரியணை அநுமன் தாங்க'[illegible] பது சரியான பாடம் அல்ல. அது எப்படி? உண்மை? அரியணையையா தாங்குகிறான் அநு மன்? இராமனும் சீதையும் எழுந்தருளியுள்ள சிங்காதனத்தைச் சுமந்து கொண்டிருக்கவில் லையே அநுமன். அம்பாரி சுமக்கும் யானை யைப் போல, அல்லது பெருமானைத் தாங்கும் கருடன் போல.

இராமகதை இராம பக்தர்கட்குச் சொல் லப்படுகிறது. இராம பக்தர்கட்கு இராமன் சீதையுடன் வீற்றிருக்கும் சிங்காதனம் முக்கிய மில்லையாம். இராமனைத் தஞ்சம் அடைய உதவும் அவன் திருவடிகள் பொருந்தியுள்ள அநுமனின் திருக்கரங்களான சீரிய ஆசனமே சிறந்த ஆசனமாம். சிங்காதனத்தையும்விட. இந்த நுண்ணிய ஆழ்பொருளையே எடுத்த எடுப்பிலேயே சுட்டிக் காட்டுகிறார், கம்பநாட் டாழ்வார். முடி சூட்டுவிழாவில் அநுமன் புரி யும் சேவை மூலமாக. இந்த இராம திருவடி சேவையில் அநுமனைத் தவிர வேறுயாருக்கு அருகதை உண்டு.

ஏன், அநுமனைத்தான் உடைவாளை ஏந்த வைப்போமே. அனர்த்தம்தான். கண்டு வா சீதையை என்று அனுப்பினால், இலங்கை யைத் தீப்பற்றி எரியக் கண்டல்லவா வந்தான் அநுமன். 'ஊர் தேடிவா' என்ற உத்திரவையே இப்படி நிறைவேற்றி வைத்த அநுமனை உடைவாளையும் ஏந்தவைத்துவிட்டால் என்ன கதியாகுமோ! ஆகவேதான் அநுமன் இராமனின் உடைவாளை ஏந்தவில்லை. ஏந்தலாகாது. உடைவாளை ஏந்த அங்கதனுக்குத்தான் என்ன அருகதையோ? ஆம் அப்படிக் கேளுங்கள்.

அலைகடலைத் தாண்டி இலங்கைக்குச் சென்றுவந்தான் அனுமன். சீதையும் மீள வில்லை. இராவணனும் யுத்தகளம் வந்து தொலையவில்லை. இரண்டும் கெட்டான் நிலைமையாகவே இருந்தது. அங்கதன் சென்றான் தூதாக. அமருக்குஅஞ்சிப் பதுங்கினவனான இராவணனை, 'தேவியை விடுக, அன்றேல் செருக்களத்து எதிர்ந்து தன்னின் ஆவியை விடுக' என்று அறைகூவி அழைக்கவே, அங்கு தன்தூதின் பயன் என்னவாயிற்று. ஏந்திழையாளை விட்டுத் தன் உயிர் பெறத்தவறிய இராவணன், தன் தலைகள் பத்தும் (இராமனின் பாணங்கள்) சின்னபின்னங்கள் செய்ய உதவும்படிச்செருக்களம் சேர்ந்தான். காரியமும் தீர்ந்துவிட்டது. நீடிய அரக்கர் சேனை நீறுபட்டு அழிய வாகை சூடிய சிலை இராமனின் வாள்வலி விளங்கியது. அங்கதன் தூதிலே தான்.

அதனால்தான் அங்கதன் அருகதையுடன் ஏந்துகிறான் உடைவாளை, மகுடம்புனை மங்கல வைபவத்திலே. அவனல்லவா இராமனின் [illegible]டைவாளுக்கு வேலை தந்து, அதன் பெரு[illegible]ய இராமாயணத்தில் விளங்கச் செய்[illegible] இராமனைச் செயராமனாக்கினான். [illegible]த்[illegible]க்கிரமத்தின் சின்னம். இராமனுக்குப் [illegible]ச[illegible]ம் எது. ''இராமம் சத்தியம் பராக்[illegible] அதாவது இராமனுக்குச் சத்தியமே [illegible]ய வாள். அவன் ஏக வசன விரத-[illegible]வா. ஒரு சொல் ஒழுக்கமுடையவனல்லவா.

வாலி இறப்பதற்குமுன், தன் மைந்தனான அங்கதனை இராமன் கையில் அடைக்கலமாக ஒப்படைத்தான். அங்கதனும் இராமன் தன் அடி தாழ்தலோடும் தாமரைத் தடங்கணானும் (இராமனும்) பொன்னுடை வாளை நீட்டி 'நீ இது பொறுத்தி' என்றான். அதாவது, அங்கதனை அடைக்கலமாக மாத்திரம் ஏற்றுக் கொள்ளாமல், கிட்கிந்தை இராச்சியத்திற்கு இளவரசனாகவும் நியமித்தான். சுக்கிரீவ பட்டாபிஷேகம் கிட்கிந்தையிலே நடைபெற்று. இப்போது அங்கத இளவரசுப் பட்டாபிஷேகம் அயோத்தியிலேயே நடைபெறுகிறது. அதுவும் ஏகவசன விரதனான இராமனின் திருமுன்பே திருஆணையினால். கலியாணத்தின்போது பூணுல் கலியாணமும் நடைபெறுவது போன்று.

இதை விட்டுவிட்டு, அநுமனிடம் உடைவாளைத் தந்து, எதற்காக அவனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டுகிறதாம்; இந்த முடிபுனையும் விழா மும்முரத்திலே! சரி, அங்கதன் அரியிணை தாங்கலாமா? இராமனிடமிருந்து தூது போன அங்கதன், இராவணனிடம், ''துணிந்து உறை (வாழ) உறுதி பார்க்கின் துன்று இருங் குழலை (சீதையை) விட்டுத் (இராமனின் திருவடிகளைத்)தொழுதுவாழ்'' என்று அறிவுரை கூறினான். ஆனால், இராவணன் இராமனின் திருவடிகளைப் பற்றவில்லை. அங்கதன் முயற்சி இத்துறையில் தோல்வியாகவே முடிந்தது. கௌரவர்களிடம் கண்ணனின் தூதுபோல. எனவே அங்கதன் அரியணை (அடியிணை) தாங்கவில்லை, தாங்கலாகாது.

திருமாலான இறைவன் உலகில் திருவவதாரம் செய்வதின் நோக்கம் பக்தர்களை இரட்சிக்கவும், தீயோர்களைத் தண்டிக்கவுமே! இராவணச் செவிகளுக்கு அநுமன் நாவைக் கொண்டு இதை விரிவாக வெளியிட்டருளுகிறார், கல்வியிற் பெரிய கம்பர்.

''அறம்தலை நிறுத்தி, வேதம்
அருள் சுரந்து அறைந்தநீதித்
திறம் தெரிந்து உலகம் பூணச்
செந்நெறி செலுத்தித் — தீயோர்
இறந்துக நூறி! தக்கோர் இடர்துடைத்து
ஏக, விண்டு பிறந்தனன்''

அவன் பொற்பாதம் ஏத்துவார் பிறப்பறுப்பான் அதாவது சிஷ்ட பரிபாலன துஷ்ட நிக்ரகத்திற்காகவே. அநுமனின் சம்பந்தமுடைய நிகழ்ச்சிகளில் (சுக்கிரீவன், வீடணன், சீதைப்பிராட்டி) சிஷ்ட பரிபாலனம் (தக்கோர் இடர் துடைத்தல்) காணப்படுகிறது. அங்கதன் சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளில் துஷ்ட நிக்கிரகம் (இராவணன் முதலான தீயோர் இறந்துக நூறுதற்கான ஏற்பாடுகள்) காணப்படுகின்றன. எனவே, இராமாவதார இரு நோக்கங்களின் நிறைவை, மகுடம் புனையும் பெருவிழாவின் முதல் இரு நிகழ்ச்சிகளில் -விவரங்களில் காட்டுகிறார் கவி

சுக்கிரீவ சரணாகதியை வெற்றிகரமாக நடத்திச் சிஷ்ட பரிபாலனத்தைச் சிறக்கச் செய்கிறான் அநுமன், கிட்கிந்தா காண்டத்திலே! துஷ்ட நிக்கிரகத்தை இராவண வதத்தின் மூலம்நிறைவேற்றி வைக்கிறான் அங்கதன் யுத்த காண்டத்திலே. எனவே, மகுடம்புனை விழாவிலே அநுமன், அங்கதனுடைய சம்பந்தங்களின் (ஈடுபாடு) மூலம் கிட்கிந்தாகாண்ட-யுத்த காண்டங்களின் சாரத்தையும் குறிப்பாகக் காண்கின்றார் கம்ப நாடுடைய வள்ளல். அடுத்து வெளியிடப்படும் விவரங்களைக் காண்போம்.

இராமன் திருமுடியின் மேலே குடை கவிழ்க்கப்பட்டுள்ளது எதற்காக? முடிசூட்டு மண்டபத்தில் மழை கொட்டுகிறதா? அல்லது வெய்யில் கொளுத்துகிறதா? அப்படி ஒன்றும் இல்லை. 'சக்ரவர்த்தி' எனப் பட்டம் சூட்டப் பெறுவதால், கொற்ற வெண்குடைக்கீழ் தான் இருக்கவேண்டும் சக்ரவர்த்தியார் அவர்கள். அதுவும் சிங்காதனத்தின்மீது எழுந்தருளுகையில் கண்டிப்பாக வேண்டும் கவிகை. எனவே, வானாளும் மாமதிபோல், வெண்குடைக்கீழ், மன்னவர்தம் கோனாகி வீற்றிருந்து கொண்டாடும் காட்சி தருகிறான் இராமன்.

''பரதன் வெண்குடை கவிக்க''

இப்பணியைப் பரதன்தான் மேற்கொள்ள வேணுமா? காடு சென்றபோதும் நிழலைப் போல இராமனைப் பின்தொடர்ந்து இலக்குமணன் இல்லையா, நிழல்தரும் குடையைப் பிடிக்கப் பிறர் (பரதன்) நிழலில் ஒதுங்கிவாழும்

குணமுடைய சத்துருக்கனன் இல்லையா? இக்குடை நிழல் இராம பட்டாபிஷேக ரயில் பதினான்கு வருடங்கள் தாமதமாக வந்துள்ளதுஎன்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். முழுது உலகளித்த தந்தை (யான தயரதன்) முந்தையோர் முறையினின்றும் வழுவினன். பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் தான் செய்த இருபெரும் தவறுகளே இதற்குக் காரணம் என்பது பரதனின் திடமான எண்ணம். அத் தவறுகளில் தலையாயது அவன் கைகேயின் வயிற்றில் பிறந்ததுதான். அடுத்தது, ''குழைக்கின்ற கவரியின்றிக் கொற்ற வெண்குடையு மின்றி, இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்ல, தருமம் பின் இரங்கி ஏங்க, மழைக்குன்றம் அனையான் (இராமன்) மௌலி கவித்திடாமல் காடு சென்ற போது, இச்சமயம் தன் பாட்டன்பதிக்குச் செல்லாமல் அயோத்தியிலிருந்து கொண்டு அவனைத் தடுத்துச் சிங்காதனமேறச் செய்து, முடியணிந்த இராமனின் சிரத்தின்மீது குடை கவிழ்க்கத் தவறியதுதான்

''ஆழியான் (தயரதனின்) உலகம் எல்லாம் ஆளத் தன்னிடம் தந்து, இராமன் தாழிரும் சடைகள் தாங்கி, அனைவரும் தவமேற்கொண்டு, வாழ்வுறும் முனிவரோடு வாழ்ந்து நல் நதிகள் ஆடி, ஏழிரண்டாண்டில் வந்து, இராமன் சிங்காதனம் ஏறும் இச்சமயம் உயிருடன் தான் இருக்கின்ற கைகேயி அன்னை, தன்னை மறுபடியும் வியாச்சியமாக வைத்து, பழைய கதையை ஆரம்பித்துவிட்டால் என்ன நேருமோ? என்ற பயம் பரதனுக்கு உள்ளூர. அயோத்தியின் இளவரசுப் பட்டம்வேறு ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறதே பரதனுக்கு. கைகேயி மட்டும் அல்ல, இனி வேறு எவருமே தன்னை முன் தள்ளி இராமபட்டாபிஷேகத்தை மறுபடியும் தடுக்காமல் இருப்பதற்காகவே இளவரசு ஏந்தல் பரதராம், எடுத்த குடையைப் பிடித்தாராம்.

பரதனின் இராமபக்தியும், தியாகமும் அயோத்தியா காண்டத்தில் சுடர்விட்டு மிளிர்கின்றன. ''தாயுரை கொண்டு தாதை உதவிய தரணி தன்னைத் தீவினை என்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்தில் தேக்கிப் போயின புகழாளனான பரதனை நோக்கிய குகப் பெருமாளும், 'ஆயிரம் இராமர் நின்கேழ் ஆவரோ, தெரியில் அம்மா'' என வியப்புக் கடலில் மூழ்கினார். பரதனுடைய குடைதாங்கும் குற்றேவலைச் சித்தரித்து, அயோத்தியா காண்டத்தின் மேன்மையைக் குறிப்பிட்டருளுகின்றார் கவிச் சக்ரவர்த்தி. இராமாயணத்தில் அடிப்படையே பரதாயணம் தானே!

இலக்குவ-சத்துருக்கனர்கட்கு இளவரசுப் பட்டமும் கிடையாது. இன்பமரும் செல்வமும், இளவரசின் வாசனையும்கூட அவர்களை ஒட்டிக்கொண்டதில்லை. அவர்கள் பிறரை அடுத்துப் பணி செய்யவே பிறந்தவர்கள். இக்காரணத்தால் ''இருவரும் கவரி வீச'' நின்றார்கள், இருபுறமும் பின்னணியிலே.

தற்போதைய சட்டமன்றங்களில், ஒருவரைச் சபாநாயகராகத் தேர்ந்தெடுத்ததும், அவர் உடனடியாகத் தாவிப்போய் சபாநாயகர் பீடத்தில் அமர்ந்து கொள்வதில்லை. ஆளும் கட்சித் தலைவரும், எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் அவரை இருபுறமும் கைலாகு கொடுத்து அழைத்துபோய்ப் பீடத்தில் அமர்த்துவார்கள். இரு சார்பாருடைய நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமாக இருக்க வேண்டுமாம் அவர்.

அயோத்தியிலும் இரண்டு கட்சிகள். இராமனையே நேசிக்கிற கட்சி ஒன்று. இதற்குத் தலைவன் இலக்குமணன். மற்றொன்று இராமன் பெயரைக் கேட்கவும் விரும்பாத கட்சி. பரதன்மீது ஏற்பட்ட அளவுகடந்த பாசத்தாலே சத்துருக்கனனுக்கு இராமனைப் பிடிக்காமல்போய்விட்டது. இராமனைப்பற்றித் துளிக்கூடக்கவலை இல்லையாம், சத்துருக்கனனுக்கு. வலது சாரிக் கட்சியின் தலைவன் இலக்குமணன் என்றால், இடது சாரிக் கட்சியின் தலைவன் சத்துருக்கனனே. இவ்விரு சார்புக் கட்சிகளும் ஆமோதித்து ஆதரித்தனவாம். இராமனுடைய முடிசூட்டு விழா மகோதாவினை. எனவே, இவ்விருவரும் இருபுறமும் பக்கபலமாக நின்று வீசுகின்றனர் கவரியை.

இங்கு ஒரு நுணுக்கம். இராமனைப் துளிக்கூடக் கவலைப்படாத சத்துரு ஏன் கவரி வீசுகிறான்? தான் வணங்கு இராம சேவையில் ஈடுபட்டுக் கொள் பிடிக்கிறான். எனவே, தானும் உகப்பிற்காக அவனுடன் ஒத்துழைத்து வீசுகிறானாம். மதுரகவி ஆழ்வார் தம் குருவான நம்மாழ்வார் திருக்குருகூர்ப் பெருமாளை வணங்கியதால் தானும்அப்பெருமாளை வணங்கியதுபோல! சத்துருக்கனன் கவரி வீசினாலும், பரதன் நின்ற பக்கமாகவே நின்று வீசுகிறான். ஒப்புக்காக இராமனுக்கு வீசுவது போல, பரதனின்மீது படும்படியாகவும், அவன் அனுபவிக்க இயலும்படியாகவும் வீசியிருக்கலாமே. இராமனுக்குச் சத்துருக்கனாயிற்றே.

இலக்குவ-சத்துருக்கனின் சேவையும், தியாகமும் சிறந்து விளங்குவது ஆரண்ய காண்டத்திலேதான். ''பொருந்தாக் கைவேல் நுதிபோல் பரப்பாய மெல்லடிகள் குருதிசோர, விரும்பாத கான் விரும்பி, வெயிலுறைப்ப வெம்பசி நோய்கூர, இராமனும் சீதையும் வனத்தில் இருக்க நேர்ந்த போது, இலக்குமணனே எல்லாக் குற்றேவல்களையும் இயற்றி உடனிருந்தான். தன் மனைவி ஊர்மிளையையும் அயோத்தியிலேயே விட்டுப் பிரிந்து. அதே சமயத்தில் இராமபாதுகைகளுடன் நாடு திரும்பிய பரதன், அயோத்தியிலும் அடிஎடுத்து வைக்காமல் நந்திக்கிராமத்தில், இராமனைப் போலவே சகல இன்பங்களையும் துறந்து வாடியபோது, அவ்விதமே சத்துருக்கனனும் உடனிருந்து வாடினான். எனவே 'இருவரும் கவரிவீச' என விவரிக்கும்போது கம்பநாடர் ஆரணிய காண்ட நிகழ்ச்சிகளை மறைமுகமாகக் காட்டுகின்றார்.

அநும, அங்கத, பரத, இலக்கும, சத்துருக்கன சமேதனாக எழுந்தருளியுள்ள பட்டா

பிராமன், சீதா-இராமனாகவும் காட்சியளிக்கிறான். இராமனுடன் ஒரே சிம்மாதனத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதால் ''விரை செறி குழலி ஓங்க'' வீற்றிருக்கின்றாள். பன்னீராயிரம் கவிகள் கொண்ட தமது இராமகாதையில், சீதைக்குப் பல்வேறு அடைமொழிகளை ஆங்காங்கு அமைத்து வருகிறார் கம்ப நாட்டாழ்வார். இங்குச் சீதையை ''விரை செறி குழலி ஓங்க'' என்றே வாழ்த்துகிறார். திருமகளின் அவதாரம் என்றாவது, ஜனகரின் திருமகள் என்றாவது மற்றமேனி, குணஅழகுகளையாவது குறிக்க வில்லை.

விரை செறி (மணம் மிகுந்த) குழல் (கேசத்தை) உடையளாகப் பட்டாபிஷேக சமயம் காட்சி தரும் சீதை, விரை செறி குழலியாக இல்லாதிருந்த காலமும் இருந்தது. இதுவே சீதாபிராட்டி அசோகவனச் சிறையில் இருந்த காலமாகும். அப்போது அவளுடைய குழலில், மலரால் ஏற்படும் நறுமண வாசனை இல்லை. அப்போது அவளுடைய களிப்பு ஓங்கி இருக்கவில்லை. ஆனால் கற்பும் குணவழகும் ஓங்கியிருந்தன. இது, சுந்தரகாண்டத்திலாகும். [illegible]ற்பிறப்பு என்பது ஒன்றும், இரும் பொறை [illegible]தொன்றும், கற்பு எனும் பெயரது ஒன்[illegible]த்[illegible]த என்னும் உருவில் களிநடம் புரியக் [illegible]க'' இராமனிடம் விண்ணப்பிக்கின் [illegible]மன். கண்கண்ட சாட்சியாக, காட்சி [illegible]

[illegible]சாக வனத்திலே அனுமன் சேவித்த [illegible]ந்தைக்கு அடர்ந்த குழல் இருந்தது. ஆனால் அதில் மலர் இல்லை; அதனால் ஏற்படும் மணமுமில்லை. பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் (3-10-1) அநுமன் வாயிலாகச் சீதையை விளிப்பதாகஇக்காட்சியை அமைத்தருளுகிறார்; ''நெறிந்த கரும் குழல் மடவாய்''. இராவணன் சீதையை அபகரித்து அசோகவனச் சிறையில்-தன் மனச்சிறையிலும் வைக்கும்முன், அவள் கூந்தலில் தேன் சொட்டும் மலர்கள் அடர்ந்திருந்தனவாம். துக்கக் கடலில் ஆழ்ந்து, இராவணனின் உயிரற்ற உடலை தடவித்தடவிப் புலம்பும் மண்டோதரி இதை மனக்கண்ணால் காண்பதைக் கம்பநாடர் தெரிவிக்கிறார். ''கள்ளிருக்கும் மலர்க்கூந்தல் சானகியை மனச் சிறையில் கரந்த காதலால்'' தான் இராவணன் மாண்டானாம்.

இராமாயணத்தின் மேன்மையை, ''சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்தான்'' என்று வைணவ ஆசாரியர்கள் தீர்மானித்துள்ளார்கள். மலரற்ற அதனால் மணமற்ற குழலுடன் மனம் வாடியிருந்த சீதை இப்போது சிங்காதனத்திலே இராமனுடன் சிறந்து ஓங்கி விளங்குகிறாள். பிராட்டியும், பெருமாளும் ஒரே பீடத்தில் சேர்த்தியாக எழுந்தருளியிருக்கும்போதுதான் பக்தர்கள் சரணடைய மிகத் தகுந்த சமயமாகும். எனவே விரை செறி குழலி ஓங்க என்று கம்பநாடர் வாழ்த்தும்போது, சுந்தர காண்ட நிகழ்ச்சிகளை மனதில் வைத்து சீதையைத் தரிசிக்கும் களிப்பைக் காண்கிறோம்.

கோவேந்தன் பின்னால் ஆடிவரும் வால்தான் குடிமகன் என்பதல்ல,அயோத்தி இராச்சியத்தின் கொள்கை. மக்களுக்காகவே வாழ்ந்தான் மன்னன். அயோத்தி மக்களின் மேன்மையையும் பண்பையும் பாலகாண்டம் நாட்டுப் படலம் நகரப்படலங்களில் விரிவாகக் காணலாம். சீவாத்துமாக்களை எல்லாம் உடலாகக் கொண்டு விளங்குகிறான் பரமாத்துமா. அயோத்தி மக்களின் உடலெலாம் உறைவதோர் உயிரும் ஆயினன் அயோத்தியின் சக்ரவர்த்தி.

ஆனால் ''கொள்வார் இலாமையால் கொடுப்பார்களும் இல்லை மாதோ'' என்ற பெருமை, மணிமகுடம் சூடும் வைபவத்தில் மறைந்தே போய்விடுகிறது. அயோத்தியின் மக்கள் மிக வள்ளல்கள். இப்போது இராமனுக்குச் சக்ரவர்த்தித் திருமுடியையே வழங்குகின்றார்கள். அதை இராமனும் சிரமேற் கொள்கின்றான். அதாவது அயோத்தி மக்கள் தங்கள் நல்வாழ்விற்காக, முடிசூட்டும் முகத்தாலே, இராமனைத் தங்கள் காவலனாக நியமிக்கின்றார்கள். தங்களை ஆளும் அதிகாரத்தையே மனப்பூர்வமாகத் தானம் வழங்குகின்றார்கள் இராமனுக்கு. இதுவும் வள்ளல் தன்மைதானே.

சுதந்திரமாக வாழ நாம் சட்டத்தின் அடிமைகளானோம். தனிநபர் சுதந்திரத்தைத் தியாகம் செய்து, பொதுநலத்தை உருவாக்கும் சமுதாயத்தில்தான் தனிஉடைமைகளை வள்ளல் தன்மையுடன் வழங்கிக் களிக்கும் சடையப்பர்கள் தோன்றக்கூடும். ஈந்து உவக்கும் இன்பத்தை அறிந்த சடையப்பவள்ளல் போன்ற முத்துக்கள் தோன்றுவது, பண்புடைய மக்கள் சமுதாயப் பண்ணையிலிருந்துதான். எனவே, அயோத்தி மக்கள் சடையப்பரின் முன்னோர்களே. எனவே இராமனுக்கு முடியை வழங்கிய வள்ளற் பெருமக்களின் பிரதிநிதிதான் சடையப்பர். இதையே சுருக்கிக் கூறுகிறார் கவி; ''வெண்ணெயூர்ச் சடையன் தங்கள்மரபுளோர் கொடுக்க'' என்று.

பாலகாண்டத்தின் எதிரொலிகளைத்தான் அயோத்தி மக்களைக் குறிப்பதன் மூலம் கேட்கிறோம். குடியாட்சியிலும், மக்களின் ஆதரவில் அமைந்த முடியாட்சியிலும், மகத்தான பொதுவிஷயங்கள், முதலில் மக்கள் சபையிலும் பிறகு மேல்சபை எனப்படும் பேரறிஞர்கள் சபையிலும், அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும்.

வெண்ணெயூர்ச் சடையன் தங்கள் மரபுளோர் கொடுக்க என்றால், மகுடம் புனை மசோதா மக்கள் சபையிலே நிறைவேற்றப்பட்டது, என்றே பொருள். மகுடத்தை மக்கள் வழங்கிய பிறகு, எவ்விதம் வைபவம் பூர்த்திக்கு வருகிறது என்பதைக் காண்போம்.

''வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி''. இராஜகுருவான வசிட்டர், தவச் சிரேட்டர்கள், மேதைகள், குணசீலர்களுடைய கூட்டத்தின் தலைவர்தான், இவர்களுடைய சின்னம் என்றும் கொள்ளலாம். எனவே மகுடம் அணி மசோதா, மேல் (மக்கள்) சபையிலும் நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டது. இனி அரச அங்கீ

காரமே தேவை. தயரத இராமன், இராசா ராமன் ஆகிவிட்டான். இராம ராச்சியமும் ஆரம்பமாகி விட்டது. யானைவரும் பின்னே, மணி ஓசை வரும் முன்னே. பட்டாபிஷேக மணி ஓசை வந்தது முன்னே. சந்தம், பக்தி, ஞானம் எனும் மும்மதம் பொழியும் காவிய வேழமான வால்மீகி-இராமாயணம், மிதிலைச்செல்வி உல குய்யத் திருவயிறு வாய்த்தமக்களான குசல வர்களின் செம்பவளத் திருவாயால் அம் பொன் நெடு மணி மாட அயோத்தியிலே அசுவ மேத யாகம் இயற்றிய இராமன் திருச்செவி யிலே புகுந்தது. இதுவே உத்தர காண்டத்தின் சுருக்கம்.

எனவே வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி என்ற கவிச்சித்திரத்தின் இறுதி அடியால் கம்ப நாட்டாழ்வார் உத்தரகாண்டத்தைக் குறித் தருள்கிறார். இவ்வண்ணம் ஒரே கவியில், இராமாயணத்தின் ஏழு காண்டங்களையும் பிரதிபலிக்கச் செய்த கவியை, கல்வியிற் பெரிய வர்தான் என்று ஒப்புக் கொள்ளத் தடை யுண்டோ?

நிர்வாக அதிகாரிகள் நியமனம்

1959-ஆம் ஆண்டு இந்து சமய அறநிலையச் சட்டத்தின் 45(1) பிரிவின்கீழ், கோயில்ச நிர்வாகம் நடைபெறுதல் குறித்துப், பின்வருமாறு நிர்வாக அதிகாரிகள் நியமனம் செய்யப்பட்

1. தஞ்சாவூர் மாவட்டம், கும்பகோணம் வட்டம், கும்பகோணம் நகரம் அருள்மி யண்ப் பெருமாள்கோயில், கும்பகோணம் அருள்மிகு நாகேசுவர சுவாமி கோயிலுடன் இணைக்கப்பட்டு, நிர்வாக அதிகாரி ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். (23.3.1983).

2. புதுக்கோட்டை மாவட்டம், அறந்தாங்கி வட்டம், அறந்தாங்கி நகரம், அருள்மிகு வடகரை முருகன் திருக்கோயில், அறந்தாங்கி வீரமாகாளியம்மன் கோயிலுடன் இணைக்கப்பட்டு, நிர்வாக அதி காரி ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். (23.3.1983).

3. தென்னார்க்காடு மாவட்டம், கடலூர் வட்டம், குறிஞ்சிப்பாடி அருள்மிகு விநாயகர் - சுப் பிரமணியசுவாமி கோயில், குறிஞ்சிப்பாடி அருள்மிகு புற்றுமாரியம்மன் கோயிலுடன் இணைக்கப்பட்டு' நிர்வாக அதிகாரி ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். (28.4.1983).

4. தஞ்சாவூர் மாவட்டம் , தரங்கம்பாடி வட்டம், ஆப்பூர் அருள்மிகு தான்தோன்றீசுவரர் கோயில், தஞ்சாவூர் மாவட்டம், ஒழுகமங்கலம் அருள்மிகு மாரியம்மன் கோயிலுடன் இணைக்கப்பட்டு, நிர்வாக அதிகாரி ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். (28.4.1983).

5. சேலம் மாவட்டம், ஓமலூர்வட்டம், தீவிட்டிப்பட்டி அருள்மிகு கயிலாசநாதசுவாமி கோவி லுடன் இணைக்கப்பட்டு நிர்வாக அதிகாரி ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். (17.6.1983).

6. சேலம் மாவட்டம், மேட்டூர் வட்டம், மேட்டூர் அணைக்கட்டு அருள்மிகு மீனாட்சி சொக்க நாதர் கோயில், சேலம் மாவட்டம், சங்ககிரிவட்டம், இடைப்பாடி அருள்மிகு பிரசன்ன நஞ்சுண்டேசு வரர் கோயிலுடன் இணைக்கப்பட்டு, நிர்வாக அதிகாரி ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். (22.6.1983)

7. தென்னாற்காடு மாவட்டம், கடலூர் வட்டம், நல்லாற்றூர் அருள்மிகு பொன்னம்பலநாத சுவாமி கோயில், திருப்பாதிரிப்புலியூர் அருள்மிகு பாடலீசுவரர் கோயிலுடன் இணைக்கப்பட்டு, நிர்வாக அதிகாரி ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். (17.6.1983)

8. தஞ்சாவூர் மாவட்டம், பட்டுக்கோட்டை வட்டம், அத்திவட்டி அருள்மிகு சுந்தரேசுவரர் கோயில், தாமரங்கோட்டை அருள்மிகு கண்டீசுவரர் கோயிலுடன் இணைக்கப்பட்டு, நிர்வாக அதிகாரி ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். (20.6.1983).

தேவாரம் உணர்த்தும் ஆன்மீகம்

பேராசிரியர் திரு. க. வெள்ளைவாரணனார்,

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சை

உலகில் வாழும் மன்னுயிர்த் தொகுதிகளைப் பற்றியும், உயிர்வாழ்க்கைக்கு நிலைக்களமாகத் திகழும் உலகினைப் பற்றியும் உலகுயிர்களோடு உடனாய்ப் பிரிவறக் கலந்து நின்று, உலகுயிர்களை இயக்கியருளும் முழுமுதற் கடவுளைப் பற்றியும், மனவுணர்வு வுடைய மக்கள் தமது வாழ்வியலில் வைத்து [illegible]ராய்ந்துவரும் தத்துவ உணர்வு ஆன்மிகம் [illegible] சொல்லால் வழங்கப் படுகின்றது. இது [illegible]ணர்வு எனவும் வழங்கப்படும்.

[illegible]ாம் வல்ல இறைவனைப்பண்ணார்ந்த [illegible]சப் பாடல்களாற் பரவிப் போற்றுதற் [illegible] அமைந்தவை திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய அருளாசிரியர் மூவரும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரத் திருப்பதிகங்களாகும். இவை உலகவுயிர்கள் தம் வாழ்க்கையில் நேரும் துன்பங்களினின்று நீங்கவும் நிலையான பேரின்பத்தினைப் பெற்று மகிழவும் வேண்டும் என்னும் அருள்நோக்கத் துடன் இன்ப அன்புருவாகியசிவபரம்பொருளை நெஞ்சம் நெக்குருகிப் போற்றிய இன்னிசைப் பாடல்களாதலின், தேவாரம் என்னும் பெயரால் திருக்கோயில் வழிபாட்டிலும், ஒவ்வொருவரும் தனித்திருந்து செய்யும் சிவபூசையிலும் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஓதப்பெறுவனவாயின. தே-தெய்வம், வாரம்-இசைப் பாட்டு.

சிவபரம்பொருளைப் போற்றும் செந்தமிழ்த் தோத்திரப் பனுவலாகிய இத் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் யாவும் உலகுயிர்களை உடனிருந்து இயக்கிவரும் ஆதிபகவனாகிய இறைவனது திருவருட் பெருமையினையும், தனக்குவமையில்லானாகிய அம்முதல்வனால் ஆட்கொள்ளப்பெறும் மன்னுயிர்களின் இயல்பினை உள்ளவாறு உணர்ந்துஉய்தி பெறுதற் கேற்ற சாத்திர வுண்மைகளையும், விளங்க வுணர்த்தும் ஆன்மிகச் செந்தமிழிலக்கியமாகத் திகழ்கின்றன.

கடவுள், உயிர், உலகம் என்னும் இவை மூன்று பொருள்களும் முன்னர் இல்லாதிருந்து பின்னர் ஒரு காலத்தில் தோன்றியன அல்ல. இவை தோற்றமில் காலமாக (அநாதியே!) என்றும் உள்பொருள்களே என்பது, தேவார திருப்பதிகங்களால் உணர்த்தப்பெறும் ஆன்மிகக் கொள்கையாகும். மேற்குறித்த கடவுள்; உயிர், உலகம் என்னும் முப்பொருள்களையும் முறையே பதி, பசு, பாசம் என்னுங் குறியீடுகளால் வழங்குதல் சைவசித்தாந்த நூன்மரபாகும். இவற்றுள் பதி (இறைவன்) ஆகிய முழுமுதற் பொருள், இயற்கை யுணர்வினனாதல், முற்று முணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்ற லுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என்னும்எண் குணங்களையுடையதாய்த்திகழும் செம்பொருளாகும். இனி, ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களாற் பிணிக்கப் பட்டுப் பசுவெனப் பெயர்பெற்றுத் தன்வயமிழந்து வினைவயத்தாற் பிறந்திறந் துழலும் மன்னுயிர்கள் செம்பிற் களிம்பு போன்று தோற்றமில் காலமாகத் தம்மை மறைத்துள்ள அகவிருளாகிய ஆணவத்தால் தமது அறிவுக் கண் மறைக்கப்பட்டு எப்பொருள்களையும தாமேயுணரும் ஆற்றலின்றித் தமது உயிர்க் குயிராகிய இறைவன் அறிவிக்க அறியும் சிற்றறிவுடையனவாகும். இவ்வுயிர்களின் வாழ்க்கைக்கு நிலைக்களனாகத் திகழும் உலகம் என்பது, சடவாற்றலாகிய மாயை என்னும் முதற் காரணத்தினின்றும் தோன்றியும், ஒடுங்கியும், காலந்தோறும் மாற்றமடையும் உள் பொருளாகும். மேற்குறித்த முப்பொருள்களின் உண்மையினையும், அருளே திருமேனியாகத் திகழும் இறைவன் மன்னுயிர்கட்கு வாழ்வளித்தல் வேண்டி மாயை யென்னும் சடப் பொருளினின்றும் உயிர்கட்கு வேண்டிய உடம்பு, கரணங்கள், உலகு, நுகர்பொருள்கள் ஆகியவற்றைப்படைத்தளித்து உயிர்களை உய்யக் கொண்டருளும் பெருங் கருணைத் திறத்தையும் புலப்படுத்தும் வாயிலாக மக்கட்கு உறுதிப் பொருள்களை அறிவுறுத்தும் நிலையில் தேவாரத்திருப்பதிகங்கள் அருளிச் செய்யப் பெற்றுள்ளன.

''கற்றுக் கொள்வன வாயுள நாவுள
இட்டுக் கொள்வன பூவுள நீருள
கற்றைச் செஞ்சடை யானுளன் நாமுளோம்
எற்றுக்கோ நமனால் முனிவுண்பதே''

எனத் திருநாவுக்கரசர் அருளிய திருக்குறுந் தொகைப்பாடல் கடவுள், உயிர், உலகம் என்னும் முப்பொருளுண்மையைப் புலப்படுத்துவதாகும். உயிர்களாகிய நாம் கூற்றுவனால் வெகு

ளப்பட்டு இறந்துபோகும் எளிமையுடையோம் அல்லோம். எல்லாம் வல்ல செஞ்சடைக் கடவுளாகிய இறைவனை மனமொழி மெய்களால் வழிபட்டுப் பிறவாப் பெருநெறியினையடைந்து இன்புறுதற்குரிய மெய்ப் பொருட்சார்பினைப் பெற்றுள்ளோம் என மக்கட் குலத்தாருக்கு அறிவுறுத்தும் நிலையில் அருளிச் செய்யப்பெற்றது இத் திருப்பாடலாகும். இதன் முதலிரண்டடிகளாலும் உயிர்கட்குரிய உடல் கருவி கரணங்களுக்கும், பூ, நீர் முதலிய நுகர்பொருட்களும் காரணமாயுள்ள உலகின் உண்மையைக் கூறி, மூன்றாம் அடியில் கடவுள் ஆன்மாக்கள் ஆகிய இவ்விரு பொருள்களின் உண்மையினை அப்பரடிகள் உணர்த்தியுள்ளமை காணலாம். 'கற்றைச் செஞ்சடையான் உளன்' எனக் கடவுளது உண்மையினை முதலிற் கூறி, அதனையடுத்து 'நாம் உள்ளோம்' என உயிர்த் தொகுதியின் உண்மையைக் கூறியதன் கருத்தாவது, ஞானமேயுருவாகிய இறைவனது ஆதரவால் அம் முதல்வனுக்கு அடிமைப்பட்ட உயிர்த் தொகுதிகளாகிய நாமும் என்றும் இறவாத நிலையாகிய வீடுபேற்றினைப் பெறுதற்குரிய திருவருட் சார்பினைப் பெற்றுள்ளோம் ஆதலின், உயிர்கொள்ளும் கூற்றுவனால் வெகுளப்பட்டு இறக்கும் எளிமையுடையோம் அல்லோம் என்பதாம்.

அறிவுடைய ஆன்மாக்கள் தோற்றமில் காலமாக (அநாதியே)இருள்மலம் எனப்படும் ஆணவத்தால் மறைக்கப்பட்டுத் தம்முடைய விருப்பம் அறிவு செயல்களை வளர்த்துக் கொள்ளுதற்குரிய யாதொரு பற்றுக்கோடும் இன்றி அறிவுக் கண்கெட்டு ஒன்றுஞ் செய்ய இயலாது தடுமாறும் இயல்புடையன என்பதனை, 'இருளை நோக்கமாட்டாக் கொத்தையேன்' *(4-69-17)* எனத் தம்மேல் வைத்துக் கூறினார் திருநாவுக்கரசர். இங்கு 'இருள்' என்றது உயிர்களின் அறிவை அநாதியே மறைத்து நிற்கும் அகவிருளாகிய ஆணவ மலத்தை. கொத்தை-குருடு. நெல்லில் உமியும், செம்பினிற் களிம்பும் தொன்மையே அப்பொருள்களோடு பிரிவின்றிக் கலந்திருத்தல் போல, உயிர்களும் அநாதியே அகவிருளாகிய ஆணவத்தால் அடர்ப்புண்டு மெய்யறிவாம் கண் மறைக்கப்பட்டுப் புகலிழந்த நிலையில் உள்ளன என்பதனையும், உயிர்களின்இவ்விடர் நிலைக்கு இரங்கிய அருளாளனாகிய இறைவன், இருட்குழியில் வீழ்ந்து தடுமாறும் உயிர்களை உய்வித்தல் வேண்டித்தானே எளிவந்து அருள்தரு கை கொடுத்து இன்பக்கரைக்கு ஏற்றி அருள் புரிகின்றான் என்பதனையும்,

''இருள்தரு துன்பப் படலம் மறைப்ப
மெய்ஞ்ஞான மென்னும்
பொருள்தரு கண்ணிழந் துண்பொருள்
நாடிப் புகலிழந்த
குருடருந் தம்மைப் பரவக் கொடு
நரகக் குழிநின்று
அருள்தரு கைகொடுத் தேற்றும்
ஐயா றன் அடித்தலமே''

என ஐயாறமர்ந்த இறைவனது திருவடிப் பெருமை கூறும் இத்திருப்பாடலில் திருநாவுக்கரசர் அறிவுறுத்தியுள்ளமை மனங்கொளத் தகுவதாகும்.

அநாதியே ஆணவ மலத்தாற் பிணிக்கப்பட்டுள்ள ஆன்மாக்கள் தம் விருப்பம், அறிவு, செயல் ஆகிய மூவகை ஆற்றலையும் இழந்து ஆணவமலத்தோடு மட்டும் கூடியுள்ள தனி நிலையும், பின்னர் இறைவனருளால் உடல் கருவி உலகு நுகர்பொருள்களைப் பெற்று ஒரு சிறிது அறிவு விளங்கப்பெறும் கலப்பு நிலையும், பின்பு இறைவனது திருவருளையுணர்ந்து ஆணவமலத்தின் காரியமாகிய 'யான்' 'எனது' என்னுஞ் செருக்கினைக் களைந்து இறைவனைச் சார்ந்து விருப்பம், அறிவு, செயல்கள் நன்கு விளங்கப்பெற்று இன்புறும் தூய நிலையும் ஆக மூவகை நிலைகளை (அவத்தைகளை)யுடையன என்பர் சைவசித்தாந்திகள். இவற்றுள் முதலாவதுநிலை அநாதியே ஆணவ மலத்தோடு மட்டும் கூடிஅறிவிழந்துள்ள நிலை. இது கேவலம் எனப்படும். இரண்டாவது நிலை இறைவன் அருளிய உடல் கருவி உல[illegible] நுகர்பொருள்களைப் பெற்றுச் சிறிது சி[illegible] அறிவு விளங்கப்பெற்றுவாழும் உலகிய[illegible] இது சகலம் எனப்படும். இந்நிலை [illegible]ளின் அறிவு வளர்ச்சிக்கெனவே [illegible]னாகிய முதல்வனால் அமைக்கப்பட[illegible] இத்தகைய சகல நிலையில் எல்லாம்[illegible] இறைவன் உயிரிற் கலந்து நின்று, உயி[illegible] விருப்பம், அறிவு, செயல் என்னும் மூவகையாற்றல்களையும் வளர்த்து உலகில் நன்று, தீது என்பன வற்றைக் காட்டும் உதவியையும், உலக நுகர்ச்சிகளில் உயிர்களைச் செலுத்திக் கொண்டு அவை நுகரும் பொருள்களிலும் கலந்து நின்று உயிர்களின்பொருட்டு அவற்றை உடனிருந்து கண்டருளுதலாகிய காணும் உதவியையும் செய்தருள்கின்றான் என்பது சைவ சமயத்தின் உயிர்நிலையாகியகொள்கையாகும். இதனை,

''அறிவானுந் தானே அறிவிப்பான் தானே
அறிவாய் அறிகின்றான் தானே''

—அற்புதத் திருவந்தாதி

எனவரும் காரைக்காலம்மையார் அருள்மொழியால் நன்குணரலாம். காணுந் தன்மையுடைய கண்களுக்கு உலகியற் பொருள்களைக் காட்டித் தானும் உடனிருந்து காணும் ஆன்மாவைப் போலவே இறைவனும் அறித்தால் அறியுந்தன்மையுடைய உயிர்கட்கு அறியவேண்டிய பொருள்கள் இவையெனக் காட்டி உயிர்கள் அப்பொருள்களில் தோய்ந்துணரும்படி தானும் அவ்வுயிர்களோடு உடனிருந்து காண்கின்றான் என்னும் உண்மையினை,

''உண்ணிலாப் புகுந்து நின்றங்
குணர்வினுக்குணரக் கூறி'' *(4-25-1)*

''உள்ளத்தின் உள்ளிருந்தங்கு
உறுதிகாட்டி'' *(4-5-6)*

''தெள்ளியேனாகி நின்று
தேடினேன் நாடிக் கண்டேன்
உள்ளுவாருள்கிற் றெல்லாம்
உடனிருந்தறிதியென்று
வெள்கினேன் வெள்கி நானும்
விலாவிறச்சிரித் திட்டேனே''

(4-75-3)

எனவரும் தொடர்களால் அப்படிரகள் தெளிவாக அருளிச் செய்துள்ளமை காணலாம். உள்ளுவார் உள்கிற்று எல்லாம் உடனிருந்து அறிதி என இறைவனைக் குறித்துப் போற்றுதலால், இறைவன் உயிர்களுக்குப் பொருள்களைக் காட்டுவதோடு மட்டும்நில்லாமல், அவ்வுயிர்களின் நுகர்ச்சி குறித்து அவ்வுயிர்களோடு உடனாய் நின்று காணும் உபகாரத்தையும் செய்தருள்கின்றான் என்னும் உண்மையினைத் தம் அநுபவ வாயிலாகத் திருநாவுக்கரசர் விளக்கியருளிய திறம் இங்கு நினைவுகூரத் தருவதாகும்.

இறைவனருளால் ஆணவம் கன்மம் மாயை வு... ன்னும் மும்மலங்களையும் களைந்த நிலையில் ...ராய ...டும் அறிவு விளக்கத்தால் இறைவனோடு செ... றக் கலந்து மாறிலா மகிழ்ச்சியில் ...ணா... ந்தல் உயிரின் தூய நிலையாகும். ''சுத்தம்'' என வழங்குவர். இத் ...ரா... ரய்மை நிலையாகிய வீடுபேற்றினை ...சட... ற்கே உலகிலுள்ள பல்வேறு சமயங் ...ளும் இறைவனால் படிகால்முறையாக அமைக்கப்பட்டன என்பது தேவார ஆசிரியர்கள் துணிபாகும். இந்நுட்பம்,

''அறுவகைச் சமயம் வைத்தார்''
''முறைமுறை நெறிகள் வைத்தார்''
''ஏணிப்படி நெறியிட்டுக் கொடுப்பன
.........ஐயாறன் அடித்தலமே''

எனவரும் திருநாவுக்கரசர் வாய்மொழிகளால் இனிது புலனாதல் காணலாம்.

உலகிற் பலவகைச் சமயங்களிலிருந்தும் உலக முதல்வனாகிய இறைவனைப் போற்றி வழிபடும் மெய்யடியார்கள் எந்த நாட்டிலும் எந்தக் குடும்பத்திலும், எந்த வுடம்பிலும் பிறந்தாலும், அவரவர் நினைத்த திருமேனி கொண்டு அங்கங்கே எழுந்தருளி அருள் வழங்குதல் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானது இயல்பென்பதனை,

''எங்கேனும் யாதாகிப் பிறந்திடினும் தன்னடியார்க்
கிங்கே யென்றருள் புரியும் எம்பெருமான்''

எனத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும்,

''ஆரொருவர் உள்குவா ருள்ளத்துள்ளே
அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற அருளுந் தோன்றும்''

எனத் திருநாவுக்கரசர் அடிகளும்,

''அறிவினால்மிக்க அறுவகைச் சமயம்
அவ்வவர்க் கங்கே ஆரருள் புரிந்து''

என நம்பியாரூரராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்கள்.

''யாதொர் தேவர் எனப் படுவார்க் கெல்லாம்
மாதேவன் அலாற் றேவர் மற்றில்லையே''

எனவும்;

''விரிவிலா அறிவினார்கள்
வேறொரு சமயஞ்செய்து
எரிவினாற் சொன்னாரேனும்
எம்பிராற் கேற்றதாகும்.''

எனவரும் அப்பர் அருண்மொழிகளைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், பலசமயங்களிலும் பல்வேறு நிலைகளில் வழிபடப்பெறும் எல்லாத் தெய்வங்களாகவும் நின்று, மன்னுயிர் கட்கு அருள் வழங்கும் முதல்வன், எல்லாம் வல்ல சிவபெருமானே என்பதும், மக்கள் தங்கள் தங்கள் குறுகிய நோக்கங்களால் வேறுபட்ட சமயங்களைப் புதியனவாகக் கற்பித்துக் கொண்டனராயினும் அன்னோர்தம் கற்பனைகட்கெல்லாம் தானும் உடனாகி எவ்வுயிர்கட்கும் ஒப்ப நின்று அருள் புரியும் இயல்புடையோன் எல்லாம் வல்ல இறைவன் என்பதும் நன்கு விளங்கும். எனவே உலகில் வாழும் எல்லாச் சமயத்தாராலும் வழிபடப்பெறும் இறைவன் ஒருவனே யென்பதும் அம்முதல்வன் எல்லாவுயிர்கட்கும் அம்மையப்பனாய் நின்று அருள்புரியும் உமையொருபாகனாகிய சிவபெருமானே என்பதும் எல்லாச் சமயத்தாருக்கும் இறைவனது திருவருள் எப்பொழுதும் துணை நிற்கும் என்பதும் தேவார ஆசிரியர்கள் உலக மக்களுக்கு அறிவுறுத்தியருளிய ஆன்மிக உண்மைகளாதல் நன்கு புலனாதல் காணலாம்.

திருமந்திர யோகம்

'கவியோகி' 'மகரிஷி'

தவத்திரு சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள், சிவகங்கை

(முற்றொடர்ச்சி)

விந்து ஜயம்:

ஆண் பெண்களிடம் மிகவும் பலமாக உள்ளது காம உணர்ச்சி. அவ்வுணர்ச்சி சூடாகி உயிருக்கு அமுதம் போன்ற நாத விந்துக்களை வெளியேற்றுகிறது. பெண்ணின் ஜீவசக்தி நாதம்; அது பவள நிறமானது. ஆணின் ஜீவ சக்திவிந்து. அது படிக நிறமானது. இரண்டும் கொழுமையுற்றுச் செழுமையுறச் சேர்ந்தால் நல்ல சந்ததிகள் உண்டாகும். சரியான காதலர், உரிய பருவத்தில், சந்ததி வளர்ச்சிக்காக ஒரு முறை கூடினாலும் போதும். மரபு வளர்ச்சிக்கு மட்டும் நாத விந்துக்களைச் செலவிட்டு, மற்ற நாட்களில் அவற்றை யோகசாதனத்தால் அடக்கி ஆண்டால், சாதனம் தீவிரமாக நடக்கும்; அப்படி எல்லா மாந்தரும் காமத்தை அடக்கி விந்து ஜயம் பெற்றால் உலகமே சிவ லோகமாகும். விந்து நாதங்களே உயிர்களின் ஆதியந்தமாகும்.

> விந்துவும் நாதமும் விளைய விளைந்தது
> வந்த இப்பல்லுயிர் மன்னுயிருக் கெலாம்
> அந்தமும் ஆதியுமா மந்திரங்களும்,
> விந்து அடக்க விளையும் சிவலோகமே

விந்துவானது அன்னசாரத்தில் விளைவது ஆதலால், விந்தடக்கத்திற்கு ஆகார சுத்தமும் நியமமும் அவசியமாகும். அன்னத்தால் ஊறும் விந்தைப் பிராணசக்தியால் சுட்டுக் கெட்டியாக்கி வீரிய சக்தியாக்கி உடம்பிற் பரவச் செய்யலாம். அப்படிச் செய்பவருக்கு உடலும் பொன் போலாகும்.

> அன்னன் பிராணன் என்றார்க்கும் இருவிந்து
> தன்னை யறிந்துண்டு சாதிக்க வல்லார்க்குச்
> சொன்னமாம் உருத்தோன்றும் எண்சித்தியாம்
> அன்னவ ரெல்லாம் அழிவற நிற்பரே

விந்துதான் ஜீவசக்தி, நாத விந்துக்களை அழியாது காப்பவனே பெரிய யோகி. ஞானி, உத்தம சித்தன். போகி. மோகத்திலும், காம போகத்திலும் அமுதமுண்ணும் தாந்திரயோகியும் அவனேயாவான்.

> யோகியும் ஞானியும் உத்தமச் சித்தனும்
> போகியும் ஞான புரந்தரன் ஆவோனும்
> மோக முறினும் உரையமிர் துண்போனும்
> ஆகிய விந்து அழியாத அண்ணலே

இத்தகைய விந்தினை மாந்தர்
புலன்களுக்கு அடிமைப்பட்டு, ஆசை
வேறி, காமச்சூடேறி, அறியாமையா
உடல் மெலிந்து மனமெலிந்து துன்பு
புகிறார்கள். யோகிகள் காமத்தை
பெண்களை எமனைப் போல் அஞ்
யிருப்பர். பெண்ணழகு உயிரை மாயக்கும்
கூற்று. ஆனால் பெண்மை கூற்றன்று. பெண்மை சக்தி. கூற்று மனதில் உள்ளது. காமம் உள்ள மட்டும் ஒதுங்கி யிருக்கவேண்டும். பெண்ணாசையை முற்றும் வென்றவர்கள் காமத்தையும் வெல்வார். அவர்கள் சாகா நிலைபெற்று, சிவ ஜோதியில் துரிசற வாழ்வார்கள்.

> மாதரை மாயவருங் கூற்றமென் றுன்னக்
> காதல தாகிய காமம் கழிந்திடும்;
> சாதலும் இல்லை; சதகோடி யாண்டினும்
> சோதியி னுள்ளே துரிசறுங் காலமே

ஆனால் எல்லாராலும் காமத்தை அடக்க முடியாது. மனித மரபை வளர்க்கும் இந்த உணர்ச்சியிலேதான் மனிதன் பிறக்கின்றான். ஆண் பெண் ஆசைகள் மானிட ரத்தத்தில் ஊறின. அந்த ஆசையால், விந்தின் கொழுமையால், பருவத்தின் மயக்கால் எல்லா உயிர்களுக்கும் புணர்ச்சியில் அளவற்ற அடக்கமுடியாத வேட்கை உண்டாகும். அந்த வேட்கையை முறையாகத் தீர்த்துக் கொண்டு படிப்படியாக ஆசையை அடக்கி யாளவே இல்லறம் ஏற்பட்டது. இல்லறத்தில் இயல்பாக நின்றொழுகினால் சதிபதி வாழ்க்கையே சிவசக்தியாகும் என்பது மூலமுனிவர் கருத்தாம். வள்ளுவரும் இல்லறத்தில் வாழ்வாங்கு வாழும் வழியைக் காட்டினார். இல்லறத்தாருக்குச் சிறந்த யோகம் தாந்திரிக யோகமே. தாந்திரிகம் என்றால் கள்ளுண்டு ஊன்மீனுண்டு, பிறமாதரைக் கூடும் வாமாசாரத்தைச் சொல்லவில்லை. அதை மூலர் பலமாகக் கண்டிக்கிறார். செந்தமிழ்ச் சித்தர் எவரும் ஊன் கள்ளுண்ணலைக்

கனவிலும் கருதியதில்லை. மனிதனுடன் பிறந்த கட்டுக் கடங்காத காமத்தை முதலில் அடக்க மூலர் தாந்திரிக வழியை உபதேசித்தார்.

விந்துதான் மரபின் வித்து. வித்திடுவோர்க் கன்றி மேலோர் விளைவில்லை. ஆண் சக்தி வித்து. பெண் சக்தி நிலம். நில விளைவிற் கேற்ற வித்துநட்டால் பயனுண்டு. நிலத்தைக் கருதாமல், வித்தின் பயனைக் கருதாமல், அள வில்லாமல் தாதுக்களைச் செலவிட்டு, மாந்தர் நோயாளராய் வருந்துகிறார்கள். சுக்கில சுரோணிதங்களைத் தம்முட் காக்கும் வகை யறிந்து, அழிவின் காரணமறிந்து கவனமாக நடக்க வேண்டும்.

அழிகின்ற விந்து அளவை அறியார்
கழிகின்ற தன்னையுட் காக்கலுந் தேரார்
அழிகின்ற காயத்து அழிந்து அயர்வுற்றார்
அழிகின்ற தன்மை அறிந்தொழி யாரே

விந்து, தாது, இரசம், அமுதம், சுதை எனப் பலபெயர்பெறும். அதில் எழுவகை [illegible]ண்டு. அவற்றுள் பரவிந்து தரும் மாமாயை, [illegible]சி, தற்பரை, குடிலை ஆகிய நான்கும் [illegible] விந்துவாகும். இவை குண்டலி சக்தி [illegible]லேறி வீறுபெற்று ஆற்றலாக உடலிற் [illegible]மஜயம் பெற்ற மகான்களுக்கே இந்த [illegible]த்தியாகும். இது கீழ்நோக்கி வெளி [illegible] மேல்நோக்கிப் பரவும். இது அக [illegible] அந்தக் கரணத்தையும் காரண சரீ ரத்தையும் அமைப்பது. மற்றவை புற விந்தாகி உடலையும் வீரிய தேகத்தையும் அமைப்பன வாம். அகம் புறம் எங்கும் விந்து புகுந்தொளிர் கிறது. அதன் நிறம் வெண்மை; அதுசேரும் நாதத்தின் நிறம் செம்மை; இரண்டும் சத்தி சிவபதமாகிச் செயலெழுச்சி பெற்று மனித னுக்கு இல்லற இன்பமும் மோட்சவீடும் அளிப்ப னவாம். இரண்டும் நிறைமுறையாகச் சேர்ந்தால் ஆயுளும் ஓங்கும்.

புறமகம் எங்கும் புகுந்தொளிர் விந்து
நிறமது வெண்மை, நிகழ்நாதஞ் செம்மை;
உறமகிழ் சக்திசிவ பாதமாயுள்
திறனொடு வீடளிக்குஞ் செயற் கொண்டே

''வித்தின்றி மரமில்லை. விந்தின்றி மரபில்லை. விந்தும் மரமும் ஒன்றே. விந்தும்மரபும்ஒன்றே''

வித்தினி லன்றி முளையில்லை; அம்முளை
வித்தின லன்றி வெளிப்படு மாறில்லை
வித்தும் முளையும் உடனன்றி வேறல்ல
அத்தன்மை யாரும் அரன்நெறி காணுமே

நாம் உண்ணும் உணவு மூன்று கூறாகும். ஒரு கூறு உடலாகும்; மற்றொன்று மனமாகும். மற்றொன்று மலமாகும் வெளியேறும். மல மாவதே அதிகம். உடலில் மலமாகும் அன்ன சாரம் சேர்ந்தே இரசம் என்னும் விந்தாகிறது. உண்டு மூன்றாம் நாள் விந்து உற்பத்தியாகும்.

அருந்திய அன்னம் அவைமூன்று கூறாம்
பொருந்தும் உடல், மனம், போம்மலம் என்னத்
திருந்தும் உடல் மனமாம் கூறுசேர்ந்திட்டு
இருந்தன முன்னாள் இர்தம தாகுமே

இருபத்தோரு நாட்கள் அடங்கிய விந்துதான் உடம்பிலும் அந்தக் கரணத்திலும் சேர்ந்து, ஓஜஸாக மாறும். மூன்று நாளில் உடலுடன் மனமாகும். நாத விந்து கலைகளின் தன்மை யறிந்து ஒழுகினால் விந்து நஷ்டமாகாது நிற்கும். அதற்கு மனம் அடங்க வேண்டும்.

காயத்திலே மூன்று நாளிற் கலந்திட்டுக்
காயத்தில் தன் மனமாகும்; கலாவிந்து
நேயத்தை நின்றோர்க்கு நீங்கா விடாமையின்
மாயத்தே செல்வோர் மனத்தோ டழியுமே

சாதகன் தன்னைப் பார்க்கும் பெண்ணைக் காமக்கண்ணால் பாராமல் தனியே அகன்று செல்க. தானும் பார்த்தால், கண்ணும் கண் ணும் மனத்திற்குக் கண்ணிவைத்துக்காமப் பயி ரை வளர்த்து, நாத விந்துக்களைச் சூடேற்றி யழிக்கும். யோகியானவன் மாதரை நினைக்கும் மனதை அடக்கத் தியானக் கனலை மூட்டி, கண்ணாசை பாழாக மூலசக்தியைக் கிளப்பி, அதன் உணர்விலேயே பொருந்தியிருக்க வேண்டும். அப்படியாயின் அவன் சிவயோகி யாவான்.

பார்க்கின்ற மாதரைப் பாரா தகன்றுபோய்,
ஓர்க்கின்ற உள்ளம் உ'ருக அழல்மூட்டிப்
பார்க்கின்ற கண்ணாசை பாழ்பட மூலத்தே
சேர்க்கின்ற யோகி சிவயோகி தானே

இத்தகைய சிவயோகம் அருளாலே, சிற் சக்தி யுணர்வாலே வரும். அதைப் பெறாது, பெற்றாலும் தாங்க வல்லமையின்றி, காமக் குரோதமோகாதிகளில் மனம் விட்டுத் தங்கு வோன் அழிவான். நான், எனது, என்இன்பம், நான் என் இன்பத்தை அடைவேன். என்னை யார் அடக்குவது, இந்த யோகம் எல்லாம் எனக்கெதற்கு என்று சுயாதிகாரச் செருக்கி னால், வழுக்கி விழுந்து, காமத்திலேயே தங்கு வோன் உடல் கெடும். ஊனிலுள்ள உயிரும் ஜீவசக்தியின்றி, பாதுகாப்பின்றியழியும்.

தானே அருளாற் சிவயோகந் தங்காது,
தானே யக்காமாதி தங்குவோனும் உட்கும்;
தானே அதிகாரந் தங்கிற் சடங்கெழும்,
ஊனே யவற்றுள் உயிரோம்பா மாயுமே

ஆனால் ஆண் பெண் கவர்ச்சியைத் தடுப் பது மிக்க அரிதாகும். முன்னேவிட்ட குறை யால் பிறவி ஞானியான மிகச் சிலருக்கே அது முடியும். அப்படிப்பட்டவர் கோடியில் ஒருவர் இருப்பதரிது. ஆதலால் பெரும்பாலான மற்றை யோர் நிறைமுறையான இல்லறத்தில் கூடி வாழ்ந்தே ஆசைகளை அனுபவத்தால் வெல்ல வேண்டும். இல்லறம் சிறந்த சிவசக்தி சாதன மாகும்.

ஐம்புலனடக்கம்:

விந்தடக்கத்திற்குப் புலனடக்கமே வழி யாகும். இந்திரியம் என்றாலே விந்து. இரண் டிற்கும் தொடர்பு அதிகம். ஞானேந்திரியங்கள் கட்டுப்படாமல் அலைந்தால், கர்மேந்திரியங் களும் ஆசை பற்றிக் காமக்குரோதாதிகளில் அலையும். ஐம்புலன்களும் ஐந்து மதயானை

கள் போன்றவை. அவை ஆகமான உடலில் உள்ளத்தறியில் அணையாது கண்டபடி திரி கின்றன. பாகனான புத்திக்கும் அவை அடங்கு வதில்லை. அவற்றை அடக்கிப் பார்த்து முடி யாது இளைத்த மதிப்பாகன் வருந்துகிறான். புலன்களும் அங்குமிங்கும் அலைந்து வலியிழந்து இளைத்தபின், மனமும் தளரும். புலனும் புத்தியும் உறுதியில்லாமல் கட்டுப்படாமல், அலைந்திளைத்தால், யோகம் திருந்தி வராது. ஒருமை சித்திக்காது.

ஆக மதத்தன ஐந்து களிறுள
ஆக மதத் தறியோ டணைகின்றில;
பாகனும் எய்த்து அவைதாமும் இளைத்தபின்
யோகு திருந்துதல் ஒன்றறியோமே

நிரம்ப நூல்களைக் கற்றாலும் மனக்குதி ரையைத் திருத்த முடியாது. படிப்பு வல்லபத் தால் அதன் மேலேறி அமர்ந்து தார் வைத்து வருத்தினாலும், 'போ முன்' என்றாலும் மனக் குதிரை நாம் விரும்பியவழி நடவாது; தன் வழியே தான் அலையும். அல்லது திகைத்து நிற் கும். இடக்குச் செய்யும்.

எருத்துற ஏறி இருக்கினும் ஆங்கே
வருத்தினும் அம்மா வழிநட வாதே

ஐம்புலன்களும் ஒரே மனக்குலம். அவை ஐந்து மனப்புட்கள், அவை ஓசை, ஒளி, உருசி, ஊறு, மணம் ஆகிய ஐந்து நீர்மையுடையன; தன்மாத்திரைகளுடையன. மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி ஆகியவை புலன்கள் மேய்க்கும் நிலங்கள். அவற்றின் குணங்கள் காணல் கேட் டல் சுவைத்தல் முகர்தல் உணர்தல் ஆகிய செயல்களாம். அவற்றை உறுதிக்கோல் கொண்டு மேய்ப்பவன் மனம் என்னும் ஒரு வனே. அவை உள்ளே வந்து செல்லும் வட்ட வழி (புலம்-வழி), உடலில் உள்ள ஒன்பது வாசல்களே. இரு கண்கள், இரு செவிகள், இரு நாசித்துளைகள், வாய், எருவாய், கருவாய் இவை ஒன்பது தொளைகளாம்.

புலம் ஐந்து, புள்ஐந்து, புட்சென்று மேயும்
நிலம் ஐந்து, நீர்ஐந்து, நீர்மையும் ஐந்து,
குலமொன்று கோல்கொண்டு மேய்ப்பான் ஒருவன்
உலம்வந்து போய்வழி ஒன்பது தானே

மூலர் மறுபடியும் புலன்களை ஐந்து சிங்க மாக வர்ணிக்கிறார். இந்திரியச் சிங்கங்கள் பாசாடவியில் வாழ்கின்றன. அவை உலகில் வேட்டையாடித் தமக்குரிய ஐந்துருப்புக்களில் புகுந்துறைகின்றன. இந்த ஐந்தின் நகங்கள் ஆசை, ஆணவம், பொறாமை, சினம், மூர்க்கம் ஆகும். இவற்றின் வேகம் ஆங்காரம்; இவற்றின் நகம் ஆணவம், பற்கள் ஆசை. இரண்டையும் பிடுங்கிவிட்டால் புலன்கள் மிச்சமில்லாமல் சேட்டையடங்கி இறைவனிடம் செல்லும்.

அஞ்சுள சிங்கம் அடவியில் வாழ்வன;
அஞ்சும் போய்மேய்ந்து தம்அஞ்சகமே புகும்
அஞ்சின் உகிரும் எயிறும் அறுத்திட்டால்
எஞ்சா திறைவனை எய்தலு மாமே

ஐம்புலன்களும் அமைதியானால் மனம் அடங்கும். புரண்டு சினந்தால், மனதை அடக்க முடியாது; உடலரசும் அமைதியாக நடக்காது. ஐம்புலன்களை வெல்லாமல் தன்னை வெல்ல முடியாது. மனக்குதிரை சும்மா ஓடிக்கொண்டி ருந்தால், புலன்களை அடக்கி வெல்ல முடியாது. மனம் ஓர் இருட்டறை; மடமை நிரம்பியது. அதில் எண்ணில்லாத துவாரங்கள் வாயில்கள் உண்டு. அவற்றின் வழியே புலன்கள் வெளிச் சென்று அலையும். அப்படி அலையாமல் காத் தால், மனவீடு இன்புறும். கடல்சூழும் உலகம் விதியின் பெருவலியின்பாற்பட்டது. வானுலகம் வேதத் துதியால் அருள்வது. மானுடர் வாழ்க்கை மதிவலியால் பெருகும். நீர் வளம் மிக்க வேலி நிலப்பயிர்களால் நிதிபெருகும். மதியாகிய வேலியிட்டுப் புலன்களைக் காத்தால் நலமோங்கும்.

மதியின் பெருவலி மானுடர் வாழ்க்கை
நிதியின் பெருவலி நீர்வேலி தானே

திருமூலர் ஐம்புலன்களை மதம் பிடித்த அகம்பாவ யானைகளுக்கும், கட்டுமீறித் தாவி திரியும் அடங்காக் குதிரைகளுக்கும், கைச் டாமல் பறந்து மேயும் பறவைகளுக்கும் பசியால் கர்ஜித்து வாழ்வைக் கழித் சிங்கத்திற்கும் உபமானம் கூறினார். அடக்கிவைப்பதுபோல், மனப் அடக்கி நடத்துவதும் கடினமே. ஒ குட்டமான முண்டத்தில், அரை மு மான மார்பில், மனக்கிணற்றில், சங்கற்ப மீன் கள் துள்ளுகின்றன. பரவலான வைராக்கியம் பக்தியாகிய வலைவீசினால், அந்த மீன்கள் துள் ளாது அடங்கி ஒழியும். பிறகு கவலையில்லை. ஒரு முழக் கட்டத்தில் அரைமுழ வட்டத்தில் ஆழக்கிணற்றில் மீன்களைப் போல் புலன்கள் நெஞ்சில் மனவட்டத்தில் சங்கற்பக் கிணற்றில் துள்ளித் திரிகின்றன. திருவருளே குருவாக வந்து பத்தி வைராக்கிய வலைவீசி, அவற்றைப் பிடித்தால் பிறகு கவலை, துயர் இல்லை. ஆணும் பெண்ணும் ஆகிய இரண்டு ஊனுடல் கள் (விடக்கிரண்டு), சிற்றின்பம் தூரக் காமத் துடிப்புடன் சிந்தை அலையுமட்டும், இந்தப் புலன்களும் கண்டபடி அடங்காது திரியும். உட லில் கிளர்ந்து அமையும் இந்திரியங்களைஅடக்க வல்லவனே அமரனாவான்.

கிடக்கும் உடலிற் கிளர்இந் திரியம்
அடக்கலுறும் அவன் தானே அமரன்
விடக்கு இரண்டு இன்புற மேவுசிந்தை
நடக்கும் நடக்கும் நடக்கும் அளவே

ஆனால் ஐம்புலன்களை அடக்கி இந்திரிய ஜயம் பெறல் எளிதன்று. மதியறிவு இல்லாதார் தன்னறிவில்லாதார், ஐம்புலன்களை அடக்கு அடக்கு என்று சும்மா உபதேசிப்பார்கள். அம ரர்கூட அப்படி திடீரென்று புலன்களை அடக்கி ஒடுக்க முடியாது. உணர்வற்ற கல்லுங் கட்டை யுங்கூட ஐம்புலச் சேட்டையில்லாமல் சடமா யிருக்கின்றன. மனிதனும் அப்படி சடத்தன்மை அடையக் கூடாது. ஐம்புலன்களை யும் அறி வாளி தன்னறிவால் அடக்கி ஆள்வதே நெறி. அதற்கு முதலில் ஞானசித்தி வேண்டும்.

அஞ்சும் அடக்கடக் கென்பர் அறிவிலார்,
அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை
அஞ்சும் அடக்கில் அசேதனமா மென்றிட்டு
அஞ்சும் அடக்கா அறிவறிந் தேனே

சாத்விக, தாமஸ, ராஜஸ அகம்பாவ மாகிய மும்மத வேழம் போன்றது மனம்; அவை சங்கற்ப விகற்பங்களாற் கொழுத்துப் பருத்து அட்டகாசம் செய்கின்றன; அமைதியைக் குலைத்துப் பெருங்கேடு செய்கின்றன. அவை என்னுள் புகுந்து சேட்டை செய்யாவண்ணம் சுற்றிலும் அறிவுக் கோட்டை எழுப்பினேன். அக்கோட்டையை அணுகமுடியாது மதயானைகள் ஓடின.

முழக்கி யெழுவன மும்மத வேழம்
அடக்க அறிவெனும் கோட்டையை வைத்தேன்

இப் பஞ்சேந்திரியங்களின் சேட்டையில் லாது (ஐந்து-இல்) உள் அடங்கினால், அதுவே யோகபூமி, அதுவே அதிற் செய்யும் அரிய தவம். ...த்தவத்தால் காணும்சிவபாததரிசனத்திற்குத் வு... ...யாகும் அருளையுடையவர், ஐம்புலன் ...ராய் ...ள்ளொடுக்கி அமைதி பெற்ற அன்பரே.

செ...
...னா...

...ந் ஒடுங்கில் அகலிடம் ஆவது

...லா...

...ச புலன்களிலும் நாம் ஒடுங்கினால் ...ல்க ...ாயம் தொடரும். உலகும் வாழ்வும் ஐம்புலன்களால் சுழலும் உள்ளமே. அதில் எழும் மனமாயப் பேய்த்தேரே முக்குண விசாகளுக்கு மூலமாகும். விரிவான உலகப்பொருள்களுக்கெல்லாம் உள்ளமே வித்தாகும். அதைப் பெருக்கினால் உலக விவகாரமும் பெருகும். சுருக்கினால் விவகாரம் சுருங்கி அமைதியாகும். ஞானநூல்களின் அருத்தமெல்லாம் இதுவே. உள்ளத்தனையது உலகு; உள்ளத்தை அடக்கியாண்டால், புலன்களை ஆளலாம். முக்குண உலகை ஆளலாம். மனப்பேய்த் தேரையே நினைக்காமல் உள்ளடங்க உபாயஞ் செய்க.

பெருக்கப்பிதற்றிலென்? பேய்த்தேர்
நினைந்தென்?
விரித்த பொருட்கெல்லாம் வித்தாவதுஉள்ளம்
பெருக்கிற் பெருக்கும் சுருக்கிற் சுருங்கும்,
அருத்தமும் அத்தனை ஆயந்து கொள்
வார்க்கே.

ஐம்பூதங்களையும் ஐம்புலன்களையும் ஒளிவிடும் ஞானத் தீயிற் பூட்டிவிட்டுத் திருவருட் செயலால் யோகியானவன் ஆனந்தம் பெறுக. அதுதான் உயர்ந்த சிவசாயுச்சியம் பெறும் விதியாகும்.

பாய்ந்தன பூதங்கள் ஐந்தும் படரொளி
சாய்ந்திடு ஞானத் தறியினிற் பூட்டிட்டு
வாய்ந்து கொள் ஆனந்தம் அருஞ்செய்யில்
வேய்ந்துகொள் மேலை விதியது தானே.

வெளிச்சென்று படரும் சிந்தையால் ஆன்மாவும் புறஞ் செல்கிறது. சிந்தையை ஒடுக்கி ஒருமையுடன் தியானத்தால், வடக்கும் தெற்கும் யாத்திரை போக வேண்டியதில்லை. மனக் கோயிலே எல்லாக் கோயிலுமாகும். அலையாத உள்ளடங்கிய சுத்த மனத்தில் மனமணியான இலிங்கம்காணும். அதன்பால் சிந்தையை மெல்லத் திருப்பி ஒடுக்க வேண்டும்.

நடக்கின்ற நந்தியை, நாடோறு முன்னில்
படர்க்கின்ற சிந்தையைப் பைய ஒடுக்கிக்
குறிக்கொண்ட விந்தைக் குறிவழி நோக்கில்
வடக்கொடு தெற்கு மனக் கோயிலாமே

வாழ்நாட் காலம் ஓடிச் சென்றது. உள்ள நாட்கள் மிகச் சிலவே. உலகில் கண்முன் நின்றும் பலபொருட் குழாங்களெல்லாம் நீர்மேல் எழுத்தைப்போல் நில்லாதொழியும். இருக்கும் போதே புலன்களை வென்றடக்கி, எல்லாப் பற்றுக் களையும்விட்டு, வைராக்கியம் பூணுங்கள். அத்தகைய வைராக்கியத்தில் மலைபோன்ற கவலைகள் விழுந்து மோதினாலும், ஆத்ம பலத்தால் தாங்கி வெல்ல முடியும். புலன்களை வென்ற புண்ணிய யோகியை மலைபோல் மோதவரும் தீமையும் பணிபோல் விலகும்.

சென்றன நாழிகை; நாட்கள் சிலபல;
நின்றது நீள்பொருள் நீர்மேல் எழுத்தொத்து;
வென்று புலன்கள் விரைந்து விடுமின்கள்,
குன்று விழவரில் தாங்கலு மாமே

புத்தியால் புலன்களை மீட்டு, சுத்த தேவனான இறைவனை, கணபதியப்பனைப்போற்றி செய்க.

போற்றிசைத்துப் புனிதன் திருமேனியைப்
போற்றிசெய் மீட்டே புலனைந்தும்புந்தியால்

உள்ளத்தில் சிவனைக் கண்டு கூடலாகும். ஐம்புலன்களை உணர்ந்து அடக்குமின். புலன் வழியே சிரித்து விளையாடி அரட்டையடித்துத் திரிந்தால், மடமையிருளும், ஆசை ஆணவங்களும் மைசூழ் மலையெனச் சூழும். இறைவன் கைவிடும் எதுவுமில்லை. அவன் அருளை இசைமின். கருத்தில் அவனை இருத்தி, ஐம்புலன்களின் அவாவில் தோன்றிய புலன் உணர்வுகளைப் பொய்யென்று அடக்குமின். இறைவனை அன்பு செய்தலே புலனடங்கும்வழியாம். ஆதலால் அடுத்தபடியாகப் பக்தியோகத்தை விளக்குவோம்.

—தொடரும்

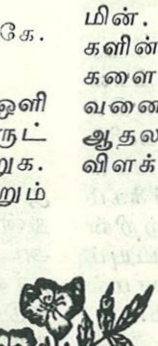

நாவுக்கரசர் நவிலும் ஞானம்

திரு மா. சண்முகசுப்பிரமணியம், B.A., B.L.,

ஆராய்ச்சிப் பேராசிரியர், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சை

இயற்கையோடு இசைந்து நிற்கும் நம் இதயம் இயற்கைப் பொருள்களில் ஏதோ ஒன்று இலங்குவதை உணர்கின்றது என்று கண்டோம். அந்த உணர்வே ''மெய்யுணர்வு'' அல்லது ''இறையுணர்வு'' என்றும் கண்டோம். இவ்வாறு நாம் உள்ளத்தால் ஓர்ந்து உணரும் அந்த இறைமை எப்படிப்பட்டது என்பதை நம்மால் தெரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. ஏதோ ஒரு பொருள் உள்ளது என்பதை உறுதியாக உணரும் நமது மனம், அப்பொருள் எத்தன்மையது என்பதைக் காண முயல்கின்றது. ஆனால், முடியவில்லை. எனவே, ஏற்றம் மிகுந்த இயற்கைப் பொருள்களை எல்லாம் இறைமையாகக் காணுகின்றது நம் உள்ளம்.

வளர்ந்து ஓங்கிய மலைகள், வற்றாது ஓடும் நதிகள், உறுமும் மேகம், ஒலிக்கும் கடல் துதிக்கும் சூரியன், தண்ணென்ற சந்திரன் இவற்றிலெல்லாம் இறைமையின் இயக்கத்தைக் காணுகின்றோம். எனவே, இவற்றைப்போன்ற இயற்கைப் பொருள்கள் அனைத்தையும் இறைமை என்றே நாம் ஏத்துகின்றோம். ''மலைகளும் மாநதிகளும், மரங்களும், மலர்களும், விலங்குகளும் பறவைகளும் எல்லாம் இறைமை, எதுவும் இறைமை! பட்டுப் பூச்சியும் நீதான். பச்சைக் கிளியும் நீதான். உறுமும் மேகமும் நீதான், ஒலிக்கும் கடலும் நீதான்'' என்று இறைமையினைப் போற்றுகின்றது சுவேதாசுவதர உபநிடதம். அப்படிரகளின் அமுத வாக்கிலும் இந்த உண்மை ஒலிக்கின்றது.

''கல்லாகிக் களனாகிக் கானுமாகிக்
காவிரியாய்க் கால் ஆறாய்க் கழியுமாகி,
புல்லாகிப் புதலாகிப் பூடுமாகிப்
புரமாகிப் புரமூன்றும் கெடுத்தானாகி''
(தேவாரம்-பொது)

''கங்கையாய்க் காவிரியாய்க் கன்னியாகிக்
கடலாகி மலையாகிக் கழியுமாகி,
எங்குமாய் ஏறூர்ந்த செல்வனாகி
எழுஞ்சுடராய் எம்மடிகள் நின்றவாறே''
(தேவாரம்-பொது)

கல்லிலும் மலையிலும், புல்லிலும் பூண்டிலும், கங்கையிலும் காவிரியிலும் இறைமையினைக் கண்டு ஏத்துகின்றோம் நாம்.

ஐம்பூதங்கள்

இத்தகைய இயற்கைப் பொ
மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்ற
புலன்களின் வழியாகத்தான் நாம்
றோம். ஐம்புல உணர்வுகள் ஊறு, சுவை, ஒளி, மணம், ஓசை என்பன. இவ்வைந்து உணர்வுகளின் அடிப்படையில் உலகப் பொருள்கள் அனைத்தையும் ஐந்து வகைகளாகப் பிரித்தனர் நம் முன்னோர்கள். நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயம் என்று ஐம்பூதங்களாகப் பிரித்து இவற்றால் ஆனது உலகம் என்று கொண்டனர். தமிழில் இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள மிகப் பழம்பெரும் நூலான தொல்காப்பியம் ஐம்பூதங்களின் கலப்பே உலகம் என்று கூறுகின்றது:

''நிலம் தீ நீர் வளி விசும்போடு ஐந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம்...''(1589)

இயற்கையின் மூலங்கள் என இவ்வைந்து பூதங்களாகவும் இறைமையினைக் கண்டு போற்றினர் நம் முன்னோர். '' தீ, வளி, விசும்பு, நிலன், நீர் ஐந்தும்'' —ஆய் இறைவன் உள்ளான் என்கிறது பரிபாடல். ''ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, நீர் நிலம் என்ற பூதங்களாக உள்ளது பிரம்மமே!—என்கிறது பிரஸ்ன உபநிடதம். இறைவன் ஐம்பூதங்களாக நிற்கின்றான் என்று தெளிவாகப் பாடுகின்றார் அடிகள்:

''அலைக்கின்ற நீர் நிலம் காற்று அனல்
அம்பரமாகி நின்றீர்....
(திருவீழிமிழலை)

''நிறைந்தானை, நீர் நிலம் தீ வெளி
காற்றாகி நிற்பனவும் நடப்பனவும்
ஆயினானை''.
(திருநாகேச்சுவரம்)

''நின்றாகி எங்கும் நிமிர்ந்தார் தாமே
நீர் வளி தீ ஆகாசமானார் தாமே''

(திருவாலங்காடு)

பூதங்களின் குணங்கள்

ஐம்பூதங்களாக மட்டும் அன்றி, அப்பூதங்களின் குணங்களாகவும் இறைவன் இலங்குகின்றான் என்கிறார் அடிகள்.

''மண் இலங்கு நீர் அனல் கால் வானுமாகி
மற்றவற்றின் குணமெலாமாய் நின்றாரும்,''

(திருவெண்ணியூர்)

பூதங்களின் குணங்கள் என்னென்ன?

நிலம் என்பது மண். மண்ணிற்கு மணம், சுவை, ஒளி, ஊறு (உடலால் உணர்தல்), ஓசை என்ற ஐந்து குணங்களும் உண்டு. நீருக்கு மணம் இல்லை; சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை என்ற நான்கு பண்புகளும் உண்டு. நெருப்புக்கு மணமும் சுவையும் இல்லை; ஒளி, ஊறு, ஓசை என்ற [illegible]று குணங்கள் உண்டு. காற்றுக்கு மணம் [illegible] ஒளி இவை மூன்றும் இல்லை; ஊறு, செ[illegible]ன்ற இரண்டு பண்புகள் மட்டுமே [illegible]ன. இனி, ஆகாயம். இதற்கு மணம், [illegible]ளி, ஊறு இவை நான்கும் இல்லை. [illegible]ன்ற ஒரே பண்புதான் உண்டு. இவ் [illegible]லத்திற்கு ஐந்து குணங்களும், நீருக்கு நான்கு குணங்களும், நெருப்புக்கு மூன்று, குணங்களும், காற்றுக்கு இரு குணங்களும், ஆகாயத்திற்கு ஒரு குணமும் உள்ளன. நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயம் என்ற ஐம்பூதங்களாகவும் இறைவனைக் காணும் அடிகள், அப்பூதங்களின் குணங்களாகவும் காணுகின்றார்.

''மின்னுருவை விண்ணகத்தில் ஒன்றாய், மிக்கு
வீசும் தன்னகத்தில்
இரண்டாய், செந்தீத்
தன்னுருவின் மூன்றாய்த் தாழ்புனலின் நான்
காய்த்
தரணிதலத்து அஞ்சாகி...''

(திருப்புள்ளிருக்கு வேளூர்)

''மண்ணதனில் ஐந்தை மாநீரில் நான்கை
வயங்கு எரியில் மூன்றை மாருதத்து
இரண்டை,
விண்ணதில் ஒன்றை விரிகதிரைத் தண்மதியை''

(திருக்கற்குடி)

பூதங்கள் இறைமை என்றால் பூதங்களின் தன்மைகளும் இறைமை தானே? இவ்வாறு, இறைவனைப் பஞ்ச பூதங்களாகக் காணும் அடிகள் அப்பூதங்களின் குணங்களாகவும் காணுகின்றனர்.

ஆதிகால மனிதன் இயற்கைப் பொருள்களைக் கண்டு அஞ்சினான்; இந்த அச்சத்தால் அவற்றைத் தெய்வங்கள் எனக் கொண்டு தொழுதான் என்ற கொள்கையும் உண்டு. இருட்டிலே நாம் எதையும் கண்டு அஞ்சுவது போல், அறியாமை என்ற இருளில் ஆதிமனிதன் இயற்கைப் பொருள்களைக்கண்டு அஞ்சியிருக்கலாம். ஓங்கி உயர்ந்த மலைகளும், ஓடிப் பெருகும் நதிகளும், உரத்து ஒலிக்கும் இடியும், ஒளியைப் பாய்ச்சும் மின்னலும் ஆதி மனிதனின் மனத்திலே அச்சத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கலாம். காலப்போக்கில் மனிதனின்அறிவுவளர்கின்றது. இயற்கைப் பொருள்களையெல்லாம் ஆய்ந்து காணும் திறமை பெருகுகின்றது. அறிவு வளர வளர அச்சம் விலகுகிறது. இந்த அறிவு வளர்ச்சியின் பயனாகத்தான், உலகப் பொருள்கள் அனைத்திற்கும் மூலமாக உள்ள நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயம் என்ற ஐம்பூதங்கள் (Elements of Nature) என்று மனிதன் ஆய்ந்து கண்டான். இப்பூதங்களின் கலப்பாகத்தான் உலகப் பொருள்கள் அனைத்தும் உள்ளன என்ற உண்மையினை அவன் அறிந்து கொண்டான்.

இதற்கு மேலும், மனிதனின் அறிவு ஆராயத் தலைப்பட்டது. உலகப் பொருள்களுக்கெல்லாம் மூலமாக உள்ளவை ஐம்பூதங்கள் என்றால், ஐம்பூதங்களுக்கும் மூலம் எது? அப்பூதங்களுக்கு அவற்றின் குணங்கள் எவ்வாறு வந்தன? நிலத்திற்குத் திண்மையும், நீருக்குக் குளிர்ச்சியும், நெருப்புக்குச் சூடும், காற்றுக்கு அசைவும், ஆகாயத்திற்கு விரிவும் வந்தது எப்படி? இவ்வினாக்களுக்கான விடைகளைக் காண்பதற்கு மனிதனின் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் பயன்படவில்லை. முடிவில், அடங்கிய அறிவும் ஒடுங்கிய உள்ளமும் கொண்டு ஓர்ந்து ஓர்ந்து உணரும் மனிதன், ஐம்பூதங்களுக்கும் மூலமாக, முதற்பொருளாக, ஏதோ ஒரு சக்தி இருக்கிறது என்பதைக் கண்டான்.

உலகப் பொருள்களுக்கெல்லாம் மூலமானவை ஐம்பூதங்கள் என்பதையும், இப்பூதங்களின் தன்மைகள் என்னென்ன என்பதையும் மனிதனின் மெய்யறிவு காட்டியது. இவையனைத்திற்கும் மூலமாக உள்ளது இறைமை தான் என்பதை அவனது மெய்யுணர்வு காட்டியது. ஆதலால்தான், ஐம்பூதங்களையும் அவற்றின் தன்மைகளையும் மனிதன் இறைவனாகக் கொள்ளுகிறான்.

''எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்
பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு''

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு.

மெய்ப்பொருள் காணும் அறிவு அமையப் பெற்ற மனிதன், தன்னைச் சுற்றியுள்ள இயற்கைப் பொருள்களை ஓர்ந்து கண்டான். அவற்றின் மூலங்கள் ஐந்து என்பதை ஆராய்ந்து கண்டான். இயற்கையின் மூலங்களான ஐம்பூதங்களின் தன்மைகளையும் ஆய்ந்தான். இறுதியில், இயற்கைப் பொருள்கள், அவற்றின் மூலங்களான ஐம்பூதங்கள், ஐம்பூதங்களின் தன்மைகள் எல்லாவற்றிலும் இலங்கி நிற்பது இறைமைதான் என்ற மெய்ப்பொருள்களை

ஓர்ந்து உணர்ந்தான், உயர்நலம் உடைய மனிதன். அந்த உயர்ஞானம் ஒலிக்கின்றது அப்பரடிகளின் அமுதவாக்கில்.

''எண்ணகத்து இல்லை அல்லர், உளர்அல்லர்
இமவான் பெற்ற
பெண்ணகத்து அரையர், காற்றில் பெருவலி
இருவராகி
மண்ணகத்து ஐவர், நீரில் நால்வர், தீயதனில்
மூவர்,
விண்ணகத்து ஒருவர் வீழிமிழலையுள் விகிர்
தனாரே''
(திருவீழிமிழலை)

மண்ணின் பண்புகள் ஐந்தாய், நீரின் பண்புகள் நான்காய், தீயின் பண்புகள் மூன்றாய், காற்றின் பண்புகள் இரண்டாய், விண்ணின் பண்பு ஒன்றாய், வீழிமிழலைத் தலத்தில் உறையும் இறைவன் இலங்குகின்றான். இந்த உண்மையினை நாம் உணர்ந்தால் நம் உள்ளத்தின் உணர்வாக இறைவன் உள்ளான் (இல்லை அல்லர்); உணராவிடின் நம் உள்ளத்தில் அவன் உள்ளான் அல்லன் (உளர் அல்லர்).

உணர்ந்தோர் மனத்தில் "இல்லை அல்லர்'' உணராதோர் மனத்தில் "உளர் அல்லர்'' என்று கூறுவதில்தான் எவ்வளவு நுட்பம் இசைந்துள்ளது.

இயற்கைக்கு அப்பால்

மேலை நாட்டுத் தத்துவ ஞானிகளும் இயற்கையில் இறைமையினைக் காணும் ஏற்றத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றனர். அண்மையில் மறைந்த ஆங்கில நாட்டுப் பேரறிஞர் ஆர்னால்டு டாய்ன்பி (Arnold Toynbee) என்பார், இயற்கையில் இறைமையினைக் காணும் தத்துவத்தை விளக்குகின்றார்.

''மனிதன் இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்து உள்ளவன். இயற்கையின் கருணையில் வாழ்ந்த ஆதிமனிதன் இயற்கையினைக் கண்டு மதித்தான், துதித்தான். நம் முன்னோர்கள் அகவுணர்வால் விழிப்புற்று, மனிதனுக்கும் மற்றப் பொருள்களுக்கும் அப்பால் உள்ள ஆன்மீகப் பொருளைக் கண்டது, இயற்கையின் வாயிலாகத் தான். இயற்கையினை வழிபடுதலே மனித குலத்தின் ஆதிச் சமயமாக அரும்பியது.

இயற்கைத் தெய்வங்கள் என்று குறிக்கப் பெ வன இயற்கைப் பொருள்களில் அடங்குவனஅல்ல. இயற்கை அனைத்தையும் கடந்து அண்டங்களுக்கெல்லாம் அப்பால் உள்ள ஒன்றையே அவை குறித்து நிற்கின்றன. தன் மீது கருணைகாட்டும் இயற்கையின் வாயிலாகத் தான் இறைவன் என்ற உண்மைப் பொருளை மனிதன் கண்டான்''.

> " Man is an integral part of nature...... Primitive man had no difficulty in feeling respect for nature, because he was at nature's mercy. Non-human nature was the first medium through which our ancestors, after they had awoken to consciousness, got into touch with the spiritual presence that is behind both non-human nature. Nature-worship was thus the earliest from of man's religion. The so called nature Gods are not just embodiments of nature ; they are embodiments of what lies beyond nature, behind the universe ; but man saw this ultimate reality through the nature at whose mercy he was " —**Arnold Toynbee.**
> in " Surviving the Future "

அப்பாலைக்கு அப்பாலைக்கு அப்பால்

இயற்கைப் பொருள்களைத் தெய்வம் எனக் கண்டாலும், அப் பொருள்களில் நாம் காண்பது, அண்டங்களுக்கெல்லாம் அப்பால் நிற்கும் இறைவனைத்தான் என்ற உண்மை ஒலிக்கின்றது அடிகள் வாக்கிலே:

''அலையார்ந்த புனற்கங்கைச் சடைய

அண்டத்துக் கப்பலாய் நின்றான் க

(திரு.

நிலமும் நீருமாகி தீயும் காற்றுமாகி நிலவும் இறைவன் அண்டங்களை எல்லாம் கடந்த அற்புதன் என்பதை நமக்கு உணர்த்துகின்றார் அடிகள். ''மெய்ப்பால் வெண் நீறணிந்த மேனியான்'' என்றும், ''ஒப்பானை ஒப்பிலா ஒருவன்'' என்றும் ஆரூரில் அமர்ந்த இறைவனைப் பாடும் அடிகள்,

''அப்பாலைக்கு அப்பாலைக்கு அப்பாலானை
ஆரூரில் கண்டு அடியேன் அயர்த்தவாறே!''

என்று பாடுகின்றார். இறைவனைச் சுட்டும் இன்தமிழ் எப்படி ஒலிக்கின்றது! ''அப்பாலைக் கப்பாலைக் கப்பாலானை''. எதற்கு அப்பால் இறைவன் இருக்கின்றான்? பூமிக்கு மிக அருகில் உள்ளது சந்திரன். அது பூமிப்பந்தில் இருந்து இரண்டு இலட்சத்து நாற்பதாயிரம் மைல் தூரத்தில் உள்ளது. இறைவன் இருப்பது சந்திரனுக்கு அப்பாலா? பூமிக்கும் சூரியனுக்கும் இடையில் உள்ள தூரம் ஒன்பதுகோடியே முப்பது லட்சம் மைல் என்கின்றனர். இறைவன் இருப்பது இந்தச் சூரியனுக்கு அப்பாலா?

விண்வெளியின் தூரத்தை ஒளி ஆண்டு (Light year) என்ற அளவையினைக்கொண்டு கணக்கிடுகின்றனர். ஓர் ஒளி ஆண்டு தூரம் என்பது எவ்வளவு? அதைக் கேட்கும் போதே நம் தலை சுற்றுகிறது. சூரியனில் இருந்தும் நட்சத்திரங்களில் இருந்தும் அவற்றின் ஒளி விண்வெளியில் பாய்ந்து பரவுகின்றது. அந்த ஒளிக்கதிர்கள் ஒரு விநாடியில் ஏறத்தாழ மூன்று

இலட்சம் கிலோ மீட்டர் வேகத்தில் பரவெளியில் பரவுகின்றன. அதாவது, விண்வெளியில் ஒளிப் பாய்ச்சலின் வேகம் ஒரு விநாடிக்கு மூன்று இலட்சம் கிலோமீட்டர். ஒரு விநாடிக்கு மூன்று இலட்சம் கிலோமீட்டர் தூரம் என்றால், ஓர் ஆண்டில் எவ்வளவு தூரம் ஆகின்றது? இத்தூரம் ஒன்பது இலட்சத்து நாற்பதாயிரத்து எண்பது கோடி கிலோ மீட்டர்கள் ஆகின்றன. இதை ஓர் ஒளியாண்டு தூரம் என்கின்றனர்.

நமக்கு மிக அருகிலிருக்கும் நட்சத்திரம் நாம் வாழும் பூமியிலிருந்து 4.3 ஒளி ஆண்டு தூரம் என்று கணக்கிட்டுள்ளனர், விண்வெளி விஞ்ஞானிகள். இறைவன் இருப்பது அந்த நட்சத்திரத்திற்கு அப்பாலா? மிக அருகிலுள்ள நட்சத்திரத்தின் தூரம் 4.3 ஒளி ஆண்டுகள் தூரம் என்றால், மிக எட்டியுள்ள நட்சத்திரத்தின் தூரம் என்ன? இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள விண்மீன்களில் மிகத் தூரத்திலுள்ள பூமியிலிருந்து ஆயிரம் கோடி ஒளியாண்டுகள் தூரத்தில் இருக்கிறது என்கின்றனர். இதனை எண்ணிப்பார்க்க முடிகிறதா?

[illegible] இத்தகைய விண்மீன்கள் இலட்சக்கணக்[illegible]நெருங்கி உள்ளதைத்தான் ''விண்மீன் [illegible]'' (Galaxy) என்கின்றனர். [illegible]ன விண்மீன் மண்டலங்கள் பலகோடி [illegible]ல் போல் பலப்பல கோடி விண்வெளி[illegible]றிக் கிடக்கின்றன என்று வான இயல் [illegible]னம் கூறுகின்றது. ஒருவேளை இறைவன் இந்த விண்மீன் மண்டலங்களுக்கு அப்பால் உள்ளானோ? எத்தனையோ விண்மீன்களின் ஒளி நம் பூமிக்கு இன்றும் வந்துசேரவில்லை என்று கூறுகின்றனர் விஞ்ஞானிகள்!

அண்மையில் அமெரிக்க நாட்டில் அரிசோனா என்ற இடத்தில் உள்ள வானஇயல் ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் முதன்முதலாக ஒரு புதிய நட்சத்திரக் குவியலைக் கண்டு பிடித்துள்ளனர். அது பூமியில் இருந்து ஆயிரம் கோடி ஒளியாண்டு தூரத்தில் உள்ளதாம். (1983 ஏப்ரல் 7ஆம்நாள் ''இந்து'').

எனவே, மிகமிகச் சக்தி வாய்ந்த தொலைநோக்கிக் கருவிகளுக்கும் தெரியாத நட்சத்திரங்கள் பல கோடி உள்ளனவாம் பரவெளியிலே. இதனை எண்ணிப் பார்க்கையில் நம் இதயத்தில் எத்தகைய உணர்வு எழுகின்றது. நாம் ஐம்புலன்களால் உணரும் ஐம்பூதங்களாக விளங்கும் இறைவன், பேரண்டப் பெருவெளியிலே ஆற்று மணலாகச் சிதறிக் கிடக்கும் அண்டகோடிகள் அனைத்திற்கும் அப்பாலாய் உள்ளான். இந்தப் பேரண்டப் பெருவெளிக்கு எல்லை ஏது? இறுதி ஏது? அளவு ஏது? அறுதி ஏது?

எல்லை இல்லாத பரவெளிக்கும் எட்டாமல், அளவற்ற அண்டவெளிக்கும் அப்பாலாய் நிலவுகிறது இறைமை. எனவே, ஏதோ ஒன்றைக் குறித்துக் காட்டி அதற்கும் அப்பால் இறைவன் இலங்குகின்றான் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆதலால்தான் இறைவனை எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் ஆனவன், அப்பாலுக்கும் அப்பாலானவன், அப்பாலுக்கும் அப்பாலுக்கும் அப்பாலானவன் என்கிறார் அடிகள்.

''அப்பாலைக் கப்பாலைக் கப்பாலானை!''

என்று இறைவனின் ஏற்றத்தை ஒலிக்கின்றது அப்பரடிகளின் ஞானவாக்கு!

எம்பெருமான் திருக்கருணை

அத்தா! உன் அடியேனை அன்பால் ஆர்த்தாய்!
அருள்நோக்கில் தீர்த்தநீர் ஆட்டிக் கொண்டாய்!
எத்தனையும் அரியைநீ, எளியை ஆனாய்!
எனை ஆண்டு கொண்டிரங்கி ஏன்று கொண்டாய்!
பித்தனேன், பேதையேன், பேயேன், நாயேன்
பிழைத்தனகள் எத்தனையும் பொறுத்தாய் அன்றே!
இத்தனையும் எம்பரமோ? ஐய ஐயோ!
எம்பெருமான் திருக்கருணை இருந்த வாறே!

—திருநாவுக்கரசர்.

இதிகாச புராணங்கள்

"செந்தமிழ்த் தென்றல்"
திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார்

[நூற்றாண்டு விழாக் கட்டுரை]

ஆசிரியர் முன்னுரை:

[சமயச் சார்பான பலவகை இலக்கியங்களுள், இதிகாச புராணங்கள் என்பனவும் ஒரு வகையாகும். சமயத் துறையில் இதிகாச புராணங்களுக்குச் சிறப்பிடம் உண்டு. ஒருசிலர் 'இதிகாசம்' 'புராணம்' என்னும் சொற்களைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே, அவற்றை மிகமிக எளியனவாக, இழிந்தனவாக எண்ணி இகழ்ந்துரைத்து, ஏளனம்செய்து ஒதுக்கிவிடுவதுண்டு. 'அழகென்பது பொருளில் இல்லை, அதனைக் காணும் கண்ணிலேயே அமைந்துள்ளது' (Beauty lies in the eyes of the beholder) என்று அறிஞர்கள் கூறுவது போல, இதிகாச புராணங்களின் சிறப்பும் பிறவும் அவற்றை ஆராய்ந்து திறம் தெரிந்து உணர்ந்து பயன்கொள்ளவல்ல, நம்முடைய அறிவின் திறனுக்கும், மன நலனின் தகுதிக்கும், ஏற்பவே அமைவனவாகின்றன.

இதிகாச புராணங்கள், மிக நுண்மைத் தன்மை (சூக்குமம்) வாய்ந்த கருத்துக்களை யாவரும் உணர்ந்து கொள்ளும்படி, பருமை மிக்க(ஸ்தூல) வடிவில் வைத்து விளக்குகின்றன. அருவமும் கடினமும் வாய்ந்த செய்திகளை விளக்க, அவற்றிற்கு ஓர் அழகிய உருவம் கொடுத்து, எளிய இனிய கதைகளாக்கிக் கூறுகின்றன; மனித வாழ்வியல் உண்மைகளையும் அனுபவங்களையும் தத்துவங்களையும், சுவை மிக்க அழகிய இனிய கவிதைகளில் அரிய முறையில் நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றன.(1)

(1) "The Puranas contain the truth dressed up in myths and stories, to suit the weak understanding of the majority. The hard task of interesting the multitudes in metaphysics is achieved in India."

—*Dr. S. Radhakrishnan*

இதிகாச புராணங்கள் செழித்தோங்கிப் பரந்து விரிந்து, சிறந்த அழகுடனும், நிறைந்த பொருள்வளத்துடனும் மிளிர்கின்றன. அவைகளை நாம் உணர உணர, அவற்றின் ஒளிமிக்க கனவுகளும், உயரிய இனிய கற்பனைகளும், நம்மனோர்க்கு வியப்பும் விம்மிதமும் விளைவித்து, அவற்றிற்கு அழகிய உருவம் கொடுத்த நம்முடைய முன்னோர்களின் நுண்மாண் நுழைபுலத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றன(2).

(2) "Indian mythology is richer, vaster, very bea[...]ful, and full of meaning. I have often w[...] what manner of men and women they [...] gave shape to these brightest dream[...] fancies, and out of what gold mine of [...] imagination they dug them".

—*Sri Jawaharlal Nehru,*

The Discovery of India, P. 66.

இதிகாச புராணங்கள் தம்மைப் போற்றிப் பயிலும் மனிதர்களுக்கு, எத்துணைப் புனிதமான உணர்ச்சிகளை இக்காலத்திலும் விளைவிக்கின்றன என்பதற்கு, வேறொரு சான்று ஏதும் விளம்புதல் வேண்டா. உலகப் பெருஞ் சான்றோர் எனப் பெரிதும் உடன்பட்டு, அனைத்துலகும் போற்றிப்புகழ்கின்ற அண்ணல் காந்தியடிகள் அவர்களின் வாழ்க்கையொன்றே நமக்குப் போதிய சான்றாகும். தாம் தம் இளம் சிறு பருவத்தில் பார்க்க நேர்ந்த அரிச்சந்திர புராண நாடகம், தம் உள்ளத்தை எங்ஙனமெல்லாம் கொள்ளைகொண்டுவிட்டதென்றும், அளப்பரும் தொல்லைகள் அடையநேரிடினும் சத்தியத்தையே கடைப்பிடித்தல் வேண்டும் என்னும் உணர்வைத் தம் வாழ்க்கையின் அடிப்படையாக வகுத்தது அரிச்சந்திர புராண கதையே என்றும், தமது சத்தியசோதனை என்னும் நூலில், அண்ணல் காந்தியடிகள் நமக்கு அறிவுறுத்தி யருளியிருக்கின்றார் (3).

(3) "This play-Harishchandra-captured my heart. I could never be tired of seeing it. It haunted me and I must have acted Harishchandra to myself times without number. 'Why should not all be truthful like Harishchandra?' was the question I asked myself day and night. To follow truth and to go

through all the ordeals Harishchandra went through was the one ideal it inspired in me. I literally believed in the story of Harishchandra. The thought of it all often made me weep. My commonsense tells me today thag Harishchandra could not have been a historical character. Still both Harishchandra and Shravana are living realities for me, and I am sure I should be moved as before if I were to read those plays again today.

—Mahatma Gandhiji,
My Experiments with Truth.

தாளாண்மை இல்லாதவர்கள் வேளாண்மையைச் செய்வதும், வாளாண்மை இல்லாதவர்கள் போரில் வெற்றி பெறுதலை விரும்பிப் போர்க்களத்திற்குச் செல்லுவதும்; புராணங்களைப் படித்தும் கேட்டும் அறியாதவர்கள், அறம் பொருள் இன்பங்களின் முடிந்த பயனாகிய வீடுபேற்றை அடைய விழைவதும்; கண் ...ல்லாத குருடர்கள் வழியறிந்து நடந்து ...ய இயலாது இடர்ப்படுதல் போல, இடர் ...கும் பயனில் செயல்களேயாகும்.

...ளாண்மை இல்லாதார் வேளாண்மை
செய்குவதும், தரைமேல் என்றும்
...வளாண்மை இல்லாதார் மனைவாழ்க்கை
செலுத்துவதும், விசயம் வேட்டு
வாளாண்மை இல்லாதார் மண்டுசமர்க்கு
ஏகுவதும், வளர்பு ராணம்
கேளாதார் கதிவிழைவும், விழியில்லார்
வழிநடக்கும் கிரமம் ஆமால்!"

—திருக்குற்றாலத் தலபுராணம்.

இதனால், மக்கள் தம் வாழ்க்கையில் சமய உணர்வு எய்தி இறையருள் நெறியில் நின்று, வாழ்வாங்கு வாழ்ந்துமகிழ்வதற்கு வழிகாட்டும் வான் பொருள்களாக ஒருவகையில் இயங்குவன, நம்முடைய பெரியவர்கள் வகுத்தளித்துப் போந்த சிறந்த இதிகாச புராணங்களே எனத் தெளியலாம்.

இக்காலத்துக் காந்தியடிகளைப் போலவே முற்காலத்தில் விளங்கியிருந்த பற்பல சான்றோர்கள், இதிகாச புராண நூல்களை இனிது ஓதிப் புனித உணர்ச்சிகளைப் பெற்றுச்சிறந்து விளங்கினர் என்பது, அப்பெரியோர்களின் வாழ்க்கையினாலும் வாய்மொழிகளினாலும் செவ்விதின் விளங்குகின்றது. வேறு பிற காரணங்கள் ஒருபுறம் இருப்ப, லார்டு மெக்காலே என்னும் ஆங்கில நாட்டுப் பேரறிஞர், தம் நாட்டுப் பழங் கதைகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுருத்தல் போல(4), வழிவழியே வாழையடி வாழையாக வந்த நம்முன்னோர்கள் பலரும், தொன்று தொட்டுஎத்துணையோபலநூற்றாண்டுகளாகப் படித்தும் கேட்டும் பயின்றும் பயன்கொண்டு மகிழ்ந்த ஆன்மிக-மானத-அருளியற் கலைப் பெரும் செல்வங்களே, இதிகாச புராணங்கள் என்று நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்!

(4) "In these ancedotes there is doubtless a large mixture of fable; but they are not on that account unworthy of being recorded; for it is both an authentic and an important fact that such tales, whether false or true, were heard by our ancestors with eagerness and faith."

—Lord Macaulay,
in The History of England.

[இத்தகைய சிறப்புமிக்க இதிகாச புராணங்கள் என்பவற்றைப் பற்றி, நம்முடைய பெருமதிப்பிற்கும் வணக்கத்திற்கும் உரிய ''செந்தமிழ்த் தென்றல்'' திரு. வி. கலியாண **சுந்தரனார்** அவர்கள் வெளியிட்டுள்ள, கருத்துச்செறிவு மிகுந்த கட்டுரை, இங்கு அன்பர்கள் படித்து மகிழ்ந்து பயன்கோடற் பொருட்டு, வெளியிடப்பெறுகின்றது.

—ஆசிரியர்.]

திரு. வி. க. கட்டுரை :

''இதிகாச புராணங்கள் நமது நாட்டின் புறவளர்ச்சிக்கும் அகவளர்ச்சிக்கும் உறுகருவிகளாய் இருந்தன. இப்பொழுது அவைகள் எக்கருவிகளா யிருக்கின்றன? இதிகாச புராணங்களால் நாட்டுக்கு விளைந்து வந்த நலங்கள் பல. அவைகள் இந்தியாவை ஆண்டுவந்தன என்றுங் கூறலாம். அவைகளின் ஆட்சி குன்றிய நாள்தொட்டு நாட்டின் நலங்களும் குன்றின. இப்பொழுது நாட்டில் காந்தியடிகளின் உழைப்பால், பழைய உணர்வு தோன்றி வருகிறது. அவ்வுணர்வை வளர்க்குங் கருவிகளாகிய இதிகாச புராணங்கள்மீது எமது கருத்துச் செல்கிறது.

இதிகாச புராணங்களைப்பற்றிப் பலதிறக் கருத்துக்கள் உலவுகின்றன. 'இதிகாச புராணங்களா' என்று ஏப்பமிடுவோர் சிலர். 'இதிகாச புராணங்களா-குப்பை குப்பை' என்று ஒதுங்குவோர் சிலர். 'இதிகாசமாவது புராணமாவது பொய் பொய்' என்று எள்ளுவோர் சிலர். இந்நாளில் இதிகாச புராணங்களைப் போற்றுவோர் தொகை அருகியும், தூற்றுவோர்தொகை பெருகியும் வருகின்றன. இப்பொழுது இதிகாச புராணங்கள் படும் பாட்டை என்னென்று வருணிப்பது? அந்தியேட்டிகளிலும், வேறு பல கருமங்களிலும், இதிகாச புராணங்கள் கூலிக்குப் படிக்கப்படுகின்றன. இக்காட்சி கண்டு இதிகாசங்கள் ஏங்குகின்றன. புராணங்கள் புலம்புகின்றன. அவைகளின் அழுகையொலி நாட்டுணர்ச்சியுடையார் செவிக்கு எட்டுகிறது. நாட்டின் துறைகள் பலவற்றுக்கும் உற்றுள்ள ஊறு, இதிகாச புராணங்களுக்கும் உற்றுள்ளது.

இதிகாச புராணங்களை எள்ளி நகையாடும் நண்பர்கள், அவைகளை நன்கு ஆராய்ந்

தவர்களோ இல்லையோ என்பது ஐயம். அஃது அவர்கள் மனச்சான்றுக்கே தெரியும். ஒரு பொருளைப்போதிய அளவு ஆராயாது, அதைப் பற்றி அபிப்பிராயங் கூறுவது அறிவுடைமை யாகாது. இதிகாச புராணங்களை முற்றும் ஆராயாமலே, இதுகாலைப் பலர் அவைகளை இகழ்கின்றனர். **இழிவான காமக் கிளர்ச்சியை** எழுப்பும் சிறு நூல்களை வாசித்துப் பொழுது போக்கும் இக்கால 'அறிஞருக்கு' இதிகாச புராணங்கள் கரடு முரடாகத் தோன்றுவது இயல்பே. பெரும் புலவர் உழைப்பு இதுகாலை எவ்வாறு பயன்படுகிறது? அந்தோ! காலமே!

இதிகாச புராணங்களிலுள்ள சில கதை களைக் கொண்டு, அவைகளைப் பொய் என்றுசிலர்ஒதுக்குகிறார். இதிகாச புராணங்கள் கதைகளை மாத்திரம் அறிவுறுத்த எழுந்த நூல்களல்ல. அவைகளில் மெய்க் கதைகளு முண்டு. பொய்க் கதைகளுமுண்டு; பலவகைத் தத்துவங்களை விளக்கும் புனைந்துரைகளும் உண்டு. ஆராய்ச்சியில் பழுத்த அறிஞர் 'இது மெய்ப் புராணம், இது பொய்ப் புராணம், இது புனைந்துரைப் புராணம்' என்று புராணங்களை வகுத்துக்கொள்ளுதல் கூடும். கதைப்பற்று ஒன்றே கொண்டு, இதிகாச புராணங்களைப் பண்டைக் காலத்தினர் வாசிப்பதில்லை. கதை ஒரு கூறு. கதைகள் மெய்யாயினுமாக; பொய் யாயினுமாக ஒருவர்க்கு மெய்யாகத் தோன்று வது மற்றொருவருக்குப் பொய்யாகத் தோன் றும். ஒருவர்க்குப் பொய்யாகத் தோன்றுவது இன்னொருவர்க்கு மெய்யாகத் தோன்றும். ஆதலால், கதைகளுக்காக மட்டும் இதிகாச புராணங்களைப் படித்தல்கூடாது. கதைகளைப் பற்றிய வாதத்தை நாம் ஈண்டுத் தொடங்கப் போவதில்லை.

இதிகாச புராணங்கள், பெரிதும் பாக்க ளால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை பாக்க ளால் ஆக்கப்பட்டதன் நோக்கத்தைக் கூர்ந்து ஆராய்தல் வேண்டும். காகிதம் அச்சுத்தொழில் அந்நாளில் இன்மையால், இதிகாச புராணங் களும் பிறவும் பெரிதும் பாக்களாகப் பாடப் பட்டன என்று சிலர் சொல்வர். எளிதில் மனப் பாடம் செய்யும் பொருட்டு, முன்னை நாளில் நூல்கள் பாக்களால் யாக்கப்பட்டன என்று வேறு சிலர் கூறுவர். உரைநடையில் இதிகாச புராணங்கள் எழுதப்பட்டிருப்பின், அவை எப் பொழுதோ இறந்துபட்டிருக்கும் என்றுமற்றுஞ் சிலர் உரைப்பர்.

இந்நாளில் சில அறிஞர்கள் இதிகாச புரா ணங்களை, உரை நடைகளில் வரைந்து வெளிப் படுத்தியிருக்கின்றார். இவை இயற்கை இன்ப முணர்ந்த புலவர்க்கு விருந்தாவதில்லை. உரைச் செய்யுளுக்கும், பாச் செய்யுளுக்கும் வேற்றுமை உண்டு. உரைச் செய்யுள் சுவரிலடித்துள்ள சுண்ணாம்பு போன்றது. பாச் செய்யுள் சுவரில் எழுதப் பட்டுள்ள ஓவியம் போன்றது. முன்னது காண்போர் மனத்தைக் கவராது; பின்னது கவரும்.

பாக்களால் ஆக்கப்பட்ட இன்பக்குழவிகள் என்று இதிகாசபுராணங்களைக் கூறலாம். உல கத்தில் பல இன்பத் துறைகளிருக்கின்றன. அவைகளுள்தலையாயது பாத்துறை. மண்ணில் ஒருவித இன்பம் உண்டு. பெண்ணில் ஒருவித இன்பம் உண்டு. காட்டில் ஒருவித இன்பம் உண்டு. நாட்டில் ஒருவித இன்பம் உண்டு, ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொருவித இன்பம் உண்டு. பாட்டிலோ எல்லாவித இன்பமும் உண்டு. பாட்டில், மண் பெண் குழந்தை காடு நாடு கடல் மலை ஆறு முதலிய எல்லாம்உண்டு.

பாட்டைப் பார்க்கப் பார்க்க, மனங் குழைந்து குழைந்து இயற்கையோடு ஒன்று படும். எங்கும் நிகழாத ஒருவித இன்பம் அதில் விளையும். அவ்வின்பத்தைப் பேரின்பம் என் றுங் கூறலாம். பேரின்பத்தை அளிக்கவல்ல பாக்கள் மயமாக உள்ள இதிகாச புராணங் களோடு உறவு கொண்டு பார்த்தால் உண்மை விளங்கும். ஒரு தனியிடத்தில் ஒருவன் இருந்து இதிகாச புராணங்களை ஓதிவருவானாயின், அவன் எத்துணையோ உலகத்தில் யாத்திரை செய்பவனாவான். அவனது மனம், மண் ... தீ வளி வெளி திங்கள் ஞாயிறு உயிர் ... உலகங்களிலும், இவைகளின் வடிவா ... இறையுலகிலும் சென்று சென்று, ... ரும். **நாவல்களை வாசித்து அ... தூர்த்தரோடு கொஞ்சும் நேயரே!** ... புராணங்களிலுள்ள இயற்கை அ... பேச முயலலாகாதோ?

'இதிகாச புராணங்களில் பாஅழகு ஒன்று தான் உண்டோ? வேறு பொருளும் உண்டோ?' என்று சிலர் வினவலாம். அவைகளில் வேறு பல பொருள்களும் உண்டு. அப்பொருள்கள் பாக்க ளென்னும் பளிங்கறையில் விளங்கிக் கொண்டி ருக்கின்றன. பாக்கள் வாயிலாக இதிகாசபுரா ணங்களைத் துருவி ஆராய்ந்தால் அவைகளில் காணும் பொருள்களுக்கு அளவும் உண்டோ? உடலின்பத்துக்கும் உயிரின்பத்துக்கும் வேண் டப்படும் பொருள்களைப் புராணங்களிற் காண லாம். அறிவின் உழைப்புக்குத் தக்கவாறு புரா ணங்கள் பொருளைக் காட்டும். ஆதலால், புராண ஆராய்ச்சிக்கெனச் சிறுசிறு கருவிநூல் களாம் உணவருந்தி, மதியைக் கொழுமைப் படுத்தல் வேண்டும்.

இதிகாச புராணங்களைத் திறந்ததும், முகத்தில் கடவுள் வாழ்த்துக்கள்பொலிகின்றன. முதலில் இதிகாச புராணங்கள் கடவுளைக் காட்டுகின்றன. கடவுளின் உருவநிலை, அருவ நிலை, அருவுருவ நிலை, அவைகடந்த நிலை முதலியவற்றை வாழ்த்துகள் அறிவிக்கின்றன. கடவுள் துணைகொண்டு மேலே செல்லின் மலைச்சிறப்பு, ஆற்றுச்சிறப்பு, நாட்டுச்சிறப்பு, நகரச் சிறப்பு முதலிய சிறப்புக்களைக் காண லாம். இப்பொழுது பெரும்பான்மையோர் இப் பகுதிகளைத் தள்ளிவிடுகிறார். அறிவு கொழித் துவிடுமென்பது இவர் கருத்துப்போலும்! மலை களையும் ஆறுகளையும் நாடுகளையும் நகரங்

களையும் நம்புலவர்கள் பாக்களால் எழுதியுள்ள ஓவியத்தின் வனப்பை என்னென்று கூறுவோம்! இந்நாளில் நம்மவர் மலை ஆறு நாடு நகரம் முதலியவற்றை மறந்தமையாலன்றோ, வயிற்றுக்கும் பாடுபடும் நிலைநேர்ந்திருக்கிறது.

மலையும் ஆறும்நாடும் நகரும் வாழ்விற்கு இன்றியமையாதன. இதிகாச புராணங்களில் வீணாக இயற்கைப்பொருள்கள் வருணிக்கப்படுவதில்லை. புலவர் தமது உள்ளத்தில், இயற்கை வடிவான மலையையும் ஆற்றையும் கானையுங் கடலையும் நாட்டையும் நகரையும் தாங்கி, அவைகளையும் அவைகளிலுள்ள பொருள்களையும், பாக்களால் நமக்கு வழங்கியுள்ளார். அப்பாக்களுடன் உறவுகொண்டால், புலவர்பெற்ற இன்பத்தை நாமும் பெறலாம். மலை ஆறு முதலிய இயற்கையோடு வாழ்ந்த மக்கள், வாழ்வென்னும் இன்பத்தையிழந்து நோய் வாய்ப்பட்டு மெலிந்து, குரங்கு பேய் வடிவம் பெற்று, வாழ்வின் நோக்கத்தை இழந்துவிடுகிறார்கள். இயற்கையோடு பழக இயலாத மக்கள், இதிகாச புராணங்களில் இயற்கையைப் [illegible]ா வடிவாகக் கண்டால் இன்புறலாம். மலை [illegible] முதலியவற்றைக் கவனியாது வாழ்வோர், [illegible] உரம்பெறாது மெலிவது போல, அவை [illegible]ாவாகக் கண்டு மகிழாத அறிவும் [illegible]ாது மெலிந்து போகும்.

[illegible]லகளைப் பற்றிப் புலவர் வருணிக்கும் [illegible] அவைகளிலுள்ள பொருள்களையும், காடுகளையும், மரங்களையும், அவைகளைத் தவழும் மேகத்தையும், அவைகளினின்று பெருகும் அருவிகளையும், காட்சிக்குப் புலப்படுவது போல அழகிய சொற்களால் எழுதுவர். ஆறுகளைப் பற்றிய வருணனை உள்ளத்தைக் கவரும். நாட்டைப் பற்றிப் புலவர் ஒழுங்காக ஓதியிருப்பதை, ஈண்டு என்னென்று எழுதுவது? இவைகளையெல்லாம் வருணித்துப் புலவன் நகரத்தைப் பாவில் வடிக்கும்போது, அவன் உள்ளம் எவ்வித இன்பத்தில் துளும்பும் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ? வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத மலை ஆறு முதலியவற்றைப் பாட்டால் காட்டும் இதிகாச புராணங்களை இகழ்வது அறியாமை.

இதிகாச புராணங்களில் மரங்களையும் செடிகளையும் கொடிகளையும் காணலாம். இவைகள் மனிதனை வளர்ப்பன அல்லவோ? நாரத்தை, கிச்சிலி, எலுமிச்சை, மாதுளை, புன்னை, சுரை, அவரை, காரை, முதலியன வீடுகளைச் சூழ்ந்து பொலிவதாகப் புராணங்கள் புகல்வதை, ஒருபக்கம் மோட்டார் வண்டி ஓடிவர, மற்றொரு பக்கம் டிராம் வண்டி ஓடிவர, எதிரிலே குப்பை வண்டி முட்ட, பின்னே குதிரை வண்டி தாக்க, இவைகளின் சந்தடி காதுகளைச் செவிடுபடுத்த, தூசுகள் கண்களை மூட, துர்நாற்றம் மூக்கில் ஏற, வெம்மையால் நெற்றியில் வியர்வை சொரிய, காற்சட்டை கைச்சட்டை அணிந்து, கையில் நாவல் ஒன்றுதாங்கி, வயிற்றுக்கு உத்தியோகசாலை நோக்கி ஓடும் இக்காலப்புலவர் இகழாது வேறென்செய்வர்? தற்கால நகரங்களில் நாரத்தை ஏது? எலுமிச்சை ஏது? காலையிலும் மாலையிலும் குப்பை வண்டிகளையும், குப்பைக் கூடங்களையும் காணலாம். தற்கால நகரத்தை நரகம் என்று கூறுவதே இயல்புடைத்து. முன்னை வினையால் தற்கால நகரமென்னும் நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்தினும், பண்டைப் புராணங்களை ஓதியாவது, அவைகளிலுள்ள இயற்கை இன்பத்தை நுகர்தலாகாதா? முப்பது வயதுக்குள் குரங்குமுகம் பெறும் தற்கால நாகரிக மனிதர்களே! நூறு வயதாகியும் மன்மதனைப்போலிருந்த மக்களைப் பற்றிக்கூறும் இதிகாச புராணங்களைப் போற்றமாட்டீர்களா?

இதிகாச புராணங்களில் பெரிதும் ஆண்டவன் வழிபாடு பேசப்படுகிறது. வழிபாட்டின் திறத்தைப் பல அடியவர் சரித்திரங்களால் இதிகாச புராணங்கள் அறிவுறுத்துகின்றன. இதிகாச புராணங்களில் ஒழுக்கத்தைப் பற்றிய சரித்திரங்கள் பல உண்டு. இல்லற துறவற மாண்பை விளக்குஞ் சரித்திரங்கள் இருக்கின்றன; வீரர் வரலாறுகள் ஓதப்படுகின்றன; நீதியும் தருமமும் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன; தியாகத்தைப் பற்றிய கதைகளும் திகழ்கின்றன.

இதிகாச புராணங்கள் மனிதனின் புறவாழ்வையும் அகவாழ்வையும் வளர்க்குங் கருவிகள் என்பது, உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளங்குவதொன்று. பண்டைக்காலத்தில் இதிகாச புராணங்களே, நமது தேசத்தை வளர்த்து வந்தன. இதிகாச புராண தருமங்கள் வழித் தேசம் நடைபெற்ற காலத்தில், மக்கள் மிகவும் செழியர்களாக வாழ்ந்தார்கள். இதிகாச புராணங்கள் இழித்துக் கூறப்படும் இக்காலத்து வாழும் மக்கள், வயிற்றுக்கே வனவாசஞ் செய்கிறார்கள்.

தேசபக்தர்களே! இதிகாச புராணங்களின் நோக்கத்தை ஆராயுங்கள்; அவைகளில் கூறப்பட்டுள்ள பொருள்களைச் சிந்தியுங்கள்; உங்கள் மனம் இயற்கையிலும் இன்பத்திலும் திளைத்து நிற்கும். அவைகளின் பயனை நீங்கள் நுகர்ந்தால், உங்கள் உடலும் உயிரும் நலம் பெறும்.

—திரு. வி. க.,
தமிழ்ச் சோலை.

‘எண்குணத்தான்’

''அறநெறியண்ணல்''—''திருக்குறட் செல்வர்''
திரு கி. பழநியப்பனார், மதுரை.

இறைவன் எண் குணங்களை உடையவன் என்று திருவள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

‘கோளில் பொறியில் குணமிலவே எண்
தாளை வணங்காத் தலை’ [குணத்தான்

இது திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்தில் ஒன்பதாம் குறள். சைவசித்தாந்தமும் இது போலவே இறைவனுக்குரிய குணங்கள் எட்டு என்கிறது.

‘இறையவனை மறையவனை எண்குணத்தி
னானை’

என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளுகின்றார். இவ்வாறு வள்ளுவர்கூறும் எண்குணங்களும், சைவசித்தாந்தம் குறிப்பிடும் எண்குணங்களும் வேறுவேறு அல்ல ஒன்றே என்பதனை விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

1. முழுமுதற் கடவுளே உலகுக்கு ஆதியாவான். ஆதியாகிய பகவன்-ஆதிபகவன் என்பது.

‘அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு’

எனும் குறள்மூலம் விளங்குகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் முதலாக விளங்கும் ஆதி, எதனையும் தன் விருப்பம்போல் செய்ய இயலும். அவன் செய்வதைத் தடுக்கவோ மாற்றவோ வேறு ஒருவரும் இல்லாத நிலையில், இறைவன் தான் விரும்பியவாறு எதையும் செய்ய வல்லவனாகின்றான். இவ்வாறு தன் விருப்பம்போல் செய்யும் ஆற்றலைச் சைவசித்தாந்தம் ‘தன் வயத்தனாதல்’ என்று குறிப்பிடுகின்றது. அதனையே திருவள்ளுவர் ஆதிபகவன் என்கிறார். திருஞானசம்பந்தர், ‘அகரமுதலானை அணியாப்பானூரானை’ என்றும்; திருநாவுக்கரசர் ‘ஆதியாய் அவனாரு மிலாதான்’ என்றும்; சுந்தரமூர்த்திநாயனார் ‘அகரம் முதலினெழுத்தாகி நின்றாய்’ என்றும்; ஆங்காங்கே பல தேவாரப் பாடல்களில் அருளியுள்ளனர்.

2. இறைவனை வாலறிவன் என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

‘கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅர் எனின்’

வால் அறிவு என்பது மெய்யுணர்வு என்று பரிமேலழகர் விளக்கம் தருகிறார். அதாவது எல்லாவற்றையும் தாமே உண்மையாய் உணரும் ஆற்றல். இவ்வாற்றலை யுடைய இறைவனை வள்ளுவர் ‘வாலறிவன்’ என்கிறார். சித்தாந்தம் ‘இயற்கை யுணர்வினன்’ என்று கூறும். இறைவனுக்கு எதனையும் பிறர்மூலம் அறிய வேண்டுமென்பது இல்லை. தானே அனைத்தையும் அறியும் உணர்வினை இறைவன் இயற்கையாக உடையவன். அத்தகைய இயற்கை உணர்வினையுடைய வாலறிவனை மணிவாசகர், ‘ஆதிபோற்றி அறிவே போ... என்றும்; சுந்தரர் ‘திருக்காளத்தியுள் ஆ... என்றும் ஏத்துகின்றனர்.

3. மூன்றாவதாக வள்ளுவர்... ஏகினான்’ என்று இறைவனைக் கு...றார்.

‘மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்’

மலர்மிசை ஏகினான் எனில், ‘அன்பால் நினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின்கண், அவர் நினைந்த வடிவோடு விரைந்து செல்பவன்’ என்று பரிமேலழகர் தெளிவாகக் கூறுகிறார். இவ்வாறு அன்பர்கள் நினைத்தவுடன் அவர்கள் உள்ளக் கமலத்தை நோக்கி இறைவன் ஏன் விரைந்து செல்லவேண்டும் என்ற வினாவிற்கு ‘அவ்வாறு செய்தலே அவன் தொழில்’ என்கிறார் சுந்தரர். ''தொழுவாரவர் துயராயின நீர்த்தல் உன தொழில்'' என்று அருளுகிறார். இறைவன் கருணையின் காரணமாக அன்பர் இருதய மலரின் மிசை ஏகுகின்றான். இதனைச் சைவ சித்தாந்தம் ‘பேரருளுடைமை’ என்கின்றது. ‘இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான்’ என்று மணிவாசகரும்; ‘புந்தியாய்ப் புண்டரிகத் துள்ளான்’ என்றும் ‘நினைப்பவர் மனம் கோயிலாகக் கொண்டவன்’ என்று அப்பர் பெருமானும் அருளுவது ‘மலர்மிசை ஏகுதலையே’ யாகும். இது இறைவனின் பேரருளைக் காட்டுவதால் பேரருளுடைமை என்று சித்தாந்தம் கூறுகிறது.

4. ‘வேண்டுதல் வேண்டாமை இலாமை’ இறைவனின் ஒரு குணம் என்கிறார் வள்ளுவர்.

‘வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்அடி சேர்ந்
யாண்டும் இடும்பை இல’ [தார்க்கு

எதனையும் விரும்பும் அல்லது வெறுக்கும் குணம் இறைவனுக்குக் கிடையாது. பாசவலை

யிற்பட்டு உழல்வோர்களே விருப்பு வெறுப்பு உடையவராவர். அதனால் பாசம் அணுகாத விமலனை 'வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்' என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை இயல்பாகவே பாசங்கள் நீங்கினோன் என்று சித்தாந்தம் கூறுகிறது. அப்பர்பெருமானும் 'வேண்டாமை வேண்டுவதும் இல்லான்' என்று இறைவனின் இக்குணத்தைக்குறிப்பிடுகின்றார்.

5. இறைவன், பொருள்சேர் புகழுடைய வன் என்கிறார் வள்ளுவர்.

'இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு'

இறைவனுடைய புகழ் ஒன்றே பொருள்சேர்ந்த புகழாகும். மாற்றமில்லாத நிலையான புகழே பொருள்சேர் புகழ். சிற்றறிவேயுடைய மனிதர்களின் புகழ் நிலையில்லாதது. மாறுந்தன்மை யுடையது; அழியும் தன்மையுடையது. ஆகவே அப்புகழ் இன்பம் நிலையற்றதாகும். இறைவனது மெய்ம்மை சேர்ந்த புகழே அந்தமில்லா இன்பமுடையது. அதனை வள்ளுவர் பொருள் [illegible] புகழ் என்கிறார், சித்தாந்திகள் 'வரம் [illegible] இன்பம்' என்பர். ''அந்தமில் புகழ், [illegible] ஆலவாய், பந்தியார் கழல், சிந்தை [illegible]' என்பது சம்பந்தர் அருள்வாக்கு.

[illegible] இறைவனைப் பொறிவாயில் ஐந்தவித் [illegible] கிறார் வள்ளுவர்.

'பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர்ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்'

செவி வழியாகத் தோன்றும் அவாவினை அறுத்தவன் இறைவன். பொறிகள் நன்றாக இருக்க, அவற்றைச் செயற்படுத்தாது முற்றும் அடக்குதல் ஒருவராலும் இயலாது. அவ்வாறு அடக்கக் கூடியவன் இறைவன் ஒருவனே யாகும். அதனாலன்றோ வள்ளுவர் இறைவனைப் பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் என்றார். இவ்வாற்றலைச் சித்தாந்தம் 'அளவிலா ஆற்றல்' எனக் கூறுகிறது. 'பொறிவாயில் இவ்வைந்தினையும் அவியப் பொருது உன் அடியே புகும் சூழல் சொல்லே' என்று அருளுகிறார் சுந்தரர். 'நேரிழையைக் கலந்திருந்தே புலன்கள் ஐந்தும் வென்றானை' என்கிறார் அப்பர்.

7. தனக்குவமை இல்லாதான் இறைவன். ''தனக்குவமை இல்லாதான் தாள் சேர்ந்தார்க் கல்லால் மனக்கவலை மாற்றல் அரிது'' என்பது திருக்குறள். எவ்வகையிலும் தனக்கு ஒப்பில்லாதவன் இறைவன்: ஆதியும் அந்தமும் இல்லான்; ஒரே நேரத்தில் இறந்தகாலம், நிகழ் காலம், வருங்காலம் ஆகிய மூன்று காலங்களையும் உணரக் கூடியவன். இத்தகைய ஆற்றல் உடையோன் இறைவன் ஒருவனேயாகும். அதனால் தனக்குவமை இல்லாதான் இறைவன் என்கிறார், வள்ளுவர். சித்தாந்தம் முற்றுணர்வினன் என்கிறது. ''தாயவன்காண் உலகிற்குத் தன்னொப் பில்லாத தத்துவன் காண்'' என்றும், ''தம்மிற் பிறர் பெரியார் இல்லார் போலும்'' என்றும் இக்குணத்தை நாவுக்கரசர் குறிப்பிடுகின்றார்.

8. அறவாழி அந்தணன் என்கிறார் வள்ளுவர். ''அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால் பிறவாழி நீத்தல் அரிது''. அறக்கடலாகிய அந்தணன் என்பதற்குப் பரிமேலழகர் பலவேறு வகைப்பட்ட அறங்கள் எல்லாவற்றையும் தனக்கு வடிவாக உடையவன் என்று விளக்குகிறார். இவ்வாறு அறங்களையே வடிவமாகக் கொண்டவன் தூயவனாகவே இருத்தல் வேண்டும். மனத்தில் மாசு இல்லது அறன். அதனால் அறங்களையே உருவாகக் கொண்ட அறவனைத் 'தூய வுடம்பினன்' என்றது சித்தாந்தம். அறவாழி அந்தணன் என்றார் வள்ளுவர். இறைவனை அறவன் என்கிறார்சம்பந்தர்.

''பிறவி யறுப்பீர்காள், அறவன் ஆரூரை,
மறவா தேத்துமின், துறவியாமே''

9. சைவ சித்தாந்தம் கூறும் எண்குணங்கள் தன்வயத்தனாதல், இயற்கை யுணர்வினனாதல், பேரருளுடைமை, இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல், வரம்பிலா இன்பமுடைமை, அளவிலாவாற்றலுடைமை, முற்றுணர்வினன், தூயவுடம்பினனாதல் என்பனவாம். திருவள்ளுவர் இக்குணங்களை முறையே ஆதிபகவன், வாலறிவன், மலர்மிசை ஏகினான், வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான், பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தான், பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான், தனக்குவமை இல்லாதான், அறவாழி அந்தணன் என்று குறிப்பிடுவதை அறிந்தோம், கடவுள் வாழ்த்தில் முதல் எட்டுக் குறட்பாக்களில் இவ்வெட்டு குணங்களையும் முறையே கூறி, ஒன்பதாவது குறளில் மேற்கண்ட எண்குணத்தான் என்கிறார். எண்குணத்தான் தாளை ஒருவன் வணங்கவில்லை யாயின் அவன் தனக்கு ஒரு தலையை உடையவனாக இருப்பதால் பயனில்லை என்று சாடுகின்றார்.

'கோளில் பொறியிற் குணமிலவே எண்குணத்
தான்
தாளை வணங்காத் தலை'

10. பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்திப் பிறவாமை எனும் கரை சேர்வதற்கு ஒரே வழி இறைவன் திருவடிகளை வணங்குவதேயாகும்.

'பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடி சேரா தார்'

ஆகவே, திருவள்ளுவநாயனார்திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்தில் கூறும் எண்குணங்களும் சைவசித்தாந்தம் கூறும் முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானுக்குரிய எண்குணங்களும், வேறுவேறு அல்ல, ஒன்றேயாகும். அதனால் திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்து, ஆதிபகவனாகிய சிவபெருமானின் வாழ்த்தேயாகும் எனலாம்.

— — — —

தேவாரப்பாடல் பெற்ற பாண்டியநாட்டுச் சிவத்தலங்கள்

1. திருஆலவாய்

இதற்கு மதுரை, நான்மாடக்கூடல், கடம்பவனம், துவாதசாந்தபுரம், பூலோக கயிலாயம், கன்னிபுரீசம், சீவன்முக்திபுரம் எனப் பல பெயர்கள் வழங்கப்படும். இது பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரம். கடைச்சங்கம் இருந்து தமிழாராய்ந்த தலைநகரம். சோமசுந்தரக் கடவுள் 64 திருவிளையாடல்களை இயற்றிய தலைநகரம். மூர்த்திநாயனார் விபூதி, உருத்திராக்கம், சடைமுடி என்ற மூன்றனையும் துணைக் கொண்டு, மும்மையால் உலகாண்ட தலைநகரம். மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறையார், நெடுமாறநாயனார் ஆகியோர் எழுந்தருளி விளங்கிய சிறந்ததலம். மணிவாசகரின் வாழ்க்கையோடு தொடர்புடையதாய் விளங்கிய மாட்சிமையுடையது. தருமபுர ஆதீன முதற்பெருங்குரவர் ஆகிய குருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் சொக்கலிங்கப் பெருமானைப் பெற்ற இடம். குமரகுருபரசுவாமிகள் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் பாட, மீனாட்சி அம்மையே இருந்து அதனைக் கேட்கும் ஏற்றம் பெற்ற இடம்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான், 'கூடலாலவாய்', 'மதுரை ஆலவாயிலாய்' எனக் குறிப்பதால், கூடல் மதுரை என்பன தலப் பெயராகவும், 'ஆலவாய்' என்பது கோயிலின் பெயராகவும் கொள்ளப்படுவதற்கு இடமுண்டு. இறைவன் சொக்கலிங்கமூர்த்தி. அம்மை மீனாட்சியம்மை, தலவிநாயகர் சித்தி விநாயகர். தலவிருட்சம் கடம்ப மரம். தீர்த்தம் பொற்றாமரை, எழுகடல், வையை முதலியன. விமானம் விண்ணிழி விமானம். இதனை இந்திரன் கொண்டுவந்து வைத்துச் சோமசுந்தரக் கடவுளைப் பூசித்தான். இவ்விமானம் யானைகளால் தாங்கப் பெறுவது. மன்று வெள்ளி மன்று, வெள்ளியம்பலம், இரசித சபை எனவும் வழங்கும். இங்கே இராசசேகர பாண்டியன் வேண்டுகோளுக்காகப் பெருமான் இடக்காலை ஊன்றி வலக்காலைத் தூக்கிக் கால் மாறி ஆடினார்.

மதுரைக் கோயிலில் பற்பல மண்டபங்கள் உள்ளன. ''மண்டபங்கள் நாயன்'' என்பது அவற்றில் ஒன்று. இதனைச் சாலிவாகனசகம் 1448ல் சென்னப்ப நாயகர் என்பவர் திருப்பணி செய்வித்தார். அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், மணிமண்டபம் முதலியனவற்றைக் குலசேகர பாண்டியன் கட்டுவித்தான். மீனாட்சியம்மன் சந்நிதியில் இவ்வாறே பற்பல மண்டபங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் ஆயிரக்கால் மண்டபம், சகம் 1494ல் அரசாண்ட கிருஷ்ண வீரப்ப நாயக்கர் செய்த திருப்பணி என்று தெரிகிறது.

சொக்கலிங்கப் பெருமானுக்கு அட்டாலைச் சேவகன், அடியார்க்கு நல்லான், அதிரவீசி ஆடினான். அபிடேகச் சொக்கன், பண்ணிசைச் சொக்கன் முதலான பலபெயர்கள் வழங்குகின்றன. அம்மைக்கு அபிஷேகவல்லி, அங்கயற்கண்ணி, தமிழறியும் பெருமாட்டி எனப் பல பெயர்கள் வழங்கும்.

மதுரை தொன்றுதொட்டே வரலா[illegible] புகழ் பெற்ற சிறந்த தொன்மை வாய்ந்த[illegible] கி. மு. 302ல் பாடலிபுரத்தில் அ[illegible] சந்திரகுப்தனின் அவையில் செல்யு[illegible] தார் என்னும் கிரேக்க அரசனின்[illegible] வந்த மெகஸ்தனீஸ் பாண்டிய நா[illegible] மதுரையையும் குறிப்பிடுகிறார். கி. [illegible] வாழ்ந்த தாலமி என்பவராலும் மதுரை [illegible] பிடப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியங்கள் மதுரையின் இயற்கை வளத்தைப் புகழ்ந்து போற்றியுள்ளன. ''மதுரைக் காஞ்சி'' என்பது மிகவும் புகழ் பெற்ற சங்கப் பனுவல் ஆகும்.

இங்குப் பற்பல கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. சடாவர்மன் குலசேகர பாண்டியன், மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன், பராக்கிரம பாண்டியன், வீரபாண்டியன் ஸ்ரீவல்லபன் முதலிய அரசர் பலரின் கல்வெட்டுக்கள் இங்குக் கிடைத்துள்ளன.

கிருஷ்ணப்பநாயக்கர், இராணி மங்கம்மாள் முதலியவர்களும் இங்குப் பல அறச் செயல்களை நிகழ்த்தியுள்ளனர். கி. பி. 1572 முதல் 1595 வரை அரசாண்ட வீரப்பநாயக்கர் கம்பத்தடி மண்டபத்தைக் கட்டினார். சத்திய ஞான தரிசினிமடம், திருநாவுக்கரசர் திருமடம், அன்னதானமடம் என்பன பலவும் இங்கு விளங்கிய செய்தி கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது.

திருஞானசம்பந்தர் அனல்வாதம், புனல்வாதம் முதலியன செய்து சைவ சமயத்தை நிலை நிறுத்திய பெரும் சிறப்பு உடையது மதுரை. மீனாட்சியம்மை அரசு புரியும்பேறு பெற்ற தலைநகரம் இது. இங்கே முருகப்பெருமானும் உக்கிர குமார பாண்டியராகத் திரு அவதாரம் செய்து அரசாட்சி புரிந்தனர். பரஞ்சோதிமுனிவர் அருளிச் செய்த திருவிளையாடற் புராணம் போன்ற பற்பல நூல்களால், இத்தலத்தின் அருமை பெருமைகளை யாவரும் இனிதுணரலாம்.

2. திருவாப்பனூர்

திருஆப்பனூர் என்னும் சிவத்தலம் திரு ஆப்புடையார்கோயில் என்று வழங்குகிறது. பாண்டிய நாட்டுப் பாடல் பெற்ற பதினான்கு தலங்களில் இது ஒன்று. மதுரை இருப்புப் பாதை நிலையத்திலிருந்து ஒரு கல் தொலை விலுள்ளது. வையையாற்றின் வடகரையில் அமைந்திருக்கிறது. 'அந்தண்புனல் வைகை அணி ஆப்பனூர்' என்பர் சம்பந்த மூர்த்திகள். திருஆப்பனூர்க் கோயில் அழகிய சிறுகோயில். ஒரே பிராகாரம்தான் இருக்கிறது. கிழக்கு நோக்கியுள்ளது. கோயிலில் எல்லாமூர்த்தி களும் எழுந்தருளியுள்ளனர். நடராசர், சிவ காமியம்மை இவர்களின் திருவுருவங்கள் சிலை யிலும் செம்பிலும் செய்யப்பட்டவை. மிக அழகானவை. அற்புதச் சிற்ப வேலைப்பாட்டு டன் அமைந்தவை.

திருஆப்புடையார், ஆப்பேசர், இடபபு ரேசர் என்பன இத்தலத்து இறைவனுடைய திருநாமங்கள். தேவியின் திருப்பெயர் குரவம் கமழ் குழலம்மை என்பது. இப்பெயரைச் [illegible]ந்தப்பெருமான் தமது பதிகத்தின் ஒரு [illegible]ல் குறிக்கின்றார். ஆற்று வெள்ளத்தால் [illegible]ட்ட சோழாந்தகன் என்னும் மன்னன் [illegible]றை நிறுத்தி வழிபட அது இலிங்க [illegible]தான்றியருளியது. அதனாலேயே [illegible] ஆப்புடையார் கோயில் என்ற [illegible] ஏற்பட்டன. சைவ வேதியரான [illegible]ர் ஒருவர் வையையாற்றின் மணலை உலையிலிட இறைவன் அதை அன்னம் ஆக்கு வித்தார். அதனால் பெருமானுக்கு 'அன்ன விநோதன்' என்ற பெயரும் உண்டு.

ஆளுடைய பிள்ளையார் இத் தலத்திற்குப் பதினொரு பாடல்களுடைய ஒரு பதிகம் ஓதிய ருளியுள்ளார். அதில் அணி ஆப்பனூரானைப் போற்றும் மனமுடையார், பகரும் மனமுடை யார், பாடும் மனமுடையார், பயிலும் மன முடையார், பைய நினைந்தெழுவார் முதலி யோர் வினைப்பற்றறுப்பார் என்று கூறுகிறார். இறைவனை 'அகர முதலான்', 'இயலும் இசை யான்' 'எண்ணில் வினைகளைவான்' 'ஆடும் தொழிலான்' என்பர். இத்தலத்திற்குத் திருப் பூவணம் கந்தசாமிப் புலவர் இயற்றிய தல புராணமும் பிறவும் உண்டு. இத் தலத்தின் தீர்த்தங்கள் வைகையாறு, இடபதீர்த்தம் என்பன. இடபதீர்த்தம் கோயிலுக்குள் பெரிய துரவாக இருக்கிறது.

3. திருப்பரங்குன்றம்

இது முருகனது ஆறு படைவீடுகளுள்ஒன்று. முருகன் தெய்வயானையைத் திருமணம்செய்து கொண்டதலம். முருகன் சிவபெருமானை இங்கு வழிபட்டார். இறைவன் பரங்கிரிநாதர். அம்மை ஆளுடையநாயகி. தீர்த்தம் சரவணப் பொய்கை. மலைமேல் காசி தீர்த்தம் என்ற ஒன்றும் இருக்கிறது. அதில் பலரக மீன்கள் பார்ப்போர் கண்ணைக் கவரும். இது நக்கீரர் வாழ்ந்த நலமுடையது. இத்தலம் மதுரைக்குத் தென்மேற்கில் 4 கல் தொலைவில் உள்ளது.

''திருவீற் றிருந்த தீதுதீர் நியமத்து
மாடமலி மறுகிற் கூடற் குடவயின்
இருஞ்சேற் றகல்வயல் விரிந்துவா யவிழ்ந்த
முட்டாட் டாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்
கட்கமழ் நெய்தல் ஊதி எற்படக்
கண்போல் மலர்ந்த காமரு சுனைமலர்
அஞ்சிறை வண்டின் அரிக்கணம் ஒலிக்கும்
குன்றம்''

எனத் திருமுருகாற்றுப்படையில் ஆசிரியர் நக் கீரர் இதனைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

இத்தலத்துக் கல்வெட்டுக்களாகச் செவல் (Robert Sewell) பாதிரியார் குறிப் பவை, பதினொன்று. கி. பி. 1843ல் வீரசிம்ம நாயுடு என்பவன் மரபில் வந்த மங்கம்மாள், கோயிலுக்குத் தானம் வழங்கினாள். சுந்தர பாண்டியதேவன் புளிங்குன்றூர்க் கிராமத்தைப் பூசைக்கும், பணிக்கும் நன்கொடையாகஅளித் தான். அவனது கல்வெட்டில் சுவாமி பெயர் 'சுந்தரபாண்டீஸ்வரமுடையார்' என்று குறிக் கப்படுகின்றது.

முகம்மதிய அரசாங்கத்தின் திவானாய் இருந்த இராசகோபாலராயர், ஐரோப்பியர் படை மதுரையில் புகுந்து கோயிலை அழித்து, முன்னேறிக் கொண்டிருந்தபொழுது 'வயிராவி முத்துக்கருப்பன் குமாரன் குட்டி' என்பவன் எதிரியின் படைகளைத் தடுப்பதற்காகக் கோபு ரத்திலிருந்து கீழே விழ, அவன் பரம்பரையின ருக்கு இறையிலியாகச் சில நிலங்கள் அளித்த செய்தி அறியப்படுகின்றது.

இதற்கு நிரம்ப அழகிய தேசிகர் எழுதிய தலபுராணம் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இத்தலத் தினைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சேர சோழ பாண்டிய வேந்தர்கள் மூவரும் தம்மோடு உடன் வந்து சிறப்பிக்க, வணங்கி மகிழ்ந்தார். வரலாற்றுச் சிறப்புடைய இச்செய்தியினை,

''முடியால் உலகாண்ட மூவேந்தர் முன்னே
மொழிந்தாறும் ஓர் நான்கும் ஓரொன்றி
னையும்
படியா இவைகற்று வல்ல அடியார்
பரங்குன்றம் மேய பரமனடிக்கே
குடியாகி வானோர்க்கும் ஓர் கோவுமாகிக்
குலவேந்தராய் விண்முழுதும் ஆள்பவரே

எனத் தமது தேவாரத்தில் பாடியருளியுள்ளார், கோச்சடையன் இரணதீரன் (கி.பி. 670—710) தன் மருமகனாகிய சோழ அரசன் ஒருவனுடன் சேரமான் பெருமாளையும், சுந்தரரையும் வர வேற்றுச் சிறப்பித்திருக்க வேண்டுமென அறி ஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் பல இத்தலத்திற்கு உள்ளன. பரி பாடல் என்னும் சங்கநூலில் இதனைப் புகழ்ந்து போற்றும் பாடல்கள் பல உண்டு. 'பரங்குன்று இமயக் குன்றம் நிகர்க்கும்' என, அந்நூல் இத்தலத்தினை வியந்து புகழ்ந்து போற்றி மொழிந்துள்ளது.

(...தொடரும்)

உடுமலைப்பேட்டை, 'தமிழிசை மன்னர்' திரு. தி. சா. சுந்தர
மூர்த்திகள் தமிழிசைச் சங்க விழாவில், அறநிலைய அமைச்சர் ம
இராம. வீரப்பன் அவர்கள் உரை நிகழ்த்துதல், உடனிருப்பவ
மன்ற உறுப்பினர் திரு. பி. கந்தசாமி, எம். எல். ஏ., திரு. தி
ஆறுமுகம், திரு. எ. எஸ். ஜி. இராதாகிருஷ்ணன்.

உடுமலைப்பேட்டை தமிழிசை மன்னர் திரு. தி. சா. சுந்தர ஓதுவா மூர்த்திகள் தமிழ்சைச் சங்கவிழாவில், அறநிலைய அமைச்சர் மாண்புமிகு இராம. வீரப்பன் அவர்களுக்கு, தமிழிசைச் சங்க விழாவின் நினைவுப் பரிசினைத் திருமதி. வள்ளிநாயகி செந்தில் அவர்கள் வழங்குதல். அருகில் நிற்பவர்: தமிழிசைச் சங்கத்தின் செயலாளர் திரு. தி. சு. செந்தில் ஆறுமுகம், எம். ஏ., பி. டி.

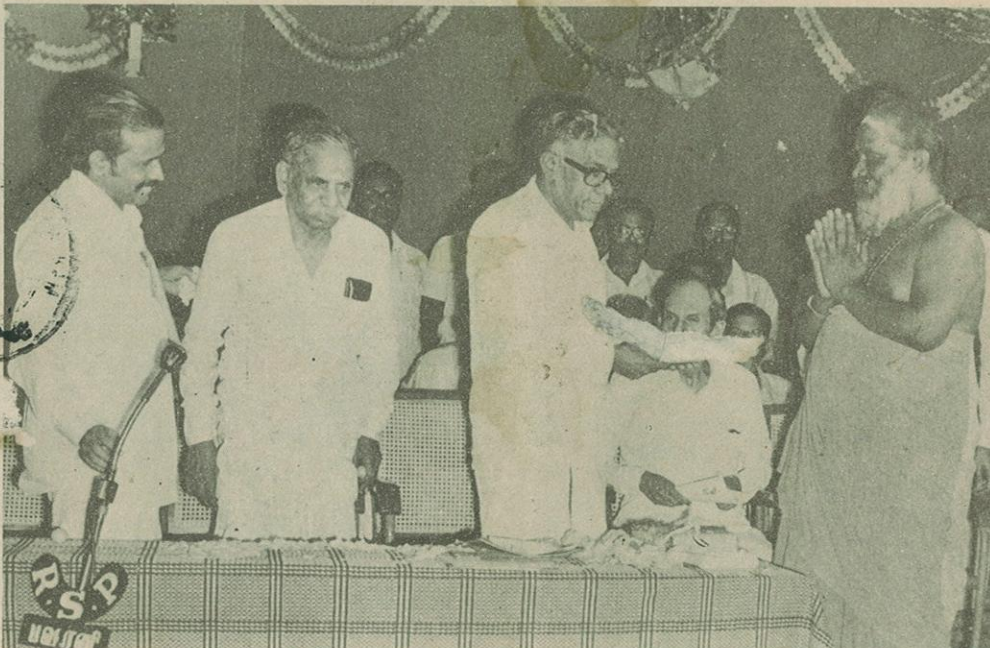

திருச்செங்கோடு அருள்மிகு அர்த்தநாரீசுவரர் திருக்கோயிலில் ...ிகழ்ந்த வைகாசிப் பெருந் திருவிழாவிலும், அதனையொட்டி நடைபெற்ற ...ன்ணகி விழாவிலும், சட்டமன்ற மேலவைத் தலைவர் மாண்புமிகு திரு. ...க்டர் ம. பொ. சிவஞானம் அவர்களும், அறநிலைய அமைச்சர் மாண்பு... இராம. வீரப்பன் அவர்களும், சட்டத்துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு ... பொன்னையன் அவர்களும் கலந்து கொண்டபொழுது; திருச்செங்கோடு கோயிலுக்கு மலைப்பாதை அமைப்பது குறித்து, அறநிலைய அமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்த சமயத்தில், திருச்செங்கோடு ''மாதொரு பாகன் இறைபணி மன்றத்தினர்'' ரூ. 1 லட்சத்திற்கு வழங்கிய காசோலையை, மன்றத்தின் தலைவரும், சிரவணபுரம் கௌமார ஆதீனத்தின் தலைவரும் ஆகிய தவத்திரு சுந்தரசுவாமிகள் அவர்கள், அறநிலைய அமைச்சர் அவர்களிடம் வழங்க, அவர்கள் அதனைச் சட்டத்துறை அமைச்சர் அவர்களிடம், 'சிலம்புச் செல்வர் திரு. டாக்டர் ம.பொ. சிவஞானம் அவர்கள் முன்னிலையில் அளித்தல்.

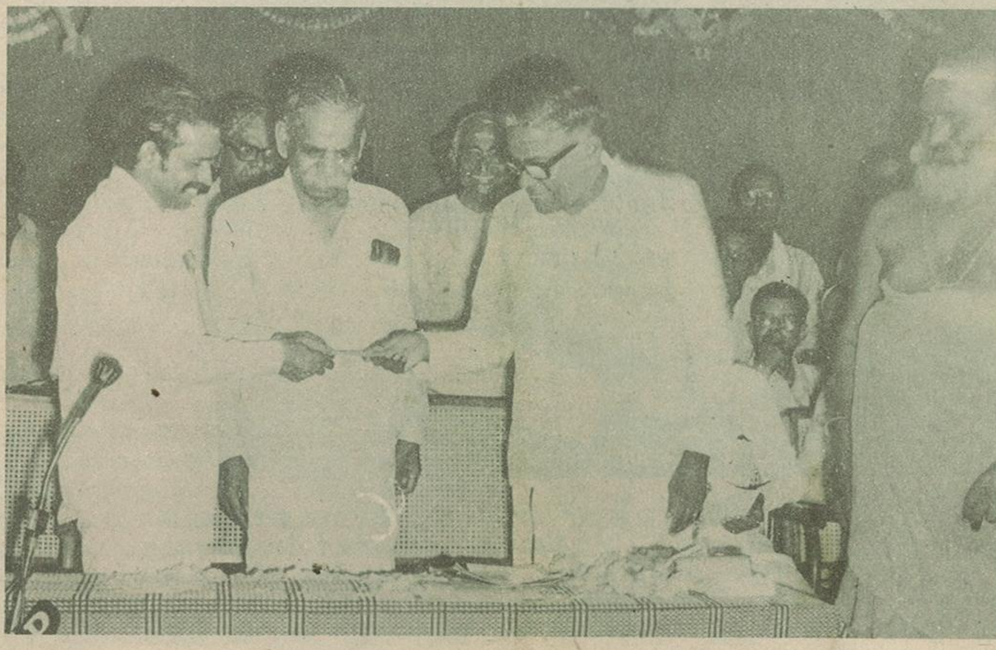

வெளியிடுபவர் : ஆணையர், தமிழ்நாடு அரசு இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித் துறை, சென்னை-600 034.
ஆசிரியர் : ந. ரா. முருகவேள், எம்.ஏ.,எம்.ஓ.எல்.
அச்சிடுவோர் : தமிழரசு அச்சகம், அரசினர் தோட்டம், சென்னை-600 002.